

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bir ÖZEN YULA Kitabı

§
ROMAN

GİZLİ AŞK BU

Şarkıları Okuyan:
Mediha Demirkıran

MÜJDE ve ŞENER

HÜMEYRA

ÖZGÜ - OKTAY

UĞUR - SERRA

AYŞENİL

LALE - SUZAN

HASİBE - MENDERES

DOLUNAY - NURGÜL

TAMAMEN RENKLİ

ÖZEN YULA

1965 doğumlu hikâye ve oyun yazarı, romancı. İktisat alanındaki üniversite eğitiminden sonra tiyatro alanında yüksek lisans yaptı. Özellikle oyunları uluslararası alanda başarı kazandı. İngilizce, Almanca, Fransızca, İtalyanca, Fince, Lehçe, Bulgarca, Boşnakça, Japonca ve Arapçaya çevrildi. Farklı prodüksiyonları İngiltere, Almanya, Hollanda, Avusturya, Kıbrıs, Mısır ve Japonya'da gösterildi. Avignon'da, Minsk'te, Berlin'de, Floransa'da, Malmö'de, New York'ta okuma tiyatroları yapıldı. İtalya, Almanya, Bosna, Kıbrıs'ta özel tiyatrolar tarafından oyunları sahnelendi. "Haldun Taner Öykü Ödülü", "Cevdet Kudrèt Edebiyat Ödülü" ve iki kez Afife Jale "Yılın En Başarılı Oyun Yazarı" ödülü olmak üzere çeşitli ödüller aldı. İstanbul ve Ankara'da yaşıyor; serbest yazarlık ve yönetmenlik yapıyor.

Kitapları:

Öykü: *Öbür Dünya Bilgisi* (1993), *Kayıpkent Üçlemesi* (1995), *Buğüevi* (1998), *Arızalı Kalpler* (2002), *Tanrı Kimseyi Duymuyor* (2005).

Roman: *Hayat Bir Kere* (2000).

Anlatı-Deneme: *Jartiyer, Kırbaç ve Baby-Doll'ün Ötesindekiler* (2001), *Ek-sik Kitap, Tuhaf Defter* (Birhan Keskin ve Tül Akbal Süalp ile beraber; 2004).

Oyun: *Toplu Oyunlar 1* (Ay Tedirginliği/Dünyanın Ortasında Bir Yer; 1996), *Toplu Oyunları 2* (İstanbul Beyaz, Rakı Rengârenk/Kırmızı Yorgunları/Gözü Kara Alaturka; 1998), *Toplu Oyunları 3* (Gayri Resmi Hurrem/Sahibinden Kiralık/Yakındoğu'da Emanet; 2002), *Toplu Oyunlar 4* (Aşk Evlerden Uzak/Rahvan Giden Atlılar/"Yaşamak" Bunlardan Fazla Bir Şey.../Ya Da "İstanbul-Sofya"; 2007), *İtiraz Oyunları* (2008).

GİZLİ AŞK BU...

Özen Yula

Türkçe Edebiyat 209

Gizli Aşk Bu...

Özen Yula

ozenyula@yahoo.com

gizliaskbu.blogs.pot.com

Yayına hazırlayan: Çiğdem Su

Kapak tasarımı: Utku Lomlu

Yazar fotoğrafı: Muhsin Akgün

Son okuma ve düzelti: Özgür Tunçel

Mizanpaj: Bahar Kuru

© 2009, Özen Yula

© 2009; bu kitabın tüm yayın hakları

Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Mayıs 2009

ISBN: 978 - 975 - 289 - 591 - 1

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Tel: (0212) 674 97 23

Fax: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: (212) 513 34 20-21 Fax: (212) 512 33 76

Genel Dağıtım: Alfa, Tel: (212) 511 53 03 Fax: (212) 519 33 00

e-posta: everest@alfakitap.com

www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

"Büyük hayaller kuralım sevgilim! Ben şimdi böyle yapıyorum. Tertemiz bir şehirde, asfalt caddeler üstünde, dibinden metrolar geçen, üstünden kolosal otobüsler uçan, muazzam, eğlenceli bir şehirde seninle yaşamak istiyorum. Yazılarım bize yaşamak için lazım olanı getiriyor. Büyük kahvelerde çay içiyor, temiz lokantalarda kolalı peşkirlerle yemek yiyor, latif rayihalı şaraplar içiyor, tertemiz bir yatakta seni kollarımın arasına alıyor, sana:

— Bütün mesut şehir uyudu, uyuyalım sevgilim, diyorum.

Sabahleyin bitlilerle dolu, kimsenin kimseye hürmet etmediği, kimsenin kimseyi hürmete layık bulmadığı, istismar edenin, çalanın zengin ve bahtiyar olduğu, esnafının azgın, zengininin deli, haris, egoist, gaddar, fakirinin kayıtsız, sersem olduğu bir şehirde; işin kötüsü sensiz, oldukça kirli bir yatakta uyanıyorum. Ama sevgilim, olacak, büyük hayaller kuruyorum."

Sait Faik Abasıyanık

NIHAVENT ŞARKI

*Gizli aşk bu, söyleyemem derdimi hiç kimseye
Zevke veda, neşeye de, veda artık her şeye
Arzular bir bir hayal oldu, baharımın gülleri soldu
Gönlüm hicran, hasret, gamla doldu*

*Sevdim amma görmüyor bak gözlerim hiç kimseyi
Gizli aşk bir gizli dertmiş, feda ettim her şeyi
Arzular bir bir hayal oldu, baharımın gülleri soldu
Gönlüm hicran, hasret, gamla doldu.*

Söz ve Beşte: Zeynettin Maraş (1967)

GİZLİ AŞK BU...

"Biri gider, biri kalır, bunun adı 'aşk' olur."

Gözlüklü, kısa boylu delikanlı, Cihangir'in cehennem sıcağını yaşadığı günlerden birinde, yılı es geçerek tam tarihi söylemek gerekirse de 21 Haziran'da Pürtelaş Sokağı'na girdi.

Kıvırcık siyah saçları terden sıırıslıkladı. Beyaz teni ögle sıcağından beri güneş altında gezmekten kırmızılaşmıştı iyice. Böyle giderse akşama ilaç alıp yatacaktı. Özgür Kuşal yirmi sekiz yaşındaydı; hayatı boyunca karşısına çıkan 'edalı' kızların söylediği üzere, "şeytan tüyü" olan "sempatik" bir delikanlıydı. Hayatında yeni bir sayfa açmıştı. Gençlik dönemlerini geçirdiği, hayatında birçok ilki yaşadığı Ankara'yı geride bırakmış, kendine yeni bir hayat kurmaya karar vermişti. Yeni bir hayat da öyle "ha" deyince kurulan cinsten bir şey değildi. Bir

hayli emek, alın teri, azim ve aşk gerektiriyordu. Kara bir kentten, bozkırın ortasındaki zoraki bir modernleşme çabasını halen üstünde taşıyan, arada bir güneş vurduğunda balçıkları üstünden dökülüp çırılçıplak kalan koskoca bir köyden uzaklaşmak istiyordu. Oradaki memur hayatından, gece dokuzda insanların evlerine çekildikleri, huzurlu yemek kokuları içinde huzursuz televizyon programlarıyla kendilerini oyaladıkları o hayatın dışına çıkmak istiyordu. Kendisini bir gün onlar gibi loş bir odada yüzüne yansıyan televizyon ışıklarıyla bir koltukta huzurlu huzurlu oturup izlediği filmin sonunu merak ederken bulacağından çok korkuyordu. Şeyda'yla o hayatı kurmak düşüncesi bile zamanla bir fobiye dönüşmüştü. Ama gene de, zamana yayıp ehlileştirdiği bütün korkularına rağmen Ankara'yı gerçekten, kalpten seviyordu. Zaten, hayat birçok şeyi "rağmen" severek yaşıyor ve bitiyordu.

Ankara'da sıkıntılı geçen bir günün sonunda, çalıştığı küçük ajansta gazete okumaya başlamış; nihayet beklediği fırsatı orada görmüştü. İstanbul'daki büyük bir reklam ajansı taze kan arıyordu. Yeni bir metin yazarı. Eh, Ankara'da beş yıldır aynı ajansta pişmişti iyice!

En tuhafı da yıllardır beraber olduğu Şeyda'yla kopmuşlardı. Şeyda'nın annesi onu çok sevmesine rağmen, kızın ağabeyi Sinan'la yıldızları hiç barışmamıştı. Önceleri bir sorun gibi görünmüyordu bu durum. Ama ailenin tek erkek evladı Sinan başka bir erkek evlat istemiyordu anlaşılan. Giderek de annesini ve Şeyda'yı ona karşı doldurmayı başarmıştı. En sonunda, küçücük bir şeyden, onun istediği filme gitmediğinden ötürü Şeyda'yla müthiş bir tartışma yaşamışlar ve ilişkilerini daha fazla yıpratmadan biraz ara vermeyi kararlaştırmışlardı. Ama her 'ara' bir bitiş için başlangıçtı aslında. İkisi de bunu biliyordu. İşte tuhaf olan da buydu. Tam artık yeni bir hayata hazır olduğunu anladığı zamanda o ilan karşısına çıkmıştı.

İstanbul'daki ajansı aradı, randevu aldı. Gönderdikleri formları doldurdu. Ön bilgileri verdi. İstanbul'a gidip görüşmeleri yaptı. Piyasayı dolduran sayısız reklam yazarı arasından nerdeyse mucizevi bir biçimde işe alındı. Yeni ev bulmak için on günü vardı. Ay başında başlayacaktı işe. Ankara'daki ajansta biriktirebildiği kadar parayla yeni bir ev tutmaya karar vermişti.

Geldi geleli emlakçılardan bezmişti. Emlakçılara verilmiş evlere bakıyordu. Sokak aralarında geziyor, gözleri camlarda 'Kiralık' yazısını arıyordu. 'For rent' yazısı gördüğü dairelerden uzak duruyor; 'Sahibinden Kiralık' yazısını görünce kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlıyordu.

Özellikle Cihangir'de ev bulmayı istiyordu. Ajansa yakın olacaktı. Gümüşsuyu'nda anacaddedeki evler çok pahalıydı. Ayaspaşa ile Cihangir'in yukarı kısımları da öyle. Alman Hastanesi civarındaki evlere gelince, hele de Sıraselviler Caddesi'nin sonundan Firuzğa Camisi'nin karşı tarafındaki Akarsu Caddesi'ne girince dairelerin kiralari artıyordu. Yüksek tavanlı, lambrili daireler can yakıyordu. Özellikle de biraz deniz görüyorsa yanına yaklaşılmıyordu fiyatların. Özgür'ün henüz böyle bir dairenin kirasını karşılayacak kadar kazancı yoktu. Ama birkaç yıl içinde deniz gören bir daireye taşınmayı kafasına koymuştu.

Çocukluğundan beri sinemaya âşıktı. Şeyda'dan çok daha önemliydi sinema. Başka bir sevgiliden de! Onu bu isteğinden alıkoyacak tek şey kendisiydi. Sinemaya duyduğu hayranlık, bir gün iyi bir yönetmen olma isteği onu kazanacağı paradan çok daha fazla ilgilendirebilirdi. Bunun farkındaydı. Biraz da korkuyordu açıkçası.

Annesi, babası sakın insanlardı. Babası ziraat fakültesinden emekli bir profesör, annesi iyi bir hukukçuydu. O da üç yıl önce emekli olmuştu. Artık evde birbirleriyle uğraşmaya

başlamışlardı. Bir iktidar kavgası ki ancak o kadar olur! Özgür gülümseyerek bu duruma; “Üçüncü Aşağı Ayrancı Meydan Muharebesi,” diyordu. Maydanozun doğranma biçiminden, televizyonun ses ayarına kadar her şey bir vesile oluyordu münakaşa için. İkisi de inatçı insanlardı. Ama bazen birbirlerini mat etmeye uğraşırken çok komik durumlara düşüyorlardı. Gene de anne ve babaydılar işte! Her anne-baba kadar. Özgür ikisini de seviyordu.

Şeyda’yla ayrıldıklarında ikisi de samimi olarak üzülmüştü. Bunda oğullarını iyi tanımanın, onun bu ayrılık sonucunda rahat durmayacağını bilmenin getirdiği rahatsız edici bir bilgi de vardı galiba.

Özgür sonunda İstanbul’daydı. Tatillerde, arkadaş gezilerinde, canı sıkıldığında kapağı attığı o büyülü şehirde. Aslında Özgür, herkesin diline perseng ettiği o, “Ankara’nın en çok İstanbul’a dönüşünü seviyorum” cümlesini tamamen reddedecek kadar seviyordu başkenti. Hattâ Ankara hakkında en sevmediği şeyin Ankara ekolü türkücüler olduğu söylenebilirdi. Elektronik bağlama eşliğinde insanın canına okuyorlardı bunlar. Tuhaf, cinsel çağrışımlarla yüklü, başka şarkılardan aparma melez şarkı sözleriyle, çekirge kılığına girerek şov yapan beş-altı Sincanlı elemanıya bu Ankara kökenli türkücüler, insanda arkasına bakmadan kaçma hissi uyandırıyorlardı. Hele de cehaletlerine rağmen, Türkiye’deki cahil ve kalabalık kesime özgü o sonsuz “Ağzım laf yapar, ben karşımdakini mat ederim, kimse ama kimse bana dayanamaz” sahte özgüveniyle tavırlar takınmaları Özgür’ün içini acayip sıkıyordu. Gene sıkıldı işte onları düşünürken!

Sıcak canına tak etmişti. Bir bakkal dükkânı gördü. Girip vantilatör karşısında serinlemeye çalışan bakkaldan bir şişe buz gibi soda aldı, içmeye başladı. Bakkal, kan ter içindeki bu yorgun genç adamın haline acımış olacak ki orada ne aradığı-

nı sordu. Cihangir’de mi oturuyordu acaba? Özgür günün birinde oturmak istediğini, ama önce uygun fiyata bir daire bulması gerektiğini söyledi. Bakkal baştan ayağa süzdü Özgür’ü. Ne iş yaptığını sordu. Reklamcıydı demek! Peki tek mi oturacaktı acaba? Arada annesi ile babası da ziyarete gelecekti elbette. Bir dakika beklemesini istedi Bakkal Menderes Efendi.

Biraz sonra Özgür sodayı bitirmiş, Menderes Efendi de konuştuğu telefonu kapatmıştı. Özgür’e döndü. “Gel bakalım delikanlı,” dedi, “belki aradığın gibi bir yer olur burası!”

Özgür boş boş baktı.

Menderes Efendi kapkara bıyığını burup iki günlük sakalını kaşıdı bir süre. Kızını teslim edecek bir baba gibi alıcı gözle tekrar baktı Özgür’e. Dışarı çıktılar. Bakkal en üst katı işaret etti. Çatı katı boştu. Evet, kışları soğuk, yazları sıcak olurdu. Evet, tavanı daha alçaktı diğer katlardan, sonradan ilave edilmişti. Hayır, kapıcısı yoktu, ama aidatı çok düşüktü. Aradan deniz de görüyordu şansına. Deniz gören evlerin fiyatları buranınkinden çok daha fazlaydı. Eh, bu rakam çok düşük sayılırdı! Biraz boya gerekiyordu evet. Hattâ tuvaleti yoktu. Tuvalet, banyo bir aradaydı. Duşakabin yapılması gerekiyordu. Ama yapılırsa ev sahibi kiradan düşebilirdi. Görmek ister miydi?

Giderek ıstakoza benzemeye başlayan rengiyle gülümsedi Özgür. Elbette görmeyi istiyordu. Yukarı çıkarlarken bakkal dükkânındaki açık radyodan spikerin sesi yükseldi:

“Evet sevgili dinleyiciler, nostaljik bir eseri Türk Sanat Musikisi’nin en unutulmaz seslerinden birisinden dinleyeceğiz. Mediha Demirkıran’ın güzeller güzeli sesinden nefis bir yorum getiriyoruz huzurlarınıza. Zeynettin Maraş’ın nihavent bir eseri. ‘Gizli Aşk Bu, Söyleyemem.’ Dinliyoruz efendim...”

Mediha Demirkıran’ın kadife bir perdenin yukardan aşağı son hızla inmesini andıran muhteşem sesi şarkıya başlamadan önce enstrümanlar hızlı bir giriş yaptı.

Enstrümanlar tempolu biçimde çalarken, Özgür içinin coşkuyula dolduğunu hissetti. Gözlerini yetmişli yıllarda yapılmış apartmandan aşağı indirip Pürtelaş Sokağı'ndan yukarı çıkan merdivene baktı. Bu merdivenler boyunca yukarı çıkan sokağın adı Samuncu Sokak'tı.

Tam o sırada Özgür'le Bakkal Menderes'in yanında bir taksi adeta ağır çekimde durdu. Özgür çocukluğundan beri sayısız kereler yaşamıştı bu sahneyi. Herhangi bir anda her şey yavaşlar, adeta ağır çekime dönüşürdü. Hayranlık duyduğu filmlerin en sevdiği sahnelerini ağır çekimde seyretmeye bayılırdı. Hayatta da güzel olacağını hissettiği anları ağır çekimde yaşardı Özgür.

Taksideki kızı gördü. Arkada oturuyordu. Düz simsiyah saçları vardı. Omuzlarına akıyordu. İnce, kalkık ve biçimli burnunun altında kıpkırmızı dudaklarını sıkıca büzmüştü. Belli ki bir konuda tam karar verememişti. Gözleri, olmuş kara üzüm-ler gibi şaraplık, buğulu, ama dalgın, çok dalgındı. Özgür, taksi camındaki sokak yansımalarının altında gördü bu yüzü. O sıcakta camını açmamıştı. Halbuki taksinin ön tarafındaki camlar açıktı. Arkadaki diğer tarafın camı da. Kapı açıldı. Önce olgun bir kadın indi aşağı. Özgür bu kadının ellili yaşlarının ortasında olabileceğini düşündü. Esmer güzeli bir kadındı. Alnı bombeli. Bombeyi gizlemek istercesine orta uzunluk-taki siyah saçlarını alnına düşürmüştü. Kalkık güzel burnuyla eski bir yaşantı parçasını mı kokluyordu? Taksinin parasını verdi kadın. Etlı dudakları aralandı. "Üstü kalsın!" dedi. Kız, kadına öfkeli bir bakış fırlattı. Öfkeli değil de, "Bu da şu durumda yapılacak şey mi!" diyen bir bakıştı bu. Sitemkâr belki!

Kadın, "Hadi Özgü!" dedi çağıl çağıl bir sesle. Kız da kadının peşi sıra taksiden indi.

"Keşke merdivenleri de çıkabilseydik taksiyle!" dedi kadın. "Alışacağız artık!"

Özgür'ün içine ılık ılık bir şeyler aktı adeta. "Özgü!" dedi, "Bir 'r' fazlam var senden!" Gülümsedi.

Kadın, Samuncu Sokak'ın merdivenine doğru yürüdü. Tam kadın dolgun kalçalarını iki yana sallayarak basamakları çıkarken taksi hareket etti. Şoför radyoyu ayarlamış olmalı ki, Mediha Demirkıran'ın sesi açık olan ön camdan dışarı aktı. Eşsiz ses, kelimeleri sokağın taşları üstünden kanatlandırdı.

*Gizli aşk bu, söyleyemem derdimi hiç kimseye
Zevke veda, neşeye de, veda artık her şeye...*

"Anne yavaş biraz," diye seslendi Özgü. "Anne!"

Özgür ağır çekim etkisini yitirmiş âna bakıyordu artık.

Özgü hayal gibi vücuduyla annesinin peşi sıra sürüklendi merdivenlere.

Menderes Efendi gülümseyerek, "Film bittiyse gidelim mi?" dedi. Tam o sırada, hafif dağınık bir kadın giriş katından seslendi:

"Menderes, baksana bana! Rüya mı bu? Yoksa Müjde geri mi döndü mahalleye?"

"Ne Müjde'si be?" dedi bıyığını burarak kadını hatırlamaya çalışan Menderes Efendi.

"Başkomiser Hulusi'nin kızı Müjde," dedi kadın.

Menderes boş boş bakmaya devam etti.

"Deli Adile'nin kızı!" dedi Hasibe son bir ümitle. Sonra Özgür'e baktı. "Bu kim?"

"Özgür Bey, belki bizim çatıyı kiralayacak yeni kiracı!" dedi. Özgür'e döndü sonra. "Bu da Hasibe! Benim karı."

Koyu renk, kıvrıcık, gür saçlı Hasibe Hanım, Özgür'ün varlığına pek aldırmadı. Akıllı fikri Müjde'deydi.

"Bu da kızı olmasın! O Uğur denen herif alıp götürmüştü ya bunu. Duymuştuk bir kızı olduğunu. Ne oldu da bu-

raya döndü ki bu? Kanlıca sırtındaki konaktan inemezdi. Allah Allah!”

“Yok yahu! Hani bu kadını herifcioğlu oraya hapsedmişti! Demek doğru değilmiş. Bak geldi geri.”

“Hangi dağda kurt öldü de döndü bu? Ayol bu haber bütün haftayı meşgul eder!” dedi Hasibe Hanım kıkırdayarak. Gülmeye her an hazır dudaklarını, cin cin yanıp sönen gözlerini beraberce toparlayıp evin içine, daha serin olan kuytulara doğru uzaklaştı.

“Bana bak. Telefonla çok konuşma! Yazmasın fazla!” diye seslendi Menderes Efendi. “Hadi bakalım delikanlı. Yukarı yolumuz var biraz!”

Apartmana girip basamakları tırmanmaya başladılar. Aşağıdan radyodaki şarkının sonu duyuluyordu:

“Gönlüm hicran, hasret, gamla doldu.”

Menderes Efendi aniden döndü Özgür’e.

“Allah’a inanır mısın?” dedi. “Müslüman mısın sen?”

“Neden soruyorsunuz?” dedi Özgür.

Gülümsemi Menderes Efendi. Gülümseme taklidi yapan amatör oyuncular gibi ağzının iki yanını yanaklarına doğru itti. Sigaradan sararmış dişleri çıktı ortaya.

“İnanmasan bile orada inanırsın!” dedi.

Özgür nefes nefese kalmış halde antreye girdiğinde o dairenin kendi kaderi olduğunu anladı. Yeni bir şehir, yeni bir hayat ve yeni bir ev. İnsan daha fazla ne isteyebilirdi ki? Evet, yeni bir aşk belki!

Güneş, terasın zeminini cayır cayır yakıyordu. Ama gene de bir hava akımı vardı terasta. Karşıya, iki apartmanın çatılarının üstünden görülen denize baktı. Adeta ağır çekimde bir vapur geçti Marmara’nın sularını yararak.

Özgür o daireyi tutmak için dayanılmaz bir istek duydu içinde. Orası yeni bir hayatın başlangıç yeri olacaktı. Fayans-

ları kırık banyo, boyası soyulmuş, tuğlaları görünen duvarlar ürkütmedi onu. Çalışmayan sifona, ortası çatlamış, su sızdıran lavaboya, kapakları kaymış mutfak dolaplarına dikkat etmedi. Varsa yoksa o güzel manzara!

Menderes Efendi kaparoyu söyledi; Özgür karşılayabileceğini düşündü. Ama iki aylık peşinat hoşuna gitmedi. Taşınması, eşyaların bir kısmını Ankara'dan getirmesi için de para gerekiyordu. Durumu açık açık anlattı Menderes Efendi'ye. Orta yaşlı adam, saçları dökülmüş tepesini kaşıdı. Özgür, hakkında verilecek kararı bekleyen mahkûm gibi hissediyordu kendini.

“Konuşuruz sahibiyile!” dedi Menderes Efendi. “Ama unutma, hiç değilse bir de emlakçı parası vermiyorsun!”

Galiba bu, Menderes Efendi'ye de üç-beş kuruş bir şeyler atılacağı anlamına geliyordu.

Sonra Menderes Efendi'nin aklına aniden bir şey geldi.

“Bana bak!” dedi. “Sen akli başında, efendi bir gence benziyorsun! Seni bizim emlakçı Şener'e göndersem? Fazla para almaz. Elinden gelen kolaylığı yapar. Baba adamdır. Belki onun elinde başka yerler vardır. Daha uygun fiyata filan. Ne dersin?”

“Bilmem. Bence bu daire uygun! Gerçi ben emlakçıyla görüşmeyi fazla istemiyorum. Ama iyi olacağına inanıyorsanız o emlakçıyla da görüşeyim. Şener Bey'le. Ama fazla para veremem.”

“Hay Allah! Müjde'yi görünce Şener geldi aklıma. O kadının eski sevgilisiydi Şener.”

Mahalle halkının çağrışımlarla yüklü hatıralarına saygı duydu Özgür. Ama gene de tuhaf buldu bu durumu. Biraz sonra terastan denize bakarken bir görüntü geldi gözlerinin önüne. Adeta siyah-beyaz eski bir filminden alınmış bir sahneydi bu.

Bir delikanlı simsiyah saçlarını son kez arkaya tarıyordu. Plastik tarağı arka cebine koyuyordu, yuvarlak küçük aynayı da iç cebine. Nefesini avuç içine üflüyordu. Kokluyordu. Temiz. İçtiği biranın kokusu gelmiyordu. Nane şekeri nefesine iyi gelmişti belli. Sabırsızlanıyordu. Orta boylu, keskin hatlı bir delikanlıydı bu. Sivri bir burnu vardı. Sinekkaydı tıraş olmuştu. Gözlerinin içi cıvı cıvıldı. Kahverengi gözleri eskilerin velfecri okuyor dedikleri türdendi.

Cihangir Camisi'nin denize bakan bahçesinde bekliyordu delikanlı. Sabahın pek erken bir saatiydi. Nefis bir manzara vardı siyah-beyaz. Denizden Şehir Hatları vapuru geçiyordu. Kaptan düdüğü çalıyordu Kabataş tarafından geçerken. Belki de Setüstü'nde hoşlandığı bir kadın yaşıyordu.

Kız koşarak geliyordu yukarıdan. Nefes nefeseydi. Takip eden olup olmadığını anlamak için arkasına bakıyordu. Kimse yoktu. Durup soluklanıyordu. Nefes alışları düzelince delikanlının yanına gidiyordu.

Kız karşısına çıkınca eli ayağı birbirine dolanıyordu delikanlının. Kızın kısa kesilmiş kuzguni saçlarını okşuyordu eliyle. Kız başını kaçırıyordu. Delikanlı, kızın elini tutuyordu. Bu defa da kız elini kaçırıyordu. Delikanlı, yüzüne dokunuyordu kızın. Kız yüzünü denize çeviriyordu. Delikanlı eğilip aniden yanağından öpüyordu kızı. Müjde, utanarak bakıyordu Şener'e. Gözleri doluyordu. Aşkı biliyordu bu kız. Aşkından canı yanıyordu. Gençlerin "aşk" dediği bu şey, çok şiddetliydi!

"Şen Emlak. Cihangir Caddesi'nden çıkıp Susam Sokak'a döndüğünde. Sen gene ona seni benim gönderdiğimi söyle. Selamımı ilet. Eğer elinde uygun bir yer olursa o da sana söyler."

Menderes gülümseyerek baktı delikanlıya.

Özgür en sevimli halini takınarak, “Tamam söylerim. Ama ben burayı istiyorum!” dedi.

“Sen ona git, sor. Ben de ev sahibine sorayım bir aylık depozito yeter mi ona diye. Olur mu?” dedi. Ensesinden süzülen teri sildi.

Özgür sesini çıkarmadı. Biraz zorlarsa durumun aleyhine dönebileceğinin farkındaydı. Tam yerinde sustu. Halbuki annesi ile babası hiçbir zaman doğru zamanda ve yerde susamadığını yıllarca başına kakmışlardı Özgür’ün. İçinden, “Burada olsalardı da oğullarının halini görselerdi!” diye geçirdi. Gülümsedi kendi kendine.

“Deniz değil mi?” dedi Menderes Efendi tam gitmeye hazırlanırken. “Deniz kimini gülümsetir senin gibi, kimini düşündürür. Ama insana iyi gelir.”

Altıncı kattan aşağı sakın sakın inerlerken dördüncü katın kapısı aralandı. Sarışın bir kadın gözlerini ayırmadan Menderes Efendi’ye baktı.

“Bana bir tereyağı, bir de ekmek çıkarır mısın boş zamanında?” dedi. “Zahmet olmazsa.”

Menderes Efendi ters ters baktı kadına.

“Emredersin Suzan Hanım! Gece geç geldiniz herhalde!”

“Yeni uyandım. Biraz dağınık görünüyor olabilirim. Kusura bakmayın.”

“Esağfurullah!” dedi Özgür, bu sözü doğru yerde kullandığı için annesiyle babasının kendisiyle ne kadar gurur duyacağını düşünerek.

Esrarlı bir gülümseme vardı kadının yüzünde. Biçimli burnu, güzel dudakları, alınmış ve yay gibi çizilmiş kaşlarının altındaki sevecen gözleri aslında tuhaf bir karışıklık oluştuyordu Suzan’ın vamp tarzıyla. Sanki daha hırslı bir yüz gerekiyordu bu kadına. ‘Altın kalpli fahişe’ modeli oluyordu şimdiki haliyle.

“Yeni komşumuz olacak belki Özgür Bey,” dedi Menderes Efendi.

“Bilakis memnun oldum efendim!” dedi Suzan.

Özgür, bir de neredeyse “Anşante!” demesini bekledi kadının! Kadın bir şey demeyince tuhaf bir hayal kırıklığı içinde “Ben de!” dedi. “Kusura bakmayın, ses yapıp rahatsızlık verdik herhalde!”

“Yok!” dedi Menderes Bey, sadece Suzan’ın anlayacağını sandığı bir kodla. “Hanımefendi genelde kim gelir, kim çıkar, merak eder.”

“Apartmanın emniyeti açısından!” dedi gülümsemeye çalışan ve bu patavatsızlığı adama ödeteceğini belli eden Suzan. Dağınık sarı kâkülleri gözlerinin önüne düşmüştü.

“Tamamdır. Ben getiririm siparişlerinizi!” dedi Menderes Efendi. Beraber aşağı indiler Özgür’le. Suzan, kapısını biraz sertçe örttü.

Menderes Efendi “Selamünkavlen!” diye kafasını iki yana salladı.

Apartman çıkışında bakkalın önünde bekleyen iki müşteri gördü Menderes Efendi. “Geldim hemen!” dedi. “Unutma ‘Şen Emlak’! Yazayım mı?”

“Gerek yok. Giderim hemen. Ama ev sahibiyile konuşun lütfen!”

“Tamamdır. Merak etme. Şener’e selamlar.”

Özgür üst sokağa çıkan merdivenlere yönelirken, Hasibe Hanım’ın sesini duydu bakkal dükkânından.

“Ayol vallahi diyorum. Gene o hürmetli kızı sallaya sallaya çıktı gitti merdivenden. Anasının evine mi gidiyor acaba? Deli Adile’nin kızı Müjde!.. Ay gene geldi ya, yıkmasın adamın yuvasını!.. Aman be Ayşen, biri gider, biri kalır, bunun adı ‘aşk’ olur be!”

Özgür merdivenleri tırmanırken ses eşlik etti ona. Giderrek azaldı. Kırpık dökük kelimeler ulaştı kulağına. “Şener... aşk... Hümei...”

Sormagir Sokak’ta biraz soluklandı Özgür. Ardından Samuncu Sokak’taki merdivenden caddeye doğru tırmanmaya devam etti. Merdivenler insanı bayıltan cinstendi. Caddeyle merdivenlerin kesiştiği yerdeki otoparkın yanında durup bekledi gene. Otoparkın yan tarafına bağlanmış doberman sıcağın yere serilmiş yatıyordu.

Cihangir Caddesi yaz sıcağını sabahtan çekmiş ya içine, geri veriyordu. Yukarıdan inen sıcak, asfalttan çıkan sıcak. Boğucu bir hava. Dosdoğru yürüdü Özgür. İki yanındaki güzel ve pahalı apartmanlara baktı. Kimler oturuyordu ki buralarda? Güzel, ön yüzleri restore edilmiş farklı renklerde apartmanlar. Yirminci yüzyıl başında mı inşa edilmişlerdi acaba? Düşünerek giderken karşı sokakta, köşedeki markete ilişti gözü. Markete girip canı burnundaki kasiyere bir pet şişe soğuk suyu ve 20 lirayı uzattı.

“Bozuk yok mu?”

“Valla yok. Olsa verirdim zaten!”

“Bir şişe suya yirmi bütün lira! Allah Allah!” diye söyledi kız.

“Şuradan da bir gofret verin o zaman! Bir de sakız, naneli!” dedi.

Kız isteksizce gofretle sakızı uzattı. İçinden söylenerek parayı bozdu.

Özgür nedense utandı bu durumdan. Bozuk parayla alacağı bir ürün için bütün para vermekten utandı. Bazen kısa mesafe için taksiye binmek zorunda kalmaktan utanıyordu. Bazen yüksek sesle müzik dinlediğinde yan komşunun duvara vurmasından utanıyordu. Bazen arkadaşlarıyla bir yere mi-

safir kalmaya gittiklerinde onların yanında tuvalete girmekten utanıyordu.

Dışarı çıkıp marketin ön tarafında gölgeli yerde suyunu bir dikişte bitirdi. Susam Sokak'a doğru yürümeye başladı. Cihangir Yokuşu'nun oraya geldiğinde kalakaldı. Sokağın nefis bir deniz manzarasına açıldığını gördü. Köşedeki veterinerin önünden geçip aşağı doğru indi; karşısındaki deniz manzarasına baktı. Özgür gerçekten bu semtte yaşamak istediğini biliyordu. Diğer semtlere kıyasla daha huzurluydu burası. Belki işyeri karşı tarafta, Anadolu yakasında olsaydı Kuzguncuk'ta ya da Beylerbeyi'nde yaşamak isterdi. Oraları da muazzam semtlerdi. İnsanları kibar ve nezih. İstanbul'u taşra kaplamış. Bunun farkına vardı varalı eski İstanbullulara daha da acıyarak bakıyordu Özgür. Eski, görmüş, geçirmiş, nazik insanlar şimdi kendilerinin olmayan bir şehirde sıkıntı içinde yaşıyorlardı. Moda da çok güzel bir semtti Anadolu yakasında. Ancak, buralar bu kadar pahalıysa belki de karşı tarafta yaşaması daha iyi olurdu Özgür'ün. Ama yolu, yola harcayacağı parayı ve yolda geçireceği zamanı göz önünde bulundurunca biraz daha fazla kira verip bu tarafta kalmak daha doğru gibi geldi ona.

Bunları düşünce düşünce yürürken "Şen Emlak"ın önünde buldu kendisini. Şen Emlak 1965'ten beri ev ve işyeri arayanların güvenilir dostuymuş.

Emlakçılardan hoşlanmıyordu Özgür. Türlü türlü emlakçıyla karşılaşmıştı bu şehre geldi geleli. Hepsi ayrı biçimlerde onu kazıklamaya çalışmışlardı. Kimi güler yüzle, kimi küçümseyerek bir üstünlük kurmaya çalışmıştı. Ama o, yöntemlerini öğrenmişti artık. Kimisi çok nazik davranıyordu ya, ondan da huylanıyordu Özgür.

İçeride kısa kır saçlı bir adam oturuyordu. Gözlük takmış, gazeteye bakıyordu. Adeta satır satır *Milliyet* gazetesinin ön sayfasını okuyordu.

Özgür biraz daha izledi adamı. Sükûneti, dinginliği iyi geldi ona. Daha önce karşısına çıkan diğer emlakçılara benzemiyordu bu adam. O hırslı kıvrımlar yoktu yüzünde. Daha çok, dudakları gülmeye her an hazırmiş gibiydi. Bembeyaz, güzel dişleri vardı. Başkalarına olsa yakışmazdı belki; ama yakışmıştı Şener Bey'e.

Şener Bey başını gazeteden kaldırıp arka tarafa seslendi. Tarazlı bir sesi vardı. Tarazlı; ama huzur veren.

"Oktay! Oktay!"

Maviş bir genç geldi içeri taraftan. Yapılı bir delikanlı. Yakışıklı, çakır gözlü. Otuzlu yaşlarda.

"Ne oldu baba ya? Ne bağıyorsun öyle?"

"Şu eve bir git. Annene söyle. Bugün öğleye zeytinyağlı fasulye yapsın bana!"

"Ya baba, şuradan telefon etsene! Beni ne diye gönderiyorsun eve?"

"Şimdi müşteri yok. Tembelleşme sen!"

"İyi de ne tembelliği! Sabahtan beri camları sildim, masanı temizledim, çay yaptım. Daha ne yapayım!"

"Anlamazsın sen şimdi. Eve git de söyle annene!"

"Allah Allah, ya baba ya!"

"Yahu sen evlensene artık! Bir kız bul kendine. Bir şey yap yahu!"

"Pes ya baba, pes yani!"

"Hadi söylenme, madem çay yaptın; getir bir tavşankanı!"

Oktay kafasını sallayarak içeri gitti. Şener Bey çekmecesinden bir sigara kâğıdı ile tütün çıkardı. Hollanda tütünü. Sigarasını sarmaya başladı. Oktay çayı getirdiğinde Şener Bey sigarasından ilk nefesi çekiyordu.

Oktay eve gitmek üzere çıktı. Şener Bey geç kalmamasını tembihledi arkasından. Oktay sesini çıkarmadı. Ama belli ki bildiğini okuyan bir tipti.

Karşı kaldırımında durmuş, dükkâna bakan Özgür bu film-den ancak o zaman kendisini koparabildi. Oktay'ın gözü, Şen Emlak'a bakan Özgür'e takıldı bir an.

“Bir şey mi istemiştiniz?”

“Hayır. Evet. Bir ev soracaktım. Kiralık.”

“Babam içeride... Baba, baksana bir. Müşteri geldi.”

Şener Bey sigarasından keyifle bir nefes çekip Özgür'e baktı.

“Hoş geldin delikanlı. Buyur bakalım!”

“En korkuncu gizli aşktır. Söylenemez kimseye. İnsan sakladığını ve yaşadığını sanır; ama herkes anlar!”

Adını efsanevi Hürrem Sultan’la Kanuni Sultan Süleyman’ın sakat oğulları Cihangir’den alan bu semt, çoğu insan için hem mahalle yaşamını sürdürebileceği, ama buna rağmen kimsenin bir diğerinin yaşamına karışmadığı bir bölgeydi, hem de gece yaşamını doya doya yaşayabileceği eğlence mekânlarıyla dolu bir yerdi. Adını aldığı Cihangir’e benzer bir kaderi olmuştu bu semtin. Hep sakat, yarım bırakılmış, mahzun ve eksik bir tarafı vardı. Şehzade Cihangir nasıl ki başka bir kadından doğma ağabeysinin, babası tarafından katledilmesi üzerine iflah olmaz bir acı yaşadıysa, bu semt de yüzlerce yıldır kendi içinde dökülen kanların, üstünde yaşanan şiddetin, hattâ vahşetin acısına tanıklık etmiş, onu sindir-

mişti. Günümüzde, bir gece vakti takside arkadaşı olan şoförle otururken yüzüne kezzap atılan bir kadının çığlığını taşıyordu sokaklarında. Ya da Tophane mafyasının hak iddia ettiklerini iyice belirgin kılmak için attırdıkları molotof kokteylinin kıldığı camların sesi çınliyordu Akarsu Caddesi'nde.

Oysa, yüzlerce yıl önce denize inen asma fidanlarıyla dolu boş, verimli topraklarmış burası. Adı "Pera bağları" diye geçermiş o zamanın konuşmalarında. Şimdiki zamanlarda ise genelde entelektüellerin, sanatçıların yaşamayı tercih ettikleri bir mahalleye dönüşmüştü. Sokaklarında kedilerin özgürce dolaştıkları, kedi sever ama insan sevmez bazı deli kadınların küfrede küfrede kedileri besledikleri bir semtti. Bir anlamda kurtarılmış bölgeydi. Hem sevecen insanlarıyla mahalle baskısından uzak bir mahalle havasını taşıyordu, hem de insanların her türlü yaşam biçimini özgürce sürdürebildikleri, kimsenin kimseye karışmadığı büyük şehir ortamını içinde barındırıyordu. Ama en çok da Füzüzan'ın olağanüstü güzellikteki bir öyküsünün adını yaşıatıyordu insana: İstanbul, tam da bu civarda "*Sokaklarından Gemilerin Geçtiği Bir Kent*"ti işte!

Sayırsız adım eskitmiş merdivenlerden tırmanan Müjde, kızı Özgü ile beraber merdivenlerin köşesindeki kâgir bir evin önünde durdu. İki katlı çok eski bir evdi burası. Çevresindeki deniz gören apartmanların arasına sıkışıp kalmış, geçmiş zamanların diliyle, sessiz sokakların, hayatların tanığıydı. O çevredeki yegâne iki katlı evdi.

Müjde paslı bir anahtarı, üstüne yüzlerce yazı yazılmış, bir zamanlar yeşil olan boyası çoktan yitip gitmiş büyük ahşap kapıdaki kilide yerleştirip çevirdi. Diğer anahtarları da teker teker kullanarak dört anahtarla devasa kapıyı açtı. Birkaç gün önce yapılan temizliğin mis gibi kokusu yüzüne vurdu. Öz-

gü deterjan kokusunu içine çekerek gülümsedi. Annesi, kızının içeri rahatça girmesi için kapıyı ardına kadar açtı.

Özgü durduğu yerden, antika ve güzel eşyalarla döşenmiş eve bir bakış attı. Büyük holdeki eski ceviz konsolu gördü ilkin. Bu konsol ona yeni bir hayatın eşiğinde durduğunu hatırlattı. O günden sonra da ne zaman hole girse o konsol yeni hayatını anlatan bir simgeye dönüştü onun için.

Tam anneyle kız içeri girerlerken karşı apartmanın ikinci katında bir evin camlarını silen Goncagül, dehşet içinde iki katlı evin girişine baktı. Müjde'yi inanamayan gözlerle bir süre süzdükten sonra içeri seslendi:

“Lale Hanım! Lale Hanım! Çabuk gelin!”

İçeriden sert, diri bir ses, “Ne istiyorsun kızım?” dedi. “Neden yoruyorsun beni? Bu acele de ne?”

Platine yakın sarı saçlarını şık ama dağınık bir topuzla başının arkasında toplamış olan Lale, uzun boyu, gösterişli tavrıyla gelip mağrur bakışlarını kızı yöneltti. Kemikli sağlam yüzünde yukarı kalkmış kaşları, durumdan hakikaten hiç de hoşnut olmadığını gösteriyordu. Hiç tanımadan bu kadınla karşı karşıya kalanlar onu eski bir manken sanabilirlerdi hemen. Oysa eski bir mezzosopranoydu Lale. O mahallede doğmuş, yetişmiş, orada kendisini çok seven bir adamla evlenmiş, kocasının ölümüne, kendi kariyerindeki fırtınalara hep orda göğüs germiş, o semtte ölmeyi aklına koymuş sıkı bir Cihangir tutkunuydu.

“Lale Hanım! Karşı ev!” diye inledi Goncagül. Ucu hakikaten çok kalkık burnuyla karşı duvarı işaret etti hanıma. Lale onun bu tavrından bir sıkıntı duydu. Zira üç gün önce birileri girip çıkmıştı o eve. Temizlik yaptıklarını sanmıştı Lale. Adile Hanım'ın mirasçıları arada bir temizletiyorlardı evi. Korktuğu başına geliyordu demek. Nihayet karşıdaki güzelim evi de yıkıp onun yerine kendisinin şimdi oturduğu

apartman gibi bir heyula dikeceklerdi! Ama bu Müjde yeterince zengin değil miydi? Ana yadigarı şu güzelim eve neden kıyıyordu?

“Tanrı’nım cezaları!” diye geldiği pencere kenarında kala kaldı. Aşağıdaki anne ile kıza dikkatle baktı.

Goncagül’e bir şey demeden başıyla çalışmaya devam etmesini istedi kızdandan. Kaçın Carmen’iydi o! Bilmez mi bu gündelikçi kadınların kendi aralarındaki istihbarat ağını! O kadınlar, Cihangir evlerinde olup biten her şeyden haberdardılar. Bir evde olan biten her şey başka evlerde de bilinirdi. Bu Cihangir gök kubbesi altında gizli kalan hiçbir şey yoktu.

Lale, telsiz telefonunu alıp iyi bildiği bir numarayı ezbere tuşladı. Karşıdaki kişi telefonu aınca, “şekerim, dünyada inanmayacaksın ama, Müjde geri döndü!” dedi.

Karşıdan boğuk bir hayret nidası geldi.

Lale daha kararlı bir sesle anlatmaya devam etti:

“Değişmez olur mu Serracığım? Değişmiş elbette. Zaman hiçbirimiz için şişede durduğu gibi durmuyor şekerim!”

Serra birkaç şey daha söyledi.

“O zaman şekerim hemen Ayşenil’i arıyorsun. O da, sen de akşamüstü aya bana geliyorsunuz... Bakalım o saate kadar neler olur!”

Serra’dan mırıltılar işitildi.

“şekerim umarım Hümeyra’ya bir zarar vermez bu durum! Yıllardır şener’e kul köle oldu kadıncağız. şimdi Müjde dönünce, onca emeği boşa gitmesin kadının!”

Karşıdan ağır ağır bir şeyler söyledi Serra.

“Amaaan umarım olmaz!” dedi Lale. “Bekliyorum şekerim. Drd geçirmeyin, belki aperatif de alırız.”

Lale telefonu kapayıp Goncagül’e döndü.

“Sen nereden hatırladın ki onu? Kktn o gittiğinde.”

Goncagül sol camdaki son ıslaklığı da kuruladıktan sonra belli belirsiz gülümsedi.

“Bana çocukken horoz şekeri aldıydı. Müjde Ablamdı!”

“Otuz yıldır yok ortada! Müjde Ablan bir çıktı mahalle-
den gidiş o gidiş! Halbuki sırlıklam âşıklardı Şener’le birbir-
lerine. Hem de gizli aşk! Gençlik sevdası. Kimsenin bilme-
mesi gereken türden. Onlar ayrılırsa ölürlər diye düşünür-
düm. O zamanlar aşk, öldürebilecek kadar tehlikeli gelirdi
bana!”

Lale aniden çok fazla konuştuğunun, bir gündelikçiye çok fazla mazi kırıntısı anlattığının farkına vardı. Sonra karşısın-
daki duvara baktı. Eğrilmiş çerçeveyi düzeltirken az önce hizmetçiyle çok da fazla konuşmadığına ikna etti kendisini. O kısacık zaman diliminde değişip Devlet Opera Balesi’nden emekli bir mezzosopranoya dönüştü.

“Alt tarafı daha iyi sil Goncagül! Baştan savma!” dedi.

Goncagül içinden sunturlu bir küfür savurdu. Levent de-
nen o kara kıvrıkcık herife varmasaydı, ona üç bebe doğurma-
saydı, hayırsıza bakmak zorunda olmasaydı, burada bir sani-
ye daha durmazdı. Bu sert suratlı, ruhsuz, kötü kalpli kadı-
nın yanında kalmazdı asla! Bu kadının evinde bir şey de olup
bitmiyordu. Hayat bütün monotonluğuyla yaşıanıyordu bu-
rada. Arada bir, arkadaşları geliyordu ama, onların dedikodu-
sunu da bu karı yüzünden ağız tadıyla dinleyemiyordu. Onu
sil, bunu temizle! Bazen de dedikodunun en güzel yerinde
Lale, o cıyır cıyır bağırarak karılardan ya da dana gibi böğüren
heriflerden birinin CD’sini çalmaya başlıyordu ki Goncagül
dedikoduyu duymasın! Ne kara bahtlı bir kadındı bu Gonca-
gül! Bir de adını gonca koymuşlar, gül koymuşlar. Ne açacak
bir hali vardı, ne de gülecek!

Lale geçmiş günlerini düşünmeye başladı. İspanyol paçalı
pantolonları bacaklarına geçirdikleri yılları, kaygısız, hayat

dolu, geleceğe umutla baktıkları zamanları. Sokaklarda gençler ölüyordu. Haksızlık, adaletsizlik kol geziyordu. Ama hayat gene de yaşamaya değerdi o zamanlar. Şimdiki gibi iğrenç bir devir değildi. Umut vardı. Solcular vardı o zamanlar. Lale'nin pek de umurunda değildi solcusu filan ama, insanlar arası ilişkiler daha sahiciydi.

İşte Müjde ile Şener'in aşkları da o devrin aşkıydı. Hiç kimse bilmeyecekti aşklarını. Gizli sevda çekiyorlardı. Yıllarca sürmüştü bu gizli aşk. Müjde, o zaman yakın arkadaşı olan Ayşenil'e söylemişti aşkını. Ayşenil de Lale'ye anlatmıştı. Lale kendisine saklamıştı durumu. Kimseyi üzmemek istemiyordu. Hele de gizli bir aşkı yaşamaya çalışan Müjde'yi. Lale, kendini onun yerine koyduktan sonra bu kararı almıştı. Amma velakin Cihangir nüfusunun neredeyse tamamı zaman içinde bu aşkı öğrenmişti. Artık gizlisi kapaklısı kalmamıştı. Bir de Müjde'nin neden Şener'i aniden bırakıp, çekip gittiğini, Uğur'u neden tercih ettiğini ve yıllarca neden güzelim Cihangir'e dönmediğini kimsecikler anlamamıştı. Evet, işin ucunda para vardı ama, Müjde sadece parayı tercih edecek bir kız değildi. Neyse, geçmiş, geçmişte kalmalıydı, değil mi? Lale'nin Suzan'a olan kırgınlığı bunca sene sürmüştü ama! Her şey de geçmişte kalamazdı ki canım!

Şener'in babası açmıştı emlakçı dükkânını. Şener orada yetişmişti. Babası Ali Bey de dürüst, iyi, bütün mahallede sevilen bir adamdı. Cihangir'de Ali Bey'i o zamanlar tanıyıp sevmeyen kimse yoktu. Ali Bey'in emlakçı dükkânı mahallelinin buluşma yeri olmuştu. Gün içinde insanlar uğrayıp hal hatır soruyorlar, birbirlerinden haber alıyorlardı. Mahalleye gelen, güvendikleri insanları Ali Bey'e yolluyorlardı. Bir tür yardımlaşma yeri gibiydi emlakçı dükkânı.

Şener, babasının yanında yetişirken bir yandan da el yordamıyla hayatı tanımaya, anlamlandırmaya çalışıyordu. Der-

ken bir gün tombul, dünya tatlısı Adile Teyze'nin kızı dikka-tini çekmişti. Yıllardır aynı mahallede yaşamalarına rağmen Müjde'ye hiçbir zaman sevgili gözüyle bakmamıştı Şener.

Bir gün Adile Teyze ile Müjde dükkânın önünden geçer-lerken, Müjde'nin gözleri içerdeki delikanlıya takılmıştı. Şe-ner, gömleğini çıkarmış, üstünde atleti, kan ter içinde camla-rı siliyordu. Adile Teyze güzeller güzeli bir kahkaha atmıştı. Zaten anahtarla kurulmuş gibi gülerdi. Şişman karnını oynata oynata arka arkaya fıkırdardı kahkahası. Şener "ne oldu" gibisinden şaşkın şaşkın bakmıştı Adile Teyze'ye. Müjde, an-nesinin rahatlığından çok utanmıştı o gün. Adile Teyze ise en gevşek haliyle, "Eh be oğlum, evlensen karına sildirirsin ca-mı. Şimdi var gücünle uğraş bakalım!" demişti. Şener de şa-şırmış, ama gülmüştü. İşte o gün yanakları kızarıp başını öne eğen Müjde'ye tav olmuştu. Müjde de kırmızı yanaklarıyla ter içinde kendisine bakan delikanlıyı aklının ve kalbinin bir köşesine nakışlamıştı.

Sonra kendi aralarında konuşurlarken birbirlerine neden daha önce dikkat etmediklerini de sormuşlardı. Gülmüşlerdi. Aşk gelmiş, bulmuştu. Tatlı Adile'nin kızı ile efendi Ali'nin oğlu birbirlerini bulmuşlardı.

Ama o zamanlar Cihangir küçücük yerdı. Herkes birbiri-ni tanırdı. Bütün esnaf arkadaştı. Bir duyulsa rezalet çıkardı. Gerçi ikisi de bekâr, akli başındaydı. Kim ne diyebilirdi? Ama dönem öyle bir dönem değildi.

Lale bunları da Suzan'dan dinlemişti. Bir alt sokakta otu-ran, ama semtte yayılan dedikodular yüzünden yıllardır gö-rüşmediği Suzan'dan. Hattâ neredeyse ne için küstüklerini bile unutmuştu Lale. Şimdi ise tek bildiği herkesin dediko-dusunu yaptığı Suzan'ın tam anlamıyla bir orta malı oldu-ğuydu. Artık hayatın onları getirdiği nokta nedeniyle istese-ler de görüşmeleri mümkün değildi. İçeri gidip hazırlanma-

ya başlamadan önce Goncagül'e, "Biraz çabuk ol!" dedi. "Salonu bitir ki, kızlar geldiğinde rahat otursunlar. Fazla girip çıkma Goncagül!"

Goncagül bakışlarıyla cehenneme gitmesini söyledi Lale Hanım'a. Ama arkası dönük Lale Hanım farkına bile varmadı.

Müjde ile Özgü evin odalarında gezindiler. Beş odalı bir ev. Elleri kalan tek mülktü. Adile Hanım'ın yemin billah ettirip elinde tutması ve ne pahasına olursa olsun kocasına vermemesi için kızına yalvardığı bu eski Rum evi şimdi Korağan ailesinin tek kurtuluşuydu.

Özgü'nün gözlerinde hüznün vardı. İçi buruktu.

"Anne, şimdiye kadar bu eve gelmediğimize inanamıyorum!" dedi. "Bu kadar güzel bir yere neden gelmedik?"

"Biz Kanlıca'da yaşamaya karar vermiştik kızım. Babanla kararlaştırmıştık bunu. Buraya dönmek yoktu!"

"Neden ama? Çok saçma bu! Ben de Cihangir'e neden gitmediğini hiçbir zaman anlayamadım. İnsan doğup büyüdüğü yere gitmez mi, hiç mi özlemez diye düşündüm hep."

"Boş ver şimdi bunları kızım..."

"Zaten yıllarca hep boş verdik anneciğim... Ama iyi oldu buraya gelmemiz. Çok güzel bir ev... Eski, yaşamış, hatıralarını saklayan..."

"Sen istersen hazırlan. Birazdan Nurgül damlar."

Özgü hemen yukarı çıkıp odasına bakındı. Önceden gönderdikleri giysileri dolaba yerleştirilmiş olarak buldu. Hemen kırmızı bir tünik geçirdi üstüne.

Müjde'nin başı döndü aniden. Şifonyere tutundu. Düşmek için çaba gösterdi. Son zamanlarda çok dönüyordu başı. Biraz sonra da müthiş bir ağrı başlayacaktı. Biliyordu bunu.

Müjde hemen bir sandalyeye oturdu ve bekledi. Özgü aşağı indi. Annesinin bu halini görünce endişeyle sordu:

“Anne ne oldu? Gene baş ağrısı mı? Ya bak, bir baktıralım şuna!”

“Yok be kızım! Son aylarda yaşadıklarımız kimin başına gelse o da aynı durumda olurdu. Daha bu baş ağrısı ne ki! Allah beterinden korusun kızım!”

Tuhaf bir gülümseme yerleşti Müjde’nin dudaklarına.

“Anne, bizim provamız var. Yoksa evde kalırdım senle bu ilk gün.”

“Tamam kızım. Gönül rahatlığıyla gidin siz. Nurgül de evi görmek ister şimdi! Benim hiç halim yok!” dedi Müjde.

“Başka zaman bakarız biz de. Söylerim Nurgül’e.”

“Siz gidersiniz; ben de biraz alışveriş yaparım.”

Özgü giyinirken eski zaman aynasında kendisine baktı. Güzel yüzüne, pırıltılar saçan siyah saçlarına, düzgün vücuduna. Basenleri çıkmaya mı başlamıştı yoksa? Dikkatle inceledi. Hayır!

Babasının intih... ölümü... nden bu yana kilo almıştı. Sıkıntılı günler zor geçmişti. Annesi de, babasının son zamanlarında tuhaf davranmaya başlamıştı. Hele de işleri o kadar karmaşıkken, babası sıkın sıkın uykusundan kalkıp dolaşırken, annesi bir ay ortadan kaybolmuştu. Halası ile annesi Avrupa turuna çıkmışlardı. Kanlıca sınırları dışına çıkmayan kadın, kendini Avrupa yoluna vurmuştu. Hem de hayatında ilk kez. Durum zaten yeterince sıkıcı ve tuhaf değilmiş gibi, bir de onların yokluğunda babasının dertlerine deva olmaya çalışmıştı. Elinden geleni yapmıştı. Evet, şimdi düşündüğünde en net biçimde, elinden gelen her şeyi yaptığını görüyordu. Babasıyla konuşmaya çalışmıştı defalarca. Onun sıkıntılarına ortak olmaya çalışmıştı kendince. Ama nereye kadar! Demek ki olamamıştı, demek ki yeterli değildi. Sonra annesiyle halası dönmüştü Avrupa turundan. Keşke daha önce dönseydi

annesini! Durum bu kadar karmaşıklıktan önce, babası henüz o kadar umutsuz değildi! Belki babası onunla konuşup ona anlatabilirdi olanları. Ama daha geldikleri ilk gece, annesi erkenden yatağına çekildiğinde babası da odaya gitmişti. Özgü uyumadan önce tartışıklarını işitmişti gene. Ama bu, hayatının bir parçasıydı. Yıllar boyunca annesi ve babası hep tartışmışlardı. Belki de birbirlerini sevmeye biçimleri buydu onların. O kadar çok 'keşke' ve 'belki' vardı ki onların hayatında! Kendisinin kalan ömründe keşke'lere ve belki'lere yer vermemesi gerektiğini düşündü Özgü. Babasının tabancası hep çekmecenin gözündeydi dururdu. Onu neden sakladığını sorduğundaysa, "Hobim!" demişti. Gülümsemişti.

Nurgül otomobiliyle Pürtelaş'a girdi. Her taraf arabayla doluydu. Zaten daralmıştı sıcakta. Klima arabanın içini serin tutuyordu ama, dışarı çıktığında tepeden tırnağa terleyecekti. Otomobili park edecek yer yoktu yolda. Cihangir Caddesi'ndeki otoparka da park etmek istemiyordu doğrusu. Özgü'nün cebini aradı. Telefonun açılmasını beklerken dikiz aynasında güzel yüzüne, biçimli burnuna, etli dudaklarına baktı tekrar. Rujunu taşırmamıştı bu defa. Yeşil güzel gözlerinin çevresine de hafif turuncu bir far sürmüştü. Çok nadiren de olsa o günkü gibi bir Hint sürmesi çekmişti gözlerine. Zaten güzel olan gözlerini olduğundan da güzel gösterirdi sürme.

Özgü telefona çıkıp hemen geleceğini söyledi. Pürtelaş'ta tam bakkalın önündeydi Nurgül. Otomobilde bekliyordu.

Özgü gelene dek arkasında arabalardan küçük bir konvoy meydana gelmişti. Henüz kimse arabasından çıkmamıştı; ama kornaya basmaya başlamışlardı. Ama bu durum Nurgül'ün pek de umurunda değildi. Özgü, Samuncu Sokak'tan seke seke inip de kan ter içinde otomobile bindiğinde klimanın yüzüne üflediği serin hava ona iyi geldi. Harbiye tarafın-

daki Radyoevi'ne doğru yola çıkarlarken Nurgül gülmeye başladı.

“Ozan bakalım bugün ne yapacak!”

“Ne yapacak? Sakarlık!” dedi Özgü ve beraberce kahkaha attılar.

Ozan yeni gelen yorumcuydu. Yorumcu diyorlardı. Gerçekten de iyi okuyordu Türk Sanat Müziği'ni. Hele de neo klasik eserleri. Esmer, yakışıklı bir delikanlıydı. Geniş bir çenesi vardı. Alnının hemen üstünde biten kapkara saçlar. İlk günden Nurgül'e yakınlık göstermişti. Nurgül'ün de hoşuna gidiyordu bu haller. Ama karşı karşıya kaldıkları her defasında bir sakarlık yapıyordu delikanlı. Çayı döküyordu bir defasında, bir diğerinde ayağını burkuyordu, sonra sütuna çarpıyordu kolunu.

“Ya aslında o sakarlıkla o sadece Ferahnaz'a yakışır,” dedi Özgü gülerek.

“Sersem Ferahnaz'a! Yuh yani! Kızım, Ozan'ı ilk ben gözüme kestirdim. Asla da bırakmam! Dünya tatlısı bir adam o. Bunu böyle bil!”

“Maviş Ferahnaz iyi halleder o meseleyi. Beraberce çarpışa çarpışa otururlar. İkisi de sakar ya!”

Lafı değiştirmek isteyen Nurgül, “Müjde Teyze nasıl?” dedi.

“Gene baş ağrısı var. Ne yapacağız bilmiyorum. Bir doktora götürmek istiyorum. Tam doktora gidecekken baş ağrısı geçiyor. Ya da sıkıştırmaya gelemediği için atlatıyor beni. Anlamıyorum ki!” dedi Özgü.

Müjde, eski evin rahatlığında uzun uzun odaları gezdi. Baş ağrısı iyice yoğunlaştığında başındaki peruğu çıkardı. Özgü farkına varmadan daha ne kadar kullanacaktı bunu, bilemiyordu.

Annesini hatırladı. Bütün mahallenin sevgilisi Adile Hanım'ı. Fatiha okudu onun ruhuna. Annesi gayrimüslim olmasına rağmen, bu duanın onun ruhuna iyi geleceğini düşündü. Evi ona bırakan güzel kadına ne kadar dua etse azdı. Sonra yıllardır girmediği odasına girdi. Bu evden çıkıp Uğur'un hayatına yolcu olduğu günden bu yana asla girmediği, son halini sadece rahmetli annesinin bildiği odasına. Duvarda Filiz Akın ile Yılmaz Güney'in bir filminin afişi duruyordu. Yazlık sinemada nasıl da ağlamıştı bu filmde. Bez mendilini ağzına tıkip böğüre böğüre ağlamıştı. Eve geldiğinde de devam etmişti. Kendisini Filiz Akın'ın, Şener'i de Yılmaz Güney'in yerine koyup durmadan ağlamıştı.

Adile Hanım, sabah kahvaltı sırasında biricik kızının morarmış gözlerine bakıp saçını okşamıştı. Acı acı sallamıştı başını iki yana.

"En korkuncu gizli aşktır. Söylenemez kimseye. İnsan sakladığını ve yaşadığını sanır; ama herkes anlar!" demişti Adile Hanım.

Müjde anlamazlıktan gelmişti. Annesi yinelemişti. "Herkes anlar kızım! Kınalı kuzum, üzülme. Hayat hiç kimseye kolay değil. Sen şuncağız Cihangir'de en dertli kişinin kendin olduğunu sanırsın. O sırada İngiliz sarayında bir kral dünyadaki en mutsuz adamın kendisi olduğuna inanır. Bunun sonu yok kızım. Hadi çay getir mutfaktan!" demişti.

Uğur o zamanlar ortaya çıkmıştı işte. Güzel sesi gönlüne işliyordu bütün Cihangirli kadınların. Babası müteahhitti. O zamanlar emekçilerin hakkını aradığı, grevlerin birbiri ardı sıra geldiği, lokavtların, grev kırcılığın konuşulduğu, insanların farklı bir bilinçle davrandığı ve eşitlik sorununu çözmekle uğraştığı yıllardı.

Müjde hatırlamak istemiyordu; ama belleği halen çok güçlüydü.

Uğur'un yıllar boyunca yavaş yavaş iyice kırılan gür saçları gözünün önüne geldi. Hep Şener'le kalsaydı acaba onun da saçları kendisiyle beraber böyle yaşlanır mıydı diye düşündüğü zamanları hatırladı. Kanlıca sırtlarında bir konak geldi usuna, bütün odaları, bütün yaşanmışlığıyla. Bahçedeki havuzun turkuvaz sularına gözyaşlarıyla baktığı akşamlar geldi gözlerinin önüne.

Uğur, çatık kaşlarıyla, acımasız bakan gözleriyle hayatı ona dar eden Uğur. Yaşı ilerledikçe çatallanan sesiyle, çenesini kasarak konuşan Uğur. Bunca yıldır bir gün, değil bir gün, bir an bile sevedemediği Uğur. En son tabancayı kafasına dayayıp en kolay kaçıışı seçen insafsız! Bütün borçlar Müjde'nin üstüne kaldı tabii. Her şey satılıp savuldu. Kanlıca sırtlarındaki konak da gitti elden. "Verdiğim söz mü, ettiğim yemin mi her neyse, Allah belamı versin!" deyip Kanlıca'nın dışına çıkamadığı zamanları hatırladı Müjde; arkadaşlarının arasında bu yüzden Külkedisi diye anılmasına sebep veren sözleri. Uğur'un ettikleri, kendi kendine ettikleri. Sırf Şener yaşasın diye! Sırf!

Yıllarca o konağın dışına çok az çıktı Müjde. Konak korunaklıydı. Uğur yokken bile sürekli kontrol altında tutuyordu onu. Önceleri adamları vasıtasıyla, yıllar geçtikçe hizmetçi kadınları her adımda peşine takarak, teknoloji ilerledikçe kameralar vasıtasıyla eve girip çıktığı saatleri kontrol ederek hep Müjde'yi takip etmişti Uğur. Anbean ne yaptığını öğrenmek rahatlatıyordu onu. Açık olmuştu Müjde. Sözünde durmuştu. Kanlıcalı bir hanımefendi olmuştu. Bir müteahhit eşi. Zaman içinde büyük bir işadınının eşi. Günün birinde politikaya atılıp vatana hizmet aşkıyla tutuşan, ama bunu gerçekleştirmeye ömrü yetmeyen bir beyefendinin eşi.

Müjde ağlayarak genç kızlık yatağına kapandı.

Enstrümanların akordu tamamdı. Harbiye'deki Radyoevi'nde bir prova daha başlamak üzereydi.

Ozan başladı okumaya. Korodakiler, sadece nakarat bölümlerini söyleyecekleri için rahat davranıyorlardı. Herkeste bir laçkalık vardı. Nasıl olsa yaz mevsimiydi. Bir süre sonra da parça parça tatile gideceklerdi. Ama gene kurumları onlara kazık atmıştı. Şimdi yaz konserleri dedikleri garabete başlayacaklardı. TRT'nin bahçesinde ya da çeşitli parklarda, eski zamanların aksine farklı tuvaletler ve takım elbiseler giyip sallanarak, çok eğleniyormuş gibi yaparak şarkı söyleyeceklerdi. Hem de çocuk vızıltıları, ağlamalar, sivrisinek ısırıkları, gazoz şişelerinin kırılma sesleri arasında hiçbir şey olmamış gibi davranacaklardı. Kurumda her genel müdürü değişikliğiyle yeni yeni kurallar geliyordu. Her gelen, kendi devrine damgasını vurmak istiyordu. Ama üç ay, ama beş yıl! Bu ülkenin kaderiydi bu!

Koronun geneli bu sıcak havada konser provasına geldikleri için huzursuzdu. Yaz konserleri için bu kadar çalışmak manasız geliyordu birçoğuna. Eylül sonu nasıl olsa gene işbaşı yapacaklardı. Eh, tatil yapacakları bu zaman diliminde İstanbul neminde neden oturuyorlardı?

Saz heyeti de rahatsızdı. Ama, hocaya saygı duyuyorlardı. Hafif kamburunu yok sayıp karşılarında dimdik durmaya uğraşan bu adama gerçekten saygıları vardı.

Nurgül, Ozan'a baktı. Saçları gür, sırtı güçlüydü. Omuzları sağlamdı; başını dayayıp ağlanacak kadar güven de veriyordu. Daha ne isterdi ki insan? Güzel konuşuyordu. Üstelik dişleri bembeyazdı. "Bundan âlâsı Şam'da kayısı" denen türdendi.

Şarkının nakarat kısmında hepsi katıldı. Erkekler pek de hoşnut değillerdi Ozan'dan. Hepsi bu şarkıyı ondan daha iyi söyleyebileceğini düşünüyordu. Kadınlar ise Ozan'a hayran-

lık duymaya başlamışlardı. Cin gibi bir herifti. İstese çok can yakabilirdi. Ama o, tepe sersemi gibi davranıyordu Nurgül'ün karşısında.

Özgü, sakın ve duru bir arkadaş olmayı üstlenmişti bu durumda. Nurgül'ün sıkıntılarını dinleyip arkadaşını rahatlatıyordu kendince. Ayrıca, delikanlıya yiyecek gibi bakan Ferahnaz'ın mavi gözlerini birer yumrukla sımsıkı kapatmak istiyordu. Aslında mosmor gözler yakışacaktı bu Ferahnaz'a. Katana Ferahnaz gibiler ancak sıkı bir dayaktan anlardı. Ne tuhaf değil mi? Ne kadar eğitilmiş olursa olsun bazı insanlar ancak dayakla eğitilebiliyordu! Özgü de şu anki konumu itibariyle hemcinslerinden özellikle bu katanaya dayak atılması taraftarıydı.

Erkekler, Ozan'ın sesini bastırmanın da ötesinde her biri kendisini duyurmak istermişçesine sesini yükseltince koro şefi enstrümanları susturdu. Koro da durdu. "Ne oluyoruz?" dedi şef. "Pavarottiler mi bastı burayı? Düzgün söylesenize. Siz koristsiniz. Amacınız belli. Ne diye bağınıyorsunuz?"

Çınlamalar kesildi aniden.

Pervasızlardan biri sersem sersem cevap vermeye yeltendi:

"Bağırarak söyleyenler de sizin öğrenciniz olmuş hocam! Onlara da söyler miydiniz böyle?"

"Evladım, sen de önündekini kestirecek cesareti bul kendinde. Senin de bağırmaya hakkın olsun."

Erkekler birbirlerini dürterek gülmeye başladılar. Birkaç kız da güldü elbette. Ozan arkasını dönüp Nurgül'e baktı. Ozan'ın kendisine gülümsediğini görünce Nurgül de gülümsedi.

Özgü ise Ferahnaz'ı yolmaya karar vermişti.

Çoktan beridir Uğur'un kendisine olan ilgisini hissediyordu Müjde. Mahallenin hızlı gençlerindendi Uğur. Babası çok

zengindi. Bu zenginlik ona da her istediğini bildiği gibi yapma lüksünü tanıyordu. Ama babası arada onun yularını çekip terbiye ediyordu oğlunu. Uğur'u aslında bayağı başıboş bırakan babası, sıra kızına gelince baştan ayağa disiplin kesiliyordu. Dolunay sürekli neyi yapıp neyi yapmaması gerektiği konusunda uyarılarak yetiştirilmişti. Bu nedenle de ağabeysinin rahatlığı yoktu onda. Ama zamanla Dolunay kendisine savunma alanları yaratmış ve bu alanları çok sıkı korumaya almıştı. Babasına da, ağabeyesine de sözünü dinletebilen bir kadına dönüşmüştü. Bunun ne zaman, nasıl, hangi koşullarda gerçekleştiğini hiçbiri anlamamıştı; ama bu, sonuçta Dolunay'ın başarı hanesine yazılmıştı. Baba ile ağabey, evin kızının fikrine ihtiyaç duymaya başlamışlardı. Dolunay'ın sağlam karakteri, çocukluğundan beri ıslıl ıslıl bakan zekâ dolu gözleri bu geleceğin göstergesiydi zaten. Uğur'a gelince o tam bir hayta olmuştu zamanla. İşi öğrenmişti, baba mesleğinde kendisi de bir ustaya dönüşmüştü. Ama Nuh deyip peygamber demeyen karakteri bazen sıkıntı yaratıyordu. Özellikle karşısındaki insanlar için.

Güzel bir bahar günü rüzgâr, denizden Tophane-i Amire'nin yanı başına çıkıp oradan da Defterdar Yokuşu'nu boydan boya tırmanırken, yokuştan aşağı Karaköy'e inen Müjde'nin basma eteğini de usulca havalandırdı. Müjde, "Umarım kimse farkına varmamıştır!" diye eliyle eteğini düzeltirken Uğur'un ona seslendiğini duydu. Duymakla duymamış gibi yapmak arasında tereddütte kaldı.

"Ne istiyorsun?"

Delikanlının sesi gerçekten çok güzeldi. Doygun, etli üzümleri ısırarak kadar güzel.

"Biliyorsun!"

"Hayır bilmiyorum. Ne istiyorsun benden? Öyle takip etmeler, yoluma çıkmalar filan!"

“Senden ne istediğimi biliyorsun!”

“Neymiş? Söyle, sen de kurtul ben de kurtulayım!”

“Seni!”

“Git buradan ya! Babana şikâyet etmeden git!”

“Babam biliyor. Dünya âlem biliyor. Bir sen bilmiyorsun!”

“Şener de bilmiyor, iyi ki bilmiyor!” diye geçirdi içinden Müjde.

“Ben söylüyüm.”

“Gerçekten? Ama senden başka hiç kimsenin bundan haberi yok! Kızım ben her şeyini soruşturdum senin! Annenin Ermeni asıllı olduğundan tut, günün hangi saati nereye gittiğine varana kadar her şeyini! Bir tek, serserinin teki sana yaklaşmaya çalışıyormuş. Emlakçının oğlu. Ama o da yüzüne gözüne bulaştırıyormuş sayende.”

“Yapma ya!”

“Bak sana açık söyleyeyim! Şu ya da bu biçimde sonunda benim olacaksın!”

Müjde korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Gerçekten hiç hali yoktu. Ama bu, eski bir hayata dönmenin getirdiği bir yorgunluktu. Bir şey yokmuş gibi davranamazdı. Hayatında her şey değişmişti, değişiyordu.

Ayşenil, Lale’ye gitmeden önce Şen Emlak’a uğradı. Çocukluk arkadaşı Şener’i yerinde görseydi ona Müjde’nin evine döndüğünü haber verecekti. Şener bunu daha önceden haber almadıysa elbette! Ayşenil çocukken, “Ay Shirley Temple’inkiler gibi ne hoş!” diye yolda durdurup okşadıklarını kıvrıcık saçlarını yaylandırarak son hızla daldı dükkâna. Oktay şaşkın şaşkın baktı.

“Ne oldu Ayşenil Teyze?”

“Baban nerede ayol?”

“Bir müşteriye ev gösteriyor. Ne oldu? Hayırdır? Kötü bir şey yok inşallah!”

“Yok canım, ne olacak. Biraz konuşalım diye uğramıştım.”

“Yok yani, bir hızla gelince bir şey oldu sandım. Sadece konuşmak isteyeceğinizi düşünemedim.”

“Sana mı kaldı evladım tasası! İstersem amuda kalkar gelirim. İstersem paraşütle tepenize inerim. Sana ne yahu!”

Oktay mavi gözlerini kocaman kocaman açtı.

Ayşenil daha da gerildi.

“Çakır! Bana bak! Dedektifçilik oynamayı bırak! Baban gelirse ‘Ayşenil Teyzem seni aradı’ de. Bulsun beni.”

Burnunu çekti Oktay. Anlamadığı bir şeyler dönüyordu ortada. Aslında pek de umurunda değildi olan biten. Akşama Nuri Ağabeyisiyle içmeye gideceklerdi. Belki de Nuri Ağabey’in sevgilisi, yanında bir kız arkadaşını getirecekti. Arada bir eğlenmek Oktay’ın da hakkıydı. Babası ile annesi duysa kıyameti koparırlardı kesin. Bunlar, oğullarının dünya zevklerinin tadına tam anlamıyla varmadan mı ölmesini istiyorlardı? Yok, hayır elbette! Annesi tutturmuştu bir mürüvvetini görsek diye. Ne diyecekti Oktay? “Müşterih olun anneciğim, ben arada bir kadınlara gidiyorum zaten. Acelesi yok!” mu diyecekti? Sonra da “Üsküdar’a gider iken” diye şemsiye mi çevirecekti?

Ayşenil geldiği süratle çıkıp gitmişti dükkândan. Oktay buzdolabından bir şişe gazoz alıp dikti kafasına. Radyonun düğmesini çevirdi. Farklı seslerin arasından bir melodi duyuldu. Bir kadın güzel bir şarkı söylüyordu.

“*Aşka veda, neşeye de, veda artık her şeye...*”

Oktay eski şarkıları sevmezdi pek. Bu nostalji dalgası da canını sıkıyordu. Annesigilin zamanından kalma şarkılara ağlayıp duruyordu millet. Fuzuli yani! Hele de bu şarkı, niye veda ediyormuş ki her şeye! Laf!

Lale ile Serra kapı çalındığında çoktan dedikodu faslına başlamışlardı. Serra yüzünün yarısını kaplayan kocaman mavi gözlerini açmış, adeta inanamadan dinliyordu Lale'yi. Goncagül arka odaları temizliyordu. İşte tam da bu sırada Ayşenil kapıyı çaldı. Goncagül açtı. Fırtına gibi daldı salona Ayşenil.

"Kızlar, Şener'den geliyorum!"

"Ne!" diye alto haykırdı Lale.

Serra en sakın haliyle, en yavaş tempodaki sesiyle sordu:

"Ee ne oldu? Ne dedi Şener?"

"Hiç! Yoktu ki! Müjde'ye gelince, o Uğur olacak herif in-tihar edince... Aman rahmetlinin arkasından da böyle konuşulmaz ama, bu hak ediyor, neyse canım, Allah rahmet eylesin, Uğur ölünce, bizimki de almış kızını dönmüş kürkçü dükkânına. Kocası olacak serseri, cümle âleme borç takmış."

Lale, Ayşenil'i susturmak için çay içip içmeyeceğini sordu. Goncagül, Lale Hanım'a nefretle baktı. Ayşenil çay istedi. Her zamanki gibi. Açık ve limonlu.

Kendi aralarında bir ağızdan konuşmayı kesip dışarı bakmaya başladılar.

Tam o esnada küçük bir mucize gerçekleşti. Koca yeşil ahşap kapının açıldığını ve Müjde'nin askılı bir elbiseyle dışarı çıktığını gördüler. Elinde bir çekçek vardı. Belli ki bir şeyler almaya gidiyordu.

Ayşenil kendisini tutamayıp pencereden seslendi:

"Müjde! Müjde kız, hoş geldin!"

“Her kalp bir başkasına yanıyor bu dünyada!”

Hümeyra balkonda çamaşırları asıyordu. Bereket, bu sıcakta hemen kuruyordu! O günkü üçüncü posta çamaşırıydı. Nasıl bu kadar biriktiğine şaşıtı. E, oğlan gidip de bozuk çamaşır makinesi için tamirciyi getirmezse dağ gibi birikiveriyordu kirliler.

Şener'in zeytinyağlısını göndermiş, bulaşıkları da Oktay'la eve getirtmişti. Akşama karpuz-peynir hazırlayacaktı bunca yorgunluğun üstüne. Artık öyle dört başı mamur bir yemek hazırlayacak ne hali, ne de zamanı vardı.

Kızına baktı. Oktay'ın küçük kız kardeşi Oktay'dan daha miskindi. Binnur'un haşarı çocuk gözleri yaz sıcaklığında balkondaki divanda ha kapandı ha kapanacaktı. İnatçı karakteri-

ni belli eden dudakları bir sırrı kimseye vermemeye yeminliymiş gibi sımsıkı kapanmıştı. Belli ki gizli bir şeyler düşünüyordu. Bu çocuklar hem bunca güzel hem de bunca miskin olsundu! Hiç mi babalarına ya da kendisine çekmemişlerdi bunlar? Zaten nasıl oldu da bunlardan biri maviş, öbürü hışırtı gözlü oldu, asla anlayamayacaktı Hümeysra.

Günün en sıcak vaktiydi. Altıdan sonra yavaş yavaş hava ılır diye ümit etti. Saçlarını balkondan aşağı sarkıttı. “Rapunzel gibi!” diye fısıldayıp gülümsedi kendi kendine. Hayata hüznle bakan gözleri yıllar geçtikçe esrarlı bir güzellik katmıştı Hümeysra’ya. Dudaklarında garip bir gülümseme belirdi. Saçları denizden gelen hafif bir yelle salındı. Coşkun Sokak’ın en güzel deniz manzaralı eylerinden birinde oturmaları boşa değildi. Yıllardır Cihangir semtinin en büyük emlakçı dükkânının sahibiydiler. Elbette bal tutan parmağını yalardı!

Aslında ne kadar zor geçmişti bunca yıl. Bir yığın maddi, manevi zorluğa göğüs gererek. Ama gene de, her “Şener” dediğinde içine binlerce renk saçılırdı Hümeysra’nın. İçlerinden hangisini seçeceğini bilemezdi. “Şener” dediğinde bir gökkuşağı çıkardı Boğaz’ın Avrupa yakasından, öbür ucunu bırakıverirdi Anadolu kıyısına. “Şener” dediğinde içindeki binlerce renk İstanbul’un üstüne yayılıverir, oradan gökkuşağına karışıp, konfeti olup yağardı koca şehrin üstüne. İnsanlar acıyı, alameti, gönüllerindeki kıyameti unutup aşka âşık olurlardı. Halen öylesine tutkundu Hümeysra.

Sıkıldığı, bezdiği zamanlar hiç mi olmamıştı? Olmuştu elbette! Bir esinti gene sıcak sıcak yaladı yüzünü. Boğaz’a baktı Hümeysra. “Kaç insan var şu şehirde? Kaçı görüyor benim şu gördüğüm güzelliği? Tanrıma şükürler olsun!” deyip gülümsedi. Aman, bütün derdi çamaşır olsun, varsındı! Bütün derdi çocuklarının tembelliği olsundu. Yeter ki aile huzurlu olsun! Şener’i, Oktay’ı, Binnur’u onunla olsundu.

Şener akşamları iki kadeh gece rakısını balkonda içerdi. Oktay ile Binnur içerde televizyon kavgasına girişirlerdi. Hayat akıp giderdi. Yalnız burada değil, dünyanın her yerinde hayat durdurulamayacak biçimde akıp giderdi. Oyuna katılanlar, oyundan ayrılanlar olurdu, ama hayat geçerdi. Hümeyra, o güzelim kadın, bu güzelim hayatı tek geçerdi.

Aniden kızının sesiyle kendine geldi.

“Anne, alışverişe çıkacak mıyız bugün?”

İşte Binnur’un en cevval ânı! Alışveriş söz konusu olunca bu kız canlanıyor, fıkır fıkır kaynamaya, oynamaya başlıyordu. Ailede kime çekmişti ki bu?

“Bilmiyorum. Az akşam serinliği çıksın, bakarız.”

“Ama alacaklarım var!”

“Ne alacakmışın? Evde kalmayan ne var?”

“Hiç ya, bakacağım!”

Hümeyra uzun kızıl saçlarını bir toplayıp bıraktı. Az havalandırdı. Sonra sıkıntıyla, “Gene ne gördün kızım? Hangi dergide ne gördün de onu almak istiyorsun? Hangi kremi?” dedi.

Binnur bozuk çalarak baktı Marmara tarafına. Güneş, karşı kıyıların, özellikle de tarihi yarımadadaki camilerin kurşun ya da teneke kaplı kubbeleri üstünde parlıyordu.

“Aman be anne! Dalga geçiyorsun! Ne görüp de ne alacağım! Eve alınacak şeyleri almayacak mıyız diye sordum.”

“Peki öyle olsun! Ben klimayı açacağım. Gel içeride oturalım serin serin. Binnur, şu balkon kapısını da kapa kızım!”

Binnur’un kaşları çatıldı. Aksi bir sesle fısıldadı:

“Tamamdır anne!”

İnsanın cildinin iyi olmasını, içindeki güzelliğin dışa vurmasını istemesi bu kadar tuhaf ve anlaşılmaz bir şey mi ki, anesi devamlı bu durumları başına kakıyordu? Hele de kendi, kızıl saçlarını nemin olumsuz etkilerinden korumak için bunca uğraşırken!

Müjde yukarıdan gelen sese şaşkın şaşkın baktı. “Müjde kız!” Bu sözleri bir arada duymayalı yıllar olmuştu. Ama sesin sahibini tanıdı hemen. Belleğin kuytu köşelerinden çıktı Ayşenil, gelip sokağın orta yerine durdu iki yandan ördüğü saçlarıyla.

“Müjde kız! Geç kalacağız. Okula hadi!”

Müjde başını yukarı kaldırmadan bir gülümseme geldi yerleşti dudaklarına. Başını yukarı kaldırdığında yılların yüzüne çizgileri getirip yerleştirdiği Ayşenil’i gördü önce. Arkasından kısa boylu, yuvarlak hatlı, ama kocaman mavi gözleriyle Serra’yı... Lale ise halen aynı asillikteydi. Aynı kemikli yüz, aynı düzgün ve diri vücut, aynı keskin bakışlar.

“Şekerim gelsene! Bir çay içelim! Hoş geldin!” dedi Lale.

“Hoş geldin Müjdeciğim!” dedi Serra alto bir sesle.

Ayşenil şakıyordu.

“Nasılsın kız hayırsız! Hayırsızsın sen be! Bunca senedir haberlerini başkalarından duyduk; sana selamlar gönderdik; ama ne bir cevap, ne bir telefon! İnsan bu kadar mı hayırsız olur kız? Seni çok özledim!”

“Ayol bir dur, bir nokta, virgül koy da kızcağız bir nefes alsın!” dedi Serra en serinkanlı haliyle.

“Ne nefesi! Ben yıllarca onla konuşmayı, onu tekrar görmeyi bekledim. O benim en iyi dostumdu,” dedi Ayşenil.

Müjde gülümseyerek baktı yukarı.

“Kızlar sizi gördüğüme çok sevindim. Hem de çok!”

“E, gelsene şekerim, oturalım, kaynatalım,” dedi Lale kendinden beklenmeyecek bir samimiyetle.

“Kız, Cihangir seni özledi Allahsız!” diye haykırdı Ayşenil.

Serra gene başkalarına soğuk gelebilecek haliyle, Lale’ye dönüp, “Ay vallahi şunun içtiği neyse bana da verse doktorlar da, şöyle hodgâm bir kadın olsam hayatım!” dedi.

Ayşenil durdu bir. Şaşkın şaşkın baktı Serra ile Lale'ye. İki kadın da aynı muzip ses tonuyla kahkahayı bastı.

Müjde de gülmeye başladı.

“Kızlar değişmemişsiniz hiç! Rezil olduk konu komşuya, içeri girin!”

Ayşenil de gülerek, “Değiştik hayatım!” dedi. “Yaşlandık-ça kudurdu bu karılar da! Ben de azıverdim!”

Müjde, baş ağrısının gelmekte olduğunu sandı aniden. Elini başına götürdü.

“Ben sonra uğrarım. Şimdi eve bir şeyler almalıyım!” dedi.

“Kız artık burada mısın?” dedi Ayşenil.

“Evet!”

“Aman iyi iyi! Sade bunlarla kalsam kokarım burada!”

Bunu söyler söylemez içeri girdi Ayşenil.

“Aa şuursuz kadın!” diyen sesi geldi Serra'nın.

Lale'nin kahkahası sonra.

Müjde tam gitmek üzereyken, apartmanın ağır sokak kapısı açıldı. Kan ter içindeki Ayşenil, boynuna resmen atladı.

“Kız, bunca yıldan sonra görüp de seni öpmesem ölürdüm!”

Müjde kendine candan sarılan gençlik arkadaşını kollarıyla sımsıkı kucakladı.

“Bana anlatman gereken o kadar çok şey var ki! Benim de sana! Bir ömür var yakalanacak,” dedi Ayşenil.

“Yakalarız! Genciz daha!” diyerek güldü Müjde.

Serra'nın sakın sesi duyuldu yukarıdan:

“Manyak ayol! İnmiş ahtapot gibi sarmış kızı! Bırak da alışverişe gitsin kız!”

“Aman be kıskanç karı! Kurtulamayacağım senden!” dedi Ayşenil, çağıl çağıl bir kahkaha patlattı arkasından!

Müjde'nin dişleri kamaştı hayatın güzelliğinden.

Şener, Özgür'le gezdikleri üçüncü daireden de çıktı. Özgür'e baktı.

“Oğlum sen zaten kararını vermişsin! İyisi mi tut o daireyi. Ben ararım Menderes'i. Orası Kayhan Bey'in dairesi. Söylerim ben ona. Kalender adamdır Kayhan Bey. Paradan çok insana bakar. Kaliteli adamı gözünden tanır.”

“Bilmem, ama sevdim ben o daireyi. Siz de bana güzel evler gösterdiniz. Ama ben orayı adam edip oturmayı istiyorum.”

“Pekâlâ o zaman! Ben konuşurum ikisiyle de. Belki Kayhan Bey bekâr kiracıya mırın kırın eder diye çekinmiştir Menderes. Söyleyememiştir ona. Ama Kayhan Bey gençlerin halinden anlayan bir adamdır. Ben şimdi hallederim meseleyi. Elbette emlakçı parası almayacağım senden. Ama beni de çok yordun be delikanlı!”

“Affedersiniz Şener Bey; ama insan olmuşken, istediği yerin olmasını arzuluyor.”

“İnsanın her istediği olsa bu dünyada, ohooo!”

Önce alnında, sonra da incecik Ayhan Işık bıyığının altında biriken teri sildi Şener. Beraberce Kumrulu Yokuşu'ndaki merdivenlerden Susam Sokak'a doğru çıkmaya başladılar.

Özgür düşünceliydi. Kiralık daire fiyatları böyleyse, ya arkadaşlarının dediği gibi Çukurcuma tarafında bir daire tutacak, ya İlk Yardım Hastanesi'nin arka tarafına taşınacaktı ki, oranın geceleri çok tehlikeli olduğunu duymuştu. Belki de İstiklal'in ara sokaklarından birine yerleşmek zorunda kalacaktı. Komşuları olacak travestiler ondan arkadaş olarak memnun kalırlarsa ne âlâ! Tophane tarafına inmeyi göze alsa, orada da gelen yabancılardan pek hoşlanmadıklarını söylemişlerdi. Tarlabası tarafına mı gitmeliydi acaba? Özgür bütün bu düşüncelerle kan ter içinde kaldı. Acaba sıradan insanların rahat ve huzurlu yaşayacakları orta halli bir semt yok muydu şu koca şehirde?

“Ben sizden bu sokakta ayrılacağım. Karşıya geçeceğim. Daha geç kalmayayım.”

“Orada mı kalıyorsun şimdi?”

“Evet. Ama sizi ne zaman arayayım?”

“Akşama ara bakalım! Ben konuşmuş olurum. Sonra da hayırlısı deriz, gireriz işe! Kayhan Bey’in dairesi olmazsa başkasını buluruz sana. Kıran girmediyse dairelere. Cihangir zaten bir kedileriyle meşhurdur, bir de daireleriyle!”

Beraberce güldüler.

“Akşama ararım sizi!”

Susam Sokak’a çıkmışlardı. Köşede durup ayaküstü konuşmaya devam ettiler.

Müjde çekçeki sürükleyerek sokağın yanı başında göründü.

Arkası ona dönük duran Şener’i tanımadı. Yola devam etti. Tam o sırada, Özgür, “Şu taraftan Kabataş’a iniliyor değil mi?” dedi. Şener yolu tarif etmek için o tarafa döndü.

Yıllar geçmemişti. Öyle habersiz, tek söz söylemeden çekip gitmemişti sanki. Annesi Adile Hanım rahmetli olduğunda bile Cihangir’e gelmeyen, dönemeyen o değildi. Cenazeyi Gemlik’e götürüp orada gömdüren, mahalleden hiç kimşenin orada olmasını istemeyen o değildi. Uzaktan uzağa Şener’in onsuzluğa çok zor da olsa alıştığını, Hümeysra ile evlendiğini ve kendine güzel bir aile kurduğunu, Oktay ile Binur adında iki çocuğunun olduğunu öğrenen, gecelerce, ama yıllarca sayısız geceler boyu gözyaşı döken o değildi. Müjde yüzündeki çizgilerle yaş almış, güzelleşmişti.

Müjde’nin nerede olduğunu aylarca öğrenemediği için deliye dönen Şener değildi sanki. Aylarca kendini içkiye vuran, Orhan Gencebay şarkıları dinleyip “Batsın Bu Dünya!” diye Orhan’dan fazla bağırان o değildi. Her gece iki kadeh

rakı içmeye alışan o değildi. Bir gün Müjde'nin aniden çıkıp geleceği ümidini hiç kaybetmeyen, geceler boyu karşı kıyılara bakıp Müjde'nin nerede olduğunu durmadan düşünen o değildi. Onun Uğur'da ne bulduğunu delicesine merak eden o değildi. Hümeysra'nın kendisine olan hayranlığına bir sempati duyduğunda, "Ben onu çok sevdim Hümeysra. Sana açık olacağım. Günün birinde bana dönerse, ona hayır diyebileceğimi sanmıyorum. Geleceksen bunu bilerek bana gel!" diyen, sonra da bir ömürdür bundan dolayı vicdan azabı çeken Şener değildi sanki.

Hümeysra gencecik yaşında birçok kişinin ölmeye yakınken olduğundan daha olgundu. Sadece başını hafifçe öne eğip, "Her kalp bir başkasına yanıyor bu dünyada!" demişti. İşte o gece Şener, ömrünce bu kadına sadık kalacağını hakikaten anlamıştı.

Özgür'ün çok sevdiği biçimde gerçekleşti her şey.

Adam döndü ve kadını gördü. Onun yıllardır beklediği kadın olduğuna inanamadı. Kadın, adama baktı. Çekçekin sesi kesildi ânında. Kadın donakaldı. Gördüğü adamın yıllarca hayalini kurduğu o adam olduğuna inanamadı.

Yıllar vardı aralarında, iki eş, üç çocuk. İki farklı hayat vardı. Onların beraber olamaması sonucunda başkalarının kaderi çizilmiş, bu dünyaya üç insan daha gelmişti.

Şener, Özgür'ü bırakıp Müjde'ye doğru birkaç adım attı. Alnı kırıışmıştı. Ne zaman içi yansa, iki farklı duygu içinde fırtınalar koparsa veya karar veremese alnı kırışırdı. Müjde de çok iyi bilirdi bunu. O en çok Şener'in alnını kırıştırarak gözlerine bakmasını severdi.

Bazen insanın hayatında ne diyeceğini bilemediği bir an olur ya, o an iyi gelir insana. İnsan sadece susup bakmasını bilmeli o durumda. Ama susmalı. Eski zamanların hatırına,

masumiyet devrinin hatırasına hürmeten bazen sadece susup bakabilmeli insan.

Şener akşam göğünde kızgınlığını yitirmeye başlayan güneşin aslında kendi içinde yeniden doğduğunu hissetti. Asıl güneş, içindeki yıllardır ehlileştirip bir göle dönüştürdüğü evvel zamanların azgın denizinin sularını kaynatmaya başlamıştı. Hayır, aşk değildi bu! Eski bir duygu değildi. Öyle olması da mümkün olamazdı zaten. Bu, bütün yaşanmışlıkları, Müjde'nin hayaliyle, ama Müjde'siz geçmiş bir ömrü reddetmek olurdu.

Müjde ise başka bir diyardan bakıyordu Şener'in gözlerine. Uzak, yaşanmışın bir daha yaşanamayacağını çok iyi bile- rek, eski ve çok sevdiği bir filmi yeniden izlermişçesine. Şener'in gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar çarptı gözlerine. Yıllar çarptı Müjde'yi. Evet, yıllar geçmişti. Kendi gözlerinde zaman donuyordu. Bıraksa kendini, alıp başını yükselecekti, Susam Sokak'm üstüne, daha da yukarı, Cihangir semtinin koruyan ve esirgeyen göğüne.

Baktılar. Sessizliğin içinden gözleri konuştu, yüzlerindeki çizgiler, kalplerindeki seğirmeler konuştu.

Özgür, başka zaman olsa böyle bir duruma saygı gösterip uzaklaşırdı. Ama taksiden inerken gördüğü kadınla bir saat- ten fazla bir zamanı kendine ayıran efendi bir adamı birbirle- rine öyle bakarken görünce gidemedi. Onlar artık kendisinin anlamadığı, ama âşıklara dair olduğunu çok iyi bildiği başka bir dünyanın ve başka bir zamanın lisaniyla konuşuyorlardı.

Yanlarından korna çalarak geçen bir taksi, sessizliğin kur- duğu o tuhaf büyüüyü bozdu. Müjde aniden yolda durduğunun farkına varmış, Şener'e doğru birkaç adım atıp taksinin yolunu açmıştı.

Durdular. An bozulmuştu.

Şener eliyle alnındaki teri sildi, iki parmağıyla bıyığını düzeltti. Ne diyeceğini düşünmek için zaman kazanıyordu anlaşılan. Ama içinde bir fırtınanın başladığı her halinden belliydi. Sesindeki titremeye engel olmaya çalışarak konuştu:

“Neden? Bunca zaman sonra neden? Seni unutmuşken, buna alışmışken neden geldin?”

Müjde bir şey demedi. Sadece sustu.

“Bana cehennemi yaşattığını biliyorsun, değil mi? Hep bunu düşündüm. Hep! Bunu bilmene rağmen neden dönmedin diye düşündüm... Sonra Uğur’u... Ona nasıl?”

Müjde’nin içinde bir tel titredi. Canı yandı. Ağlamayacaktı.

“Uğur öldü!” dedi.

Sessizlik oldu. Bir martı keskin bir pike yaptı Susam Sokağı’nın üstünde.

Şener kendisini tuttu.

“Gazetede okudum...” dedi Şener. “Kendini vurmuş.”

Müjde’nin bakışlarındaki acıyı görüncé, başını hafifçe öne eğdi.

“Başın sağ olsun!”

“Sağ ol!” dedi Müjde.

Konuşulmayanın ağırlığıyla yaşamayı ve bununla baş etmeyi becerecek yaşıydılar. Yarım asrı çoktan devirmişlerdi.

Yalnız bir noktada sesi titredi Şener’in.

“Kalacak mısın?”

Müjde derin bir soluk aldı.

“Mecburum!”

Gerçekten mecbur muydu? Bunu çok düşünmüştü. Evi satıp oraya bir apartman dikilmesine razı olsaydı orta halli bir semtte güzel bir ev tutup yaşayabilirdi Özgü’yle. Ama istedi-

gi bu muydu? Dönmesi gerektiğini biliyordu. Kendisine söylemese bile, rahmetli Komiser Hulusi ile şeker Adoş'un tek kızı doğduğu yere dönmek istiyordu.

“Her katil cinayet işlediği yere döner!” diye düşündü Şener. Katil ve maktul yıllar sonra karşı karşıya! İçinde yıllardır biriktirip tuttuğu kinin ağzından dışarı fırlayacağından korktu. Susması gerektiğini hissediyordu. Konuşmak mümkündü. İş içinden çıkılmaz bir hale getirmek de! Onu hep sevmiştii. Ne yapsa, etse ona gene hak verirdi. Belki bir tek rahmetli anacığını bu kadar sevmiştii Şener.

Müjde kendisini topladı. Çekçeki yanına bıraktı.

“Bir şeyler almaya çıkmıştım. Malum, yeni geldik.”

“Demek artık buradasın!”

İkisi de az ilerdeki tabelasında “Şen Emlak” yazan dükkâna baktı. Müjde'nin aklına eski bir görüntü geldi. Buruşturduğu gazeteleri ıslatıp camları silen kan ter içinde bir delikanlının görüntüsü.

Şener'in kulaklarında şen bir kahkaha çınladı. Adile Teyze'nin kurulmuş bir makaranın çözülmesi gibi aynı ton ve hızda peş peşe gelen kısa hecelerden oluşan kahkahası. Şener, utangaç bir genç kızı gördü. Annesinin kahkahasından utanıp aniden aldığı nefesin gücüyle göğüsleri yukarı doğru kalktı, sonra da genç bir adamın bunu gördüğünün farkına varıp utançla ona bakan genç kızın görüntüsü gelip yerleşti gözlerine. Şener'in içinde bir yerler yanmaya başladı.

Özgür bu görüntüyü belleğinde saklamaya karar verip yoluna devam etti. Akşam, karanlık iyice çökmeden Şener Bey'i arayacaktı. Biraz önce tanık olduğu olaydan sonra adamın onun ev meselesini hatırlayıp da Kayhan Bey'i araması

bir mucize olurdu ama, gene de akşama şansını deneyecekti. Cihangir Yokuşu'ndan aşağı doğru yürümeye başladı. Cihangir Camisi'nin yanında durup iki sevgiliyi düşündü. Caminin ön tarafındaki Merkep Bağırta Sokağı'ndan iki berduşun sesi duyuluyordu. Eski bir eşya için kavga ediyorlardı. O eşyanın ne olduğunu anlamadı Özgür; ama çekişmelerinden ve bağırışmalarından onlara birkaç lira kazandıracak bir şey olduğu fikrine vardı. Biraz sonra sesleri kesildi. Ortalık eski sakin haline büründü. Özgür gene iki sevgiliyi düşünmeye başladı. Gençliklerini, umutlarını, hayatlarına yön veren kararları, sonra o güzel kızı, Özgü'yü. Çoktan beridir çekmeyi istediği film başlamıştı kafasında. Sahne gözlerinin önündeydi.

Mediha Demirkıran'ın okuduğu o şarkı...

*Gizli aşk bu, söyleyemem derdimi hiç kimseye
Zevke veda, neşeye de, veda artık her şeye...*

Hayır, sözlerden önce, enstrümanlar çalarken, kamera bir kadının etli butlu ve çok biçimli poposuna odaklanıyordu. Popo iki yana sallanarak, adeta oryantal bir dansın en tahrik edici sahnesindeki gibi titreyerek merdivenden çıkmaktaydı. Görüntünün üstüne yazılar binmeye başlıyordu. Oyuncuların isimleri...

Özgür, Cihangir Yokuşu'ndan devam edip İlyas Çelebi Sokak'la kavuştuğu yere doğru yürüdü. Samanyolu adını verdikleri sokakta ilerlerken tam karşısında Galata Kulesi bütün görkemiyle belirdi. Hezarfen'in uçtuğu söylenen tarihten bu yana ne kadar değişmişti acaba? Kulenin koni biçimindeki çatısı akşam güneşiyle gümüşü pırıltılar saçıyor, balkonundaki insanlar uzaktan güçlkle seçilebiliyordu. Özgür, bakkalın karşısındaki Salı Pazarı Yokuşu'nun merdivenlerinden aşağı, Kabataş'a doğru inmeye başladı. Deniz kumu da kullanılarak

inşa edilmiş merdivenin arasındaki sahanlık kısımlarında deniz kabuğu kırıkları ile çeşitli deniz hayvanlarının parça parça kabukları akşam güneşiyle parıltıydı.

Müjde nasıl olup da kalbinin normal atabildiğine şaşırıyordu; baş ağrısının nasıl olup da etkisini yitirdiğine. Yıllardır kafasında kurduğu an yaşanıp geçmişti hemen. Bu ânın bunca kolay, acısı göz ardı edilerek, bu kadar sıradan yaşanıp bitmiş olması onu şaşırtmıştı. Hayal kırıklığı mı? Değil. Sadece boşluk. En korktuğu şey... Boşluk duygusu. Artık muhasebesini yapmadan yaşayabilmeliydi bir şeyleri. Aksi takdirde bu muhasebelerin, bu iç hesaplaşmaların sonu gelmeyecekti. O kadar iyi biliyordu ki bunları aslında! Uğur'un ölümü geldi aklına. Tabancayı alıp kafasına dayaması, tetiği çekmesi. O kadar kolaymış demek!.. Bırakıp gitmek, kalmaktan hep daha kolay. Sonra kendi gidişi geldi aklına. Aniden hafta sonu gezmesine gider gibi yapıp Cihangir'den ayrılması hiç de kolay olmamıştı. Demek gitmek de çok zor olabiliyordu.

Oktay, dükkânın önünden salınarak geçen esmer güzeli kadına baktı. Ne derdi eskiler? "Cami yıkılmış, mihrap yerinde." Kadını arkasından daha iyi görebilmek için camekânın önüne çıktı. Babasının sesini duydu:

"Eşek oğlu eşek! Ne bakıyorsun annen yaşında kadına!"

"Ne var baba ya! Ne bakması! Sen nerdeydin?"

"O delikanlıya ev gezdirdim. Ama o da tutturmuş Kayhan Bey'in dairesini isterim diye. Şu Menderes'le konuşmalı. Arından da Kayhan Bey'le. Unutturma bana!"

Babasına yakalanmaktan dolayı canı sıkkın olan Oktay, alnını kırıstırarak can sıkıntısıyla cevap verdi:

“Emrin olur!”

Ama bu cevabı o kadar içinden söyledi ki, Şener bir şey duymadı. Baba-oğul arasındaki bu mesele de erkekler arası dünyanın mahrem tarihinde bir daha açılmayacak biçimde böylece kapandı.

Serra, limonlu kekten kestiği parçayı büyük bir iştahla yutarken, Ayşenil, aklına bir şey takılmış gibi fırladı yerinden. Gözleri korkuyla açıldı Serra’nın. Böyle anlarda yüzünde sadece bir çift göz varmış gibi oluyordu. Ne burun, ne ağız. Lokmayı güçlkle yuttu.

“Ne oluyor ayol? Gene aniden...”

“Bir işim var yarım kalan! Unuttum! Sen rahatını bozma, dünyayı yemeye devam et hayatım! Dünya dediğin de neticede bir kek!”

“Aa sen hakikaten şuursuzsun Ayşenil! Dobralık değil, patavatsızlık bu!”

Lale araya girme ihtiyacını duydu.

“Şekerim yıllardır tartışa tartışa bıkmadınız. Hem birbirinizle olamıyorsunuz, hem de birbirinizi görmeden duramıyorsunuz.”

Ayşenil, Serra’ya “Bak ne diyor!” gibisinden bir bakış fırlattı. Bir ateşkes çabası. Serra hiç oralı değildi. Sıkı öfkelenmişti belli ki. Daha da büyük bir parça kesti kekten. Ama bunu Ayşenil’i doğrarmış gibi yaptı.

Ayşenil üstelemedi. Gece telefonla arayıp iki dedikodu verir, barışrlar diye düşünüyor olmalıydı.

Hızla apartmandan çıktı. Merdivenlerden Sormagir, ardından Cihangir Caddesi. “Çocukken buraları birkaç dakikada geçerdim. Serçe gibiydim,” diye geçirdi içinden. “Bir de şu halime bak! Zaman, beter bir şey!”

Basamakları hızla tırmandığından bir an soluğu kesildi. Durup bir nefeslik bekledi. Kafasında anlık bir düşünce: “Eskisi gibi olsa!”

Aslanyatağı Sokak’ta oturuyordu Ayşenil. Çocukluğundan beri aynı apartmandaydı. Şenerlerin eski evinin iki apartman yanında. Hümeysra’nın çocukluğunu da bilirdi Ayşenil. Ama onlar sadece aynı semtin çocuklarıydı. Bütün yakınlıkları da bundan ibaretti. Hümeysra, onun Şener’in en yakın kadın arkadaşı olduğunu bilir; buna da ses çıkarmazdı. Öyle bir ayrıcalığı vardı onların gözünde. Oktay’la Binnur bile bu tuhaf duruma alışmışlardı.

Galiba Müjde o kadar yakın arkadaşı olduğu için Hümeysra’ya mesafeli duruyordu Ayşenil. Gene de içten içe takdir ediyordu onu. Şener’i hayatındaki en müthiş depremden sonra o kadar iyi inşa ettiği için. Şener’i yeniden beraber yaşanır bir adam haline getirmeyi başardığı için.

“Şen Emlak” yazısını gördüğünde, “Umarım haberi ben veriririm!” dedi kendi kendine. “Umarım benden önce başkası...”

Gülle gibi daldı emlakçıdan içeri. Şener telaşla oturduğu yerden fırladı.

“Ne oldu Ayşenil?”

“Sana bir haberim var!”

Şener acı acı gülümseyerek başını salladı.

“Geç kaldın!”

“Bu eşek oğlu eşek seni aradığımı söylemeyi unuttu değil mi?” diye öfkeyle söylendi Ayşenil. Babasının yan tarafındaki masada kendi kendine kızarak oturan Oktay, az önceki gü-rültünün etkisiyle dağılan düşüncelerini toplamaktan vazgeçti. Maviş gözlerini karşısındaki saç başı dağılmış kadına dike-rek içinden Ayşenil Teyzesine küfretti. Birden çok rahatlamıştı. Akşam da Nuri Ağabeyi ve kızlarla buluşup kendine düşen kızı götürecekti işte! Canı hâlâ çok sıkılıyordu. Ama

bu Ayşenil Teyzesinden, babasından, kaderinden gelen bir sıkıntı değildi. Bu, daha çok, adını koyamadığı ve asla koyamayacağı bir varoluş sıkıntısıydı.

Uğur gömülürken Dolunay tıpkı Müjde gibi gayet metin davranmıştı. Müjde'nin içinde bambaşka fırtınalar kopuyordu. Yüzünde acıya yer vermeyen bir maskeyle başka bir mezar taşına tutunmuş, imamın davudî bir sesle okuduğu duasını bitirmesini bekliyordu.

Dolunay, ağabeyisini iyi tanıdığı için, onun intiharına akılsız erdiremiyordu. Ne olmuştu da intihar etmişti? Hayatı o kadar seven bir adam için pek de mümkün görünmüyordu bu seçenek. Hattâ ağabeyisinin, Mücü'yü ve Özgü'yü alıp yurtdışına kaçması onun karakterine en uygun ve koşullara göre en akıllı seçenekken neden ölümü seçmişti?

Müjde'ye bunu sorduğunda, ağabeyisinin gitgide melankolik bir ruh haline bürünmüş olduğunu öğrendi ondan. Ama ağır bir depresyon da eklenmişti son zamanlarında. Özgü'nün anlattıkları da bunu destekler nitelikteydi. Oysa Dolunay halen mahalledeki kedileri torbaya koyup duvara çarpan bir çocuğu hatırlıyordu. Korkunç bir çocuk, sonunda tabancayı başına dayayıp hayatına bir son vermişti işte!

Müjde'nin kafasında bambaşka bir görüntü vardı. Uğur tabancasını kontrol ediyor, herhangi bir sürprize mahal vermek istemiyor, kendi işini tamamlamak istiyordu. Başladığı her işi bitirmişti o güne dek. Bunu da tamamına erdirmek zorundaydı. Karakteri bunun aksine izin vermezdi.

Tabancasını tam şakağına dayamış olmalıydı. Tetiği çekmeden bir şeyler de söylemiş, çok iyi tanıdığı sesiyle Müjde'yle konuşmuştu belki.

Çok sakin davrandı Dolunay. Mücü'yle Özgü'ye destek atabildiği kadar atmıştı. Onların Adile Teyze'nin evine yerle-

şebilmeleri için imkânlarını seferber etmişti. Ağabeysinin bütün borçlarını ödemesi mümkün değildi. Haciz de kalkmayacaktı bu durumda. Ama anne ile kızın yeni bir hayat kurmaları gerekiyordu.

Dolunay işini tamamlamış insanların iç huzuru ve gönül rahatlığıyla Brüksel uçağına bindi ertesi sabah. Ama içinde halen garip bir duygu vardı. Ağabeysinin ölümüne üzülememiği için kendisine şaşıırıyordu. En çok da o tuhaf, buruk, kişiliksiz şehre dönmek şaşırtıyordu onu. Başka türlü olabilirdi hayatı.

Uçak ağır çekimde havalandı apaydınlık gökyüzüne doğru.

Koronun çalışması bitmişti. Erkekler hızla dağılmışlardı. Bir an önce o binadan çıkıp kızlarla açık havada bir yerlere gitmek derdindeydiler galiba. Kızlar toparlanırken daha ağır-dan alıyorlardı. Ozan bir yandan, geçtiğı bir şarkı üzerine koro şefiyle konuşuyor, bir yandan da Nurgül'ü süzüyordu.

Nurgül ısrar kıyamet Özgü'yü bir kahve içmeye razı etmeye çabalıyordu. Ozan da gelecekti. Beraber gitselerdi ya! Hem kendini daha rahat hissederci o yanında olursa.

Özgü eve gitmesi gerektiğini söyledi. Evdeki ilk günleriydi. Nurgül ertesi gün beraber gitmeleri konusunda söz alınca rahat bıraktı Özgü'yü. Bu arada Ferahnaz yavaş yavaş Ozan'a yaklaşmış, en çekici olduğunu sandığı tuhaf hareketlerini sergilemeye başlamıştı. Nurgül öfkelen sin mi, dalga mı geçsin bilemedi. Bu haliyle Ferahnaz zaten en "erkeğim!" diyen adamı bile kaçırdı. Güzel bir kız olmasına rağmen çok itici ve tuhaf hareketleri vardı. Özellikle uzun saçlarının ucunu eliyle kıvrarak dişlerinin arasına sıkıştırması ve bu durumdayken tuhaf sorular sorması onu olduğundan da itici kılıyordu. İçtenlikle, "Bari kendini küçük düşürmese!" diye düşündü Nurgül.

Harbiye'deki Radyoevi'nden çıkan Özgü, Taksim Meydanı'na doğru yürümeye başladı. Anne'siyle biraz daha fazla vakit geçirmek istiyordu. Koro çalışması boyunca şarkıları geçerlerken annesini düşünmüştü. Asıl, onun için çok zor olmalıydı bu yeni durum. Yıllar sonra Adile Hanım'dan kalan eve dönüp aradan hiç zaman geçmemiş gibi oraya yerleşiyordu. Kim bilir neler hissediyordu annesi!

Beraber vakit geçirseler iyi olurdu.

Oktay, akşamüstü, dükkânı erken kapatmaya hazırlandığı sırada gelen müşteriden hiç memnun değildi.

Sıraselviler'in Taksim Meydanı'na yakın tarafındaki daireyi görmek istiyordu adam. Yüksek tavanlı olması ilgisini çekmişti. Oktay, dairenin sıkı bir bakıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Babası yanında olmadığı için çok şanslı hissetti kendisini. Şener bir kere alıcı gözle bakıp da bir daireyi satmaya ya da kiralamaya karar kıldıysa oranın kötülenmesine asla izin vermezdi. En azından daha düzgün bir biçimde sunardı müşteriye. Oktay, adamın orayı beğenmeyeceğini anlamıştı. Ama iş daha da uzasın istemediği için adamla paşa paşa yola koyulmuş, Sıraselviler'e doğru yürüyordu. Daracık kaldırımında iki kişinin yan yana yürümesi çok zor olduğundan Oktay önden gidiyor, arada bir de arkasını dönüp adamın peşinden geldiğinden emin olmak istiyordu. Alman Hastanesi'nin ön kapısını geçtiler. Oktay'ın kafası dalgındı. Gene başını çevirip adama baktı. Tam o esnada karşısından gelen birine olanca gücüyle çarptı.

"İnsan bir dikkat eder gittiği yola ya!"

Özgü'nün gerçekten canı yanmıştı. Eşek herif vücuduyla çarpması bir yana, bir de ayağının üstüne basmıştı. Sekmeye başladı.

"Ya, çok özür dilerim. Harbiden affedersiniz!"

Mavi gözlerini, kızın kara gözlerine dikti. Kız gerçekten acıyla bakıyordu.

“Bir şey yapabilir miyim? Eczane filan?”

“Dalga mı geçiyorsun be! Ne eczanesi!”

“Ne bileyim. Yani ayağınız filan kanadıysa. Ya da hasar verdiysem!”

Arkasındaki adam da durmuş olayı seyrediyordu. Oktay’ın kanı beynine sıçramıştı.

“Beğendin mi yaptığını?”

“Ne?” dedi adam kulaklarına inanamadan.

“Ne?” dedi Özgü şaşkınlıkla.

“Senin yüzünden! Akşam akşam kızın canını yaktık!”

“Saçmalama kardeşim!” dedi adam.

“Uza birader!” dedi Oktay. Ses tonu o kadar ciddiydi ki, adam, emlakçının şakasının olmadığını anladı. Sadece, “Man-yak mısın?” dedi.

“Manyagım! İyi anladın sen bunu. Uza ya!”

Adam, önce itiraz edecek gibi oldu; ama karşısındaki yapılı delikanlının pek de akli başında görünmediğine kendini hemen ikna edip süratle uzaklaştı oradan.

Özgü inanamadan bakıyordu Oktay’ın yüzüne.

“Sen hakikaten delisin galiba!” dedi halen acıyla yüklü ses tonuyla.

“Adım Oktay. Deliyim. Otuz iki yaşındayım, bekârım. Annem bazen beni ‘Çakırım’ diye sever, babam ‘Eşek oğlu eşek’ diye. Senin kömür gözlerine hayran oldum. Çok yalnızım! Arada bir kafayı bulmayı severim. Güzel kızlar da ilgimi çeker; ama sen gördüklerimin içinde en güzelsin. Eski bir oyuncu vardı, Amerikalı. Annem ona bayılır. Audrey Hepburn diye. Bilir misin bilmem. Önemli olan da o değil zaten. İşte onun kadar güzelsin! Çevreye verdiğim rahatsızlıktan ötürü özür dilerim.”

Özgü, karşısında nefes almadan bütün bu konuşmayı yapan manyağın yüzüne şaşkın şaşkın baktı.

“Baban haklıymış!” diyebildi çakır gözlünün bu fütursuzluğu karşısında.

Oktay, kömür gözlüsüne sevgiyle baktı. Nasıl bu kadar açılabilirdiğine, açılma ne kelime, yırtıklaşabilirdiğine en fazla da kendisi şaşırdı.

Terbiyeli aile evladı kimliğini arka cebine yerleştirdi. Artık afili bir delikanlıydı o.

Başka bir lisandan konuşuyordu kendince ve konuştuğu lisanın nelere yol açacağından habersizdi.

Özgü aniden dediği şeyin farkına vardı.

“Yani özür dilerim. Babanı kastetmemiştim!”

Oktay gülmeye başladı.

“O da öyle diyor. Kendisini kastetmiyormuş. Benmişim eşek oğlu eşek!”

Özgü de can acısını bir tarafa bırakıp Sıraselviler Caddesi’nin ancak tek insanın geçebileceği darlıktaki kaldırımında, karşısındaki yakışıklıya gülümsedi.

“Bak şurası Alman Hastanesi! En iyisi sen beni oraya götür. İyileştirsinler diye; ama kız giren dul çıkıyormuş oradan!”

Sonra söylediklerine inanamadan kendisi de güldü.

**“Ben çok sevdiğimi söylediğim ilk gün
kaybettim seni! Oyunun kuralı bu!”**

Özgür yeni evini seviyordu.

O kadar çok yapması gereken şey vardı ki! Tamiratlar, boya, koşuşturmalar, altı kat yukarıya eşya taşımalar bitmiyor; bitmeyecekmiş gibi görünüyordu!

Annesi ile babası Ankara’daki evlerinde yıllardır fazladan biriken ne varsa, hepsini bir kamyonete doldurup göndermişlerdi. Kullanılmayan eski sandalyeler, berjer koltuklar, küçük bir büfe, bilumum mutfak araç gereçleri, bir yığın ıvır-zıvır. Özgür, mutfak robotu karşısında sıkı bir “Yuh artık!” dedi. Ama annesi bekâr evi de olsa bir evde hayatın gerçek anlamda mutfakta başladığına inanan kadınlardandı. Kendisinin yapabileceği, diyebileceği fazla bir şey yoktu.

Ev yerleşmiş durumdaydı; ama daha birçok eksiği vardı. Özgür ise evcimen bir delikanlıydı. Bir ‘aile evi’ istiyordu; bir ‘bekâr evi’ değil! Ama böylesine, mutfağı insanda hayranlık uyandıran bir ‘anne evi’ de istemiyordu.

Özgü’yü düşünüyordu arada bir. Aklına takılıveriyordu en olmadık yerde ve anda. Bambaşka olduğu öne sürülen bir ürünün lansmanı için ajansta kafa patlatırken gözünün önüne esmer güzeli, inci dişli bir kızın görüntüsü geliyordu. Uzaklaştırmaya çalışıyordu görüntüyü kafasından ama, yok! Kız bütün canlılığıyla yürüyor, gülümseyerek geçiyordu önünden. Hayat dolu bir kız, hayatı iskalamadan, iyiliği ve kötülüğü reddetmeden ömür basamaklarını çıkıyordu. Özgür elinden geldiğince ürüne yönelip slogan arıyordu ama, yok! Malum, bu toprakların minyatür gelenegine dayanan bir aşk anlayışı vardı. Galiba genlerle kuşaktan kuşağa geçiyordu bu anlayış. Görüyordun, içine bir şeyler akıyordu ılık ılık ve unutamıyordun, bunun adı da ‘aşk’ oluyordu kimi lügatlerde. Hele de karşılıksız olunca sanki daha bir ‘aşk’ oluyordu o aşk!

Evde yeni bir hayat kurdu kendisine. Çatıyı kendi onarmıştı. Menderes de, Suzan ve Hasibe ikilisinden fırsat bulduğu zaman destek atıyordu tamirat işlerine.

Şener Bey adam gibi adamdı işte. Çok yardımcı olmuştu Özgür’e. Oğlu Oktay ise tuhaf bir delikanlıydı; akli fikri dışarıda, gezmekteydi.

Hayat rayına oturmaya başlıyordu; hele de gecenin onunda ya da on birinde ajanstan dönünce, terasa çıkıp ıslık ıslık denize baktığında Özgür! Ajans, oradaki ilişkiler ağı, ikiyüzlülükler sinirlerini bayağı yıpratmıştı. Yeni olmasına rağmen, ajansta en eski ‘Bizans oyunları’nın döndüğünü görebiliyordu. Her ne kadar ‘hükümet oyunları’ ya da ‘Ali Cengiz oyunları’yla meşhur Ankara’dan gelmiş de olsa, onu şaşırtıyordu bütün o alavere-dalavereler. Ama gece bu eve girince,

sığınağına geldiğini ve ertesi sabah tekrar ajansa gidene dek huzurlu olabileceğini hissediyordu.

Geceleri o kadar güzel oluyordu ki İstanbul'un denizi. Boğaz'ın iki yakası boyunca rengârenk ışıklar iniyordu suya. Üsküdar'daki lunaparkın ışıkları, cıvıltısı o tarafı daha bir aydınlatıyordu. Köprü tek renkli ışıklarıyla iki yaka arasında, insanın boynuna dar gelen, ama gene de takılmış bir gerdanlığa benziyordu. Havada gergin ışıklı bir kütle. Üstünden beyaz ve kırmızı ışıklarıyla araçlar geçiyordu. Boğaz'ın suları ne kadar yakamoz saçarsa saçsın gene de o karanlık, derin, kuytu esrarını koruyordu orta yerinde. Arkalarda Selimiye Kışlası dört kulesiyle ışıltılar saçarak 'Buradayım!' diyordu. Kız Kulesi parlak ışıklarıyla ıssızlığın ortasında duruyordu. Efsaneler boyunca beklenen kimse gelmiyordu. Arada iki yakayı bağlayan motorlar müşteri taşıyordu. Son vapurlar iskelelerine yetişiyordu geceleri. Marmara'nın talihi, güzel bir kadınıninkine benziyordu: uzaktan beğenilerek bakılıyor, sahip olunamıyor, derinlemesine anlaşılamıyordu.

Bazı geceler Boğaz kıyısında bir eğlence yerinde sonradan görme birinin oğlu, bir başkasının kızıyla evleniyordu. İşte o gecelerde görgüsüzlüğü doruğa vardırıp görkemli havai fişek gösterileri düzenliyorlardı. Gecenin içinde, karanlığın ve ıssızlığın ortasında yüzlerce çiçek açıyordu geceye, rengârenk, farklı tomurcuklar pathıyordu. Gecenin göğü onlarla aydınlanıp şenleniyordu. Evlenen gençlerin aileleri ne kadar havai fişek atabiliyorlarsa o kadar zengin oldukları anlamına geliyordu bu.

O havai fişek gecelerinden birinde Şeyda aramıştı Özgür'ü. Açmamak ayıp gelmişti delikanlıya. Şeyda telefonda kendini tutamayıp ağlamaya başlamıştı.

"Seni çok özledim. Ben bu kadarını düşünmemiştim," dedi.

"Ne düşünmüştün pekiyi? Daha başka ne olabilirdi ki?"

“Bak, benim için farklıydı bu. Şaka gibi... Senle darılıp barışacaktık. Aşk oyunu bu. Değil mi Özgür?”

“Şeyda n’olursun saçmalama! Biz ayrıldık.”

“Sen ayrıldın evet. Ama ben... çok mutsuzum. İçimde gerçekten bir taş var. Kalbimin üstünde duruyor ve yapabileceğim hiçbir şey yok! Sinan’la annemin yüzünden oldu bütün bunlar. Ben bu kadarını asla düşünmemiştim.”

“Şeyda beni de üzme. Biz bu kararı beraber verdik.”

“Sen verdin, ben uydum. Bu hayatta hep böyle olur değil mi? Erkekler karar verir, biz de uyarız.”

“Konuşmamız giderek anlamsızlaşıyor. Bak Şeyda, ben seni üzmeyi asla istemem. Beraber yaşanmış üç yılımız var. Sana en ufak bir mutsuzluk vermemeye çalıştım. Ama bazen bitmesi gerek bazı şeylerin, anla n’olursun! Hem ne oldu da birdenbire bu durum çıktı ortaya?”

“Birdenbire değil. Uzun zamandır. Ayrıldığımız ilk gecedan beri huzursuzum.”

“Yapma n’olursun!”

“İstanbul’a gelmemek için kendimi zor tutuyorum.”

“Şeyda lütfen! Bunun ikimize de yardımı olmaz. Daha zorlaştırır işleri.”

Şeyda çok kırgındı. Bunu anlamak Özgür’ü gerçekten üzdü. Hayatta kimseyi kırmadan, üzmeden yaşamak istiyordu o. Bunun imkânsız olduğunu bile bile.

“Aşk oyununda kendini ilk açık eden kaybeder,” dedi Şeyda. Sesi çok üzgündü. “Ben çok sevdiğimi söylediğim ilk gün kaybettim seni! Oyunun kuralı bu!”

“Oyun değil bu. Hayat. Her şey gibi başlayıp bitiyor.”

“Ben yaşadığımı bilirim!” dedi Şeyda.

“Kapatmak zorundayım, kapı çalıyor!”

Özgür bir-iki veda gevelemesinden sonra cebini kapadı. Terasa çıktı. Görebildiği en uzak noktaya bakmaya çalıştı. İs-

tanbul'un üstüne tül atılmış gecesi, Kadıköy kıyısını görmesine izin vermiyordu.

Gazetede işadamlı Uğur Korağan'ın intihar haberini okuyunca Hümeysra'nın içi cız etmişti. Uğur'u çocukluğundan beri tanırđı. Aslında itin tekiydi. Rahmetlinin arkasından da böyle konuşulmazdı ama! Eğriye eğri, doğruya doğru. Aslında kendine büyük bir yardımı oldu Uğur'un. Hiç değilse Müjde'yi götürdü Cihangir'den. Hem de bir daha dönmemek üzere. Zaten Uğur gibi adamlar öyle severlerdi. Kimseye söz hakkı vermeden, karşısındakiné nefes alma imkânı bırakmadan. Ama nasıl oldu da Müjde, Şener'i bırakıp gidebilmişti? Ne olmuş, nasıl olmuştu da Kanlıca tarafında bir konakta yıllarını geçirmişti?

Hümeysra'nın sol yanağı seğırdi. Ne zaman bir tuhafılık hissetse öyle olurdu zaten. Sanki bir önsezi yokladı Hümeysra'yı. Ya Müjde geri gelirse Cihangir'e? Artık onu Kanlıca'da tutacak hiçbir şey kalmamıştı. Uğur, borçlarından dolayı intihar etmişti. Ne konak kalmıştı, ne fabrikalar, ne blok apartman inşaatları. Her devrin bir sonu olurdu. Onunki de böyle olmuştu işte! Koskoca imparatorluklar bile gerileyip çökmüşdü de insan dediğın mi mih çakacaktı dünyaya? Ama ya Müjde geri gelirse?

Şener'in dediğini hiç unutmamıştı. Otuz dört yıldır mih gibi içindeydi:

“Ben onu çok sevdim Hümeysra. Sana açık olacağım. Günün birinde bana dönerse, ona hayır diyebileceğimi sanmıyorum. Gelecekşen bunu bilerek bana gel!”

Gerçekten döner miydi? Onca yıldan sonra? Şener'in cüzdanında bütün kartların arkasında duran siyah-beyaz bir fotoğrafı biliyordu Hümeysra. Şener, bunu onun bildiğinden haberdar değildi. Gencecik bir Müjde, o stüdyo fotoğrafın-

da gülümseyerek bakıyordu Şener'e onlarca yıl öncesinden. Kıskanıyor muydu Hümeysra? Gıpta ediyordu belki. Bir ömrü gıpta ederek geçirmek o kadar zor ki! Bunca sağlam, di-rayetli bir kadın olmasa çoktan başka birine dönüşme çabasıyla tuhaf bir yaratık oluverirdi. Şener'i memnun edeceği ümidiyle Müjde'nin berbat bir kopyası haline gelirdi. Ama Hümeysra sağlam durdu. Kendi kalmaya çabaladı. O kızıl, uzun saçları yaz yelinde havalanan, yüzünde hep hüznünlü bir tebessümle gezen Hümeysra oldu. Ne bir fazla ne bir eksik. İki çocuk doğurup büyüttü Şener'e. Onun bazı yaz geceleri balkonda rakısını içerken eski bir fotoğrafa bakıp bambaşka bir hayatı özlediğini anlardı. Müjde'yle konuştuğunu, eski hayatıyla hesaplaştığını bilirdi kocasının. Ağlardı Hümeysra. İçine içine. Sessiz, derinden akan yeraltı ırmakları kadar çok gözyaşı biriktirmişti geçen yılarında. Bir tek şey için. O adamı çocukluğundan beri deliler gibi, çağıl çağıl ırmaklar gibi sevdiği için. Her zorluğa katlanabilirdi. Yeter ki hayat, verdiklerini almasın. Yeter ki Tanrı adaletsizliğini artırmasın!

Korkuyordu. Kaygı değildi bu. Besbelli korkuydu. Müjde geri gelirse kendi hayatına olacaklardan korkuyordu. Şener ne yapacaktı?

Haberi okuduğu gün dışarı çıkıp dükkâna gitti, Şener'in yanına. Şener onu gördüğüne şaşırdı, ama bir yandan da memnun oldu. Hümeysra hazırladığı şekerpareyi bıraktı.

"Söyleseydin ya, Oktay'ı gönderirdim," dedi Şener.

"Gerek yok. Biraz hareket edeyim dedim."

"Kızla gönderseydin bari!"

"Dedim ya, evde dura dura hamlıyorum. Sürekli omzum ağrıyor. Bu hareket bana iyi geldi... Üstüne badem kavurup koydum, seversin!"

"Ellerine sağlık!"

Şener iştahla ağzına bir şekerpareyi sığdırdı.

Hümeýra masanın önündeki sehpa­da du­ran *Milliyet* gazetesini gördü. Bu da Şener'in alışkanlıklarından biriydi. Yıllardır *Milliyet* okuyordu. Kolay kolay vazgeçmezdi alışkanlıklarından. Gazetenin ön sayfasındaki işadaminin intihar haberini görünce Hümeýra'nın içi cız etti. İştahla şekerpareyi yiyen Şener'e baktı. Demek biliyordu.

"Okudun mu?" dedi hafif bir sesle.

Şener umursamadan baktı gazeteye.

"Yok, fırsat olmadı daha!"

Kararsız kaldı; ama kendi­şinin söylemesi en iyisiydi.

"Uğur vardı ya!"

"Hangi Uğur?"

"İşte Cihangirli müteahhitin oğlu."

Şener'in yüzü gerildi. Gözlerini kıstı.

"Ne olmuş ite?"

"İntihar etmiş! İflas meselesi."

O an Şener'in yüzünde beliren ifadeyi ömrünce unutamayacaktı Hümeýra. İnanamamak, öfke, boşluk, sevinç, acı. Bütün duygular bir yüzde belirdi. Belki teker teker sırayla, derken hepsi bir arada. Ama Hümeýra bu duyguları hakikaten onun mu yansıttığını, yoksa, kendisinin ondan beklediği duygular olduğu için sadece hayal mi gördüğünü asla bilememişti. Bilemeyecekti de...

Müjde evden çıkıp caddeye doğru hızla yürümeye başladı. Ağrılarının artmasına şaşmıyordu. Böyle olacağı belliydi. Bekliyordu. Doktorlar İsviçre'de uyarmışlardı. Ama acıları daha da artmasa iyi olacaktı. Dolunay, İsviçre'ye onunla beraber gelmişti. Uğur'u rica, minnet ikna etmişlerdi. Hem Özgü'nün de haberi olmayacaktı. Üzülmeyecekti. Uğur işlerin kötüye gitmekte olduğunu söylemişti. Müjde, sadece Öz-

gü'nün hatırı için konuşuyordu kocasıyla. Kızı büyümüşü. Uğur'u kızın konservatuvara gitmesine ikna etmeleri bile uzun zamanını almıştı.

“Bana yaşattıkların yeter Uğur! Bari bırak da kız istediği gibi okusun!”

“Sana ne yaşatmışım ki? Sen seçtin!”

Uğur'un altdudağı gerilmişti iyice. Birazdan çenesini oynatacaktı. Eskiden olsa kalkıp bir de tokat geçirirdi Müjde'nin yüzüne. Ama, zaman kendi tokadıyla onu az da olsa adam edebilmişti.

“Daha fazla konuşmayacağım. Şimdiye kadar konuşmak neyi halletti?”

“Sen iyice saçmalamaya başladın! Kızının geleceğinden söz ederken, aniden bizim mazimize dönüyorsun. Nedir bu kadar vazgeçemediğin? O iti hâlâ unutmadın!”

“Şimdi de sen saçmalamaya başladın Uğur. Ben maziden konuşmuyorum. Kızın geleceğinden söz ediyorum. Sesi güzel. Hocası, kanunu iyi çaldığını söylüyor. Hep kendi yeteneğiyle yaptı her şeyi. Daha ne?”

“Kanunu iyi çalıyor, ben de dinliyorum. Dahası ne! En iyi dinleyicisi benim. Ne gerek var kızın konservatuvarda okumasına! Bitirince sürünecek. Daha iyi bir bölüm olsa anlarım ama konservatuvar! Çalgıcı olacak!”

“Uğur, Allah aşkına cahil cahil konuşma!”

“Şimdi de cehaletimiz çıktı demek! Kızım, sen o sayede bu konakta yaşayabiliyorsun. Sen bu cehalet sayesinde bu hayat tarzını sürdürebiliyorsun.”

Kaç uykusuz gecenin, kaç mutsuz senenin, kaç münakaşanın ardı sıra başlamıştı dinmek bilmeyen baş ağrıları. Önce umursamamıştı. Sinirseldi, migrendi filan. Nedeni de belliydi. Doktora gitse ne, gitmese ne! Bütün bu koşullar değişmeden baş ağrıları da geçmeyecekti.

Dolunay'ı gerçekten seviyordu Müjde. O ailede tek sevi-
lecek kişi de bu uzun sarı saçlı, çetin ceviz, tatlı kadındı. Kaş-
larını çattı mı, Uğur bile bir durup düşünürdü. Bu kadar al-
çak bir adamın zayıf noktasının kız kardeşi olması hep tuhaf
gelirdi Müjde'ye. Ama Dolunay'dan dinledişi adamla kendi-
ne bunca sıkıntıyı çektiren adamın aynı kişi olduğuna inana-
sı gelmiyordu Müjde'nin. Belki de yıllardır yurtdışında yaşı-
dışı için o kadar iyi geçiniyor ağabeyiyle. Aksi takdirde
Uğur'la geçinmek imkânsızdı. Ama Özgü, güzeller güzeli
biricik kızı, seviyordu babasını. Onun zlmesini istemiyor-
du. Hattâ bu uğurda konservatuvardan bile vazgeçebilirdi.
Ama Müjde o kadarına izin veremezdi artık. Söz konusu olan
kızının hayatı, geleceğiydi. Bir zamanlar kendi geleceğini
ipotek etmişti o ite. Artık izin veremezdi.

Dolunay ikna edebilirdi Uğur'u.

Yanılmadı Müjde. Dolunay, ağabeysiyle üç konuşmada
yumuşattı onu. Özgü'nn bir şartla, o da asla sınıfta kalma-
ması, kendilerinden habersiz dışarıda hiçbir çalışma yapma-
ması şartıyla konservatuvar sınavına girmesini kabul etti.

Baş ağrısı canını acıtıyordu. Bu ihtimali söylemişti İsviç-
re'deki doktor.

şimdiki halleri Özgü'nn dikkatini çekmeye başlamıştı.
Annesinin sürekli yatmasına canı sıkılıyordu. "Anne, artık bir
doktora gidelim, Allah aşkına!" diye zorluyordu annesini.
Müjde ise hep, "Kızım benim yaşadıklarımı kim yaşasa bun-
dan beter olurdu hali. Merak etme, geçecek!" diyordu.

Müjde taksiyi çevirdi. Özellikle Sıraselviler Caddesi'ne
çıkmişti taksiye binmek için. Herhangi bir duraktan taksi ça-
ğırmak gelmiyordu içinden. Hepsinin dedikoducu olduğunu
biliyordu. Bir süre sonra, kendisini götüren taksici bütün ar-
kadaşlarına nereye gittiğini sylledi. İstemiyordu.

Taksiye binerken başı döndü.

Şoför alıcı gözle baktı güzel kadına. Ama kadın orali değildi. İş çıkmazdı bundan. Bir de harbi bir kadına benziyordu. Başına bela almasa iyi olurdu. Ama çok da güzel kadındı be!

“Buyrun hanımefendi!”

“Cerrahpaşa’ya. Hastaneye.”

Koro şefi provanın bitiminde Özgü’yü yanına çağırdı.

“Özgü kızım, önümüzdeki ay verilecek konserde sana da bir şey düşünüyorum.”

“Buyrun hocam, ne isterseniz bakayım ben.”

“Sen o gece solistlerden biri olacaksın kızım.”

Genç kızın kara gözleri gerçekten ışıldadı. Gözlerinin içi gülüyordu.

“Hocam, çok sevindim!”

Gerçekten de çok sevinmişti Özgü. Konservatuvar yıllarında da, TRT’ye girdiğinde de hep geri planda kalmaya özen göstermişti. Her şeyden önce babasının hoşuna gitmezdi fazlaca göz önünde olması. O, işadamı Uğur Korağan’ın kızıydı. Ne iyi bir çalgıcı ne de iyi bir yorumcu olması önemliydi. Kendine dikkat etmeli, çekidüzen vermeliydi. Aslında ‘hiçbir yer’e varmak için çalışıyordu o. Tek derdi babasını ve annesini üzmemekti.

Nurgül bu durumun farkındaydı. Bir şeyler yapması için onu kışkırtmaya çalışıyordu.

“Kızım sen şu sümsük halinden kurtulsana! Var ya, eğer istersen kimse seni tutamaz.”

“Ne isteyeceğim kızım! Benim televizyonlarda kış baş salıyacak halim yok!”

“Yok yok, sana şöyle payetli-pullu bir şeyler diktiririz. Memişleri de açarız şöylece! Meme göstermeden olmaz bu! Sen TRT’de kadrolu sanatçı mısın be!”

“Sen de dansöz kıyafetini giyip kalçaları sallarsan beraber çıkarız programa! Ama şöyle alttan kıvrıp, çevirip, memeleri kaldırıp indireceksin.”

“Tamam programın en sonunda da donları kafalarımıza geçirip beraberce selama çıkarız. Yer-gök yıkılır artık!”

Özgü gülmemek için dudağını ısırdı.

“Ne oldu kızım? Komik olan ne?” dedi koro şefi.

“Yok bir şey hocam. İnanamadım da birden.”

“Biraz neşeli bir şeyler okunacak kızım. Yaz gecesi. İnsanlar eğlenmeye geliyorlar.”

“Eseri seçtiniz mi hocam?”

“Belki seçimi beraber yaparız Özgü. Senin özel olarak istediğin bir şarkı var mı? Bir bak bakalım.”

“Düşün dendiğinde hemen bir şey gelmez ya insanın aklına. Ben de düşüneyim. Siz de bir yol gösterirseniz sevinirim hocam. Sağ olun.”

Babasının ölümü, bütün o iflas olayları, elde avuçtakini kaybetmek, derken taşınmak. Son bir buçuk ay hep kötü olaylarla geçmişti. İlk defa iyi bir şey oluyordu. Yok, hayır ikinci defa. İlk karşısına çıkan deliydi. Kendisini tepe sersemi eden, hiç hazır olmadığı bir durumun ortasına getirip onu bırakan yakışıklı! Şimdi cep telefonuna ‘canım’ diye kaydettiği Oktay.

Çılgın, deli, harbi! Oktay!

“Geliyor musun?” dedi Nurgül. “Ozan’la dışarıda bekliyoruz. Hisar’a gideceğiz çay içmeye.”

Müjde’nin İsviçre’den dönüp Kanlıca’daki hayata, kulaklarındaki çınlamalara uyum sağlamaya çalıştığı günlerden birinde Dolunay’ın hayat dolu sesi duyulmuştu ahizeden:

“Ne haber Mücücüm? Nasıl gidiyor işler?”

“Nasıl olsun! Ben bildiğin gibiyim. Ağrılar ortaya çıkmaya başladı. Bir tahlil daha yaptıracam, bakalım ne olacak sonu.”

“Mücüm benim, kötü bir şey olmayacak ama, gene de baktırsan iyi olur. Ne olursa olsun, doktorların dediğini unutma. Kontrol ettirmeyi ihmal etme!”

“Baktıracığım hayatım. Merak etme! Bu arada senin işler nasıl gidiyor Brüksel’de?”

Şen bir kahkaha gelmişti ahizeden.

“Brüksel bildiğin gibi köy. Bunların köyü... Bir de bunlar bu salak yere şehir muamelesi yapmıyorlar mı!”

“E, taşın artık şuradan. Kanlıca’ya yerleş!”

“Aman aman eksik olsun! Oraya gelirsem Özgücüğümü görmek için gelirim. Ağabeyimin yanında ne yapayım!”

“Aşk olsun Dolunay! Ben de yok muyum burada?”

Kısa bir sessizlik olmuştu karşı tarafta. Yutkunmuştu Dolunay.

“Sen olmasan oraya hiç gelmem biliyor musun? Eli öpülecek kadınsın. Sen bunca senedir ağabeyimi çekiyorsun. Senin sayende daha düzgün bir adam oldu. Az şey mi bu?”

Gülümsemişti Müjde.

“Bana bak Dolunay, bir an önce gel de, şöyle gelin-görümce düşman çatlatalım! Kanlıca, aile görsün!”

“Mücücüm!.. Doktor işini ihmal etme!.. Bak rica ediyorum!”

“Yok yok gideceğim!.. Şimdi sen biraz anlat, nasılsın?.. Jean-Claude nasıl?”

Karşıdan bir kahkaha sesi daha gelmişti.

“Valla adaşı gibi! Van Damme gibi koşturup karate yapıyor sağda solda.”

“Oo nefismiş. Kırmasın orasını burasını!”

“Aman yok be! Çok sağlam Mücücüm! Bir şey olmaz bu Avrupa mallarına.”

“Bu oğlan bir aydır ne yapıyor? Ortalarda yok. Her fırsatta kayboluyor ortadan.”

Şener, şımarık bir kadın müşteriye Anahtar Sokak’taki ‘Kahve 6’nın iki yanındaki apartmanda bir daire göstermişti. Kadın, evi tutmaya niyeti olmadığını belli eder biçimde üstünkörü bakıp sonra da kendisine burayı mı layık gördüğünü söylemişti. Şener daha sonra kirayı kaç liraya kadar yükseltebileceğini sorunca kadın da önce söylediğinin bir misli daha yükselmişti. Şener tuhaf tuhaf bakınca da, “Eh madem o kiraya doğru dürüst bulamayacaksın, bari bu kiraya bul bir şeyler!” demişti.

Beraber Soğancı Sokak’a gittiler. ‘Beşinci Kat’ adlı barın bulunduğu büyük eski binanın tam bitişiğindeki binada bir daireye baktılar. Kadın gene burun kıvrıdı.

“Tam da o gürültülü binanın yanındaki yer. Şurası da meşhur ‘gay bar’ değil mi?”

“Evet de, sizin kimseyle bir alakanız olmayacak ki bu binada. Kendi dairenizde yaşayacaksınız.”

“Öyle demeyin! Bunlar insanın burnundan getirir vallahi!” Şener, kadına iki ayrı daire daha gösterdikten sonra ayrıldı ondan. Şen Emlak’a dönerken Oktay’ı düşündü. Eskiden hep yanı başında olan oğlu yavaş yavaş işi boşlamaya başlamıştı.

“Bunu bir toparlamak gerek!” dedi kendi kendine. Ama hemen sonra, genç yaşında istediğini yapması gerektiğini düşündü. Bu yaşında yapmayacaktı da ne zaman yapacaktı? Günün birinde kendini birkaç çocuk babası olarak bulacak, eski günlerine özlem duyacak ve babasının yaşadıklarını kendisinin de yaşadığını anlayacaktı nasıl olsa! Bari şimdi tadını çıkarsın. Gezmekse gezsin. Zaten Nuri’yle bir yere gitmiştir, eğlenmeye, kıza, saza, bir şeye. Gerçi daha saza gidilecek saat değildi. Ya da kendi başına aşağı Haliç kıyısına inmiştir. Galata Köprüsü’nün altındaki meyhanelerden birinde, karan-

lık sulara bakarak bir tek atıyordur. Ama yok, bu saatte yapmaz öyle şeyler!

Gece olsaydı, Tüfekçi Salih Sokak'ın sonundaki merdivenlere gittiğini düşünebilirdi. Orada diğer şarapçıların yanında oturup birasını içerken gözlerinin önüne getirebiliyordu onu. Kendisi de eskiden İstiklal'in arka sokaklarından birindeki ucuz birahaneye giderdi arkadaşlarıyla. Orhan Gencebay, Ferdi Tayfur şarkıları çalınırdı orada. Ucuz, bayat beyaz leblebi eşliğinde Tekel birası içerlerdi. Muhabbet yeterliydi. Muhabbet güzel gelir, rahatlatırdı insanı.

“Bu oğlan nerede? Gelsin, kafasını kıracağım.”

Hümeysra, Müjde'nin geldiğini, evine yerleştiğini, kızıyla birlikte bir hayat kurmaya çalıştığını evine temizliğe gelen Ayşen'den öğrendi. Hasibe, olayı Goncagül'den etraflıca öğrenmiş, Menderes'in bakkal dükkânın önüne attıkları hasır iskemlelerde bir çekirdek çitleme zamanında Ayşen'e ayrıntısıyla anlatmıştı. Ayşen, Hümeysra'yı düşünüp acı acı başını sallamıştı. Dünya Hümeysra'nın ayağının altından çekilmişti sanki. İnsanın korktuğu başına gelince artık korkacak bir şeyi kalmaz ya, o misal işte! Binnur televizyon karşısında bir sabah programı izleyip pineklerken, Ayşen bir yandan camları siliyor, bir yandan da anlatıyordu olan biteni. Hümeysra beklediği felaketi karşısında bulunca donup kalan insanların şaşkınlığı, boşluğu, kararsızlığıyla dinliyordu hikâyeyi. Demek, kapısının önüne kadar gelmişti kadın! Şener onu görmüş müydü acaba? Birkaç haftadır bir tuhafılık vardı onda. Gece balkonda kalıyordu çok geç vakte kadar. Eskisi gibi, koridordaki İsviçre malı guguklu saat gecenin birini vurduğunda Şener yatak odasına gelip huzursuz ama Hümeysra'da hep bir emniyet hissi uyandıran uykusuna dalmıyordu. Balkonda oturup uzun uzun tarihi yarımada ya bakıyordu. Topkapı Sa-

rayı'nın mazisini düşünecek hali yoktu ya! Demek, görmüş-tü Müjde'yi. Kendisinden habersiz onunla buluşmuştu belki de. Hümeysa salak gibi hissetti kendini. Kaybetmişti demek! Halbuki Şener'le evlendikten sonra bazı zamanlarda, özellikle de iş yapıp yorulduktan sonra, kendini Müjde'yle konuşur-ken bulmuştu. Şimdiki halini, görünümünü bilmediği, eski- den tanıdığı bir kızla konuşuyordu. Şener'i ve kendisini rahat bırakmasını istiyordu ondan. Müjde ise şuh bir kahkaha atıp başını çeviriyordu. Hümeysa her defasında gözleri yaşarmış, dudaklarını ısırırken bulurdu kendini. "Demek buraya kadar- mış!" diye düşündü.

Bir daha Susam Sokak'tan ve dükkânın önünden geçme- di Müjde. Şener hep onu görmek isteğiyle yandı, tutuştu. Ama Müjde hep uzak yolu seçti. Kendi sınırlarının dışına da çıkmadı pek. Pürtelaş Sokak, Sormagır Sokak, Cihangir Cad- desi arasında geçirdi vaktini. Alışverişini Sıraselviler tarafında- ki marketlerden yapıyordu. Zaten sıcaklık mahvediyordu onu. Arada bir de taksiye atlayıp bayağı uzağa gidiyordu. Cerrahpaşa tarafına. Sonra da başka bir taksiye binip dönü- yordu Cihangir'e. Ayaklarını sürükleyerek, şakakları ve bey- ninin ön lobu zonklayarak, dermansız ve yaşama içgüdüsünü unutmuş biçimde evinin kapısını zorlanarak açıyor, kendini yatağına atıyordu.

Şener birçok kere Adile Teyze'nin evinin oradan geçti. Ama bir yandan da acayip utanıyordu. Müjde'yi tekrar göre- bilmeye isteği, evin önünden geçerken başka biri tarafından gö- rülme endişesine baskın çıkıyordu. Gerçi bahanesi de vardı. Müşterilere ev gezdirmek bahanesiyle Müjde'nin evi yönüne çeviriyordu rotayı. Müşteri eve gitmek için yola koyuluyor- du, Şener ise Müjde'yi görmek ümidiyle. Gecenin geç vakti-

ne kadar dışarıda kalamıyordu. Kalabilse bütün gecelerini o evin civarında geçirirdi. Ama onu görse de ne diyeceğini, ne konuşacağını bilemiyordu. Kızsa kızamayacaktı, “Gel!” dese, bu saatten sonra beraber olamayacağını biliyordu. Onu oraya çeken neydi? Kendi gençliğine duyduğu özlem mi? Yoksa intikam mı istiyordu? Evet muhakkak ki o kadının bir pişmanlık duyduğunu görmek istiyordu. Eskilerin dediği biçimde bir “nedamet hissi”ne tanık olmak istiyordu. Bu, onun hakkıydı. Ama... Bir tek şeyi gerçekten bilmek istiyordu: Neden kendisini bırakıp gitmişti? Uğur’a âşık filan değildi. Neden aniden onunla gidip izini kaybettirmişti? Herkesten saklamışlardı nerede olduklarını. Bunca yıl ondan kaçmasının nedeni neydi? Kendisinin ne kadar payı vardı onun uzaklaşmasında? Defalarca kendini suçladı. Saçma sapan nedenler kurdu kafasında. Ama bunu bilmek istiyordu gerçekten. Bunca yıldır “Gizli Aşk Bu” şarkısını her duyduğunda gözpınarlarından süzülen yaşlara bir anlam bulmaya çalışıyordu haklı olarak. Yoksa çok örselenmiş, çok çaresiz hissedecekti kendini.

Uğur çok ciddiye. Kalın kaşlarını çatmış yüzüne bakıyordu Müjde’nin. Kızın bileğine parmaklarını geçirmiş, onun ne kadar canını yaktığının farkında değildi. Can acısıyla kısa bir inilti çıkmıştı Müjde’nin dudaklarından. Aldırmamıştı Uğur. Dudaklarını büzmüştü; ilkbahar rüzgârı bir tutamına kır düşmüş saçını havalandırıyordu. Başka zaman olsa sevimli sayılabilecek bir adamdı. Olsa olsa “hırslı” denebilirdi ona. Ama şu an, şu tavrı ve bakışlarıyla gerçekten tehditkâr bir görünümü vardı.

Müjde Karaköy’deki balıkçıların oradan Adile Hanım’ın ısmarladığı mezgitle almış, Boğazkesen Caddesi’nden yukarı tırmanmaya başlamıştı. Önce oradan yukarıya devam

edip Galatasaray'a çıkmayı düşünmüştü. Kendi başına biraz İstiklal Caddesi'nde gezmek ona iyi gelebilirdi. Son anda, gene annesinin kendisini beklediğini ve durmaksızın söyle-neceğini düşünüp vazgeçmişti. Oradan yol yakınken Defter-dar Yokuşu'na sapmıştı. İstanbul'un bu yokuşları insanı öl-dürürdü.

Tophane-i Amire'nin önündeydiler. Müjde, İtalyan Has-tanesi'nden çıkacak doktorların, hastabakıcı ya da hemşirele-rin bir an önce oradan geçmeleri, bu tuhaf durumu görüp müdahale etmeleri için dua ediyordu içinden. Yoksa durum daha da tehlikeli bir hal alabilirdi kendisi için. Gene de kuy-ruğu dik tutmaya çalışıyordu:

"Ne istiyorsun? Canımı yakınca istediğini yapacağını mı sanıyorsun?"

"Gel benimle!"

"Beni bırak, bağıracağım."

Elini gevşetmişti Uğur.

"Affedersin, canını istemeden yaktım."

"Bırak!"

Hayır, bırakmıyordu. Kararlıydı.

"Senle gelmeyeceğim!"

"Bana bak! Sonunda benimle geleceksin, benimle kala-caksın ve benim istediğim her şeyi yapacaksın!"

Müjde sesinin korkudan titremesine engel olduğunu sa-narak konuşmuştu. Oysa korktuğu o kadar belliydi ki!

"Yok ya! Onu kim buyurmuş?"

"Ben!"

"Sen kimsin be! Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın!"

"Müjde, Şener'in sağ kalması için senin beni iyice dinle-men şart!"

O anda genç kızın dizlerinin bağı gerçekten çözülmüştü. Uğur, kızı ellerinden tutup Tophane'ye doğru sürüklemişti.

Yokuş aşağı koşar adım inmişlerdi. Müjde kendisini Uğur'un insafına bırakmış durumdaydı.

Sonraki yıllar da aynen o gün olduğu gibi geçecekti. Uğur'un insafına kalmış biçimde!

Müjde aynı şeyleri hatırlayarak yaşamak istemiyordu; ama elinde değildi. Bazı insanların hafızası unutulması gereken anıları asla unutturmuyordu. Unutabilenlere imreniyordu Müjde.

Akşamüstü Oktay kapının önünde bekliyordu. Radyoevi'nin önündeki nöbetçiler alışmışlardı Oktay'a. Hattâ bir-iki muhabbet bile etmişlerdi. Nurgül'le Ozan çıktı önce. Oktay'ın yanaklarını öptü Nurgül. "Geliyor seninki! Sana da bir müjdesi var! Özgü'yle arka tarafa gelin. Arabayla gideceğiz."

Oktay merak etti müjdeyi. Gülümseyerek çıktı Özgü. Kırmızı bir elbise giymişti. İşte bu halleri, bu çıtı pıtılık, bu canlılık aklını başından alıyordu Oktay'ın. Onu girişken, hareketli bir delikanlı yapıyordu bu kız.

"Canım! Ne güzelsin!"

"Bunu hep söyleyecek misin bana?"

"Elbette."

"E güzelmiş o zaman! Çakır, ne oldu biliyor musun!"

"Ya güzelim bana 'Çakır' demesen ya, şirin bir enik çağırıyormuşsun gibi geliyor. Hoş değil yani!"

"Tamam ya! Demeyiz. Bak, gelecek ayki konserde benim de bir solom var!"

"Nefismiş. Enfesmiş. Çok da yakıştırmış benim sevgilime! Ama öyle çok açık giyinme. Sana bakarlarsa ben kıskanırım. Başım belaya girer."

"Saçmalama Oktay!"

"Saçmalamam aşkım! Ne söyleyeceksin konserde? Yani hangi şarkıyı?"

“Bakacağız!”

“Kızım ya, seni çok seviyorum ben! Harbiden. Çok!”

“Eh bir gün gösterirsin bana ne kadar sevdiğini!”

“Bir de bu her söylediğimi kanıtlama derdi beni bitirir be yavrum!”

“Babanı gördüm senin!”

Tuhaf kaçmıştı bu söz. Ama bir yerde, bir zamanda söylemesi gerekiyordu bunu. Oktay’ın babasını, çalıştığı yeri merak etmişti. Bir sabah evden çıktığında adımları doğrudan Susam Sokak’a götürmüştü Özgü’yü.

Sıkıntılı sıkıntılı gazete almaya giden Oktay’ı görmüştü önce. Uykulu uykulu yürüyordu. Özgü’nün yüzüne bakmadan geçmişti. Sonra da Özgü, camekânın arkasından onun gidişine bakan Şener’i görmüştü. Oktay herhalde annesine daha çok benziyordu. Ama o duruşunu, düşünceli halini, kıvrışan alnını babasından ödünç almıştı. Şener arkasını dönüp içeriye gitmişti.

Bir kahkaha patlattı Oktay.

“Eh, nasıl buldun kayınpederini?”

Özgü’nün güzel kara gözleri güldü gene.

“Ona ‘müstakbel’ denir, ‘müstakbel’. Ohoo, ne kadar eğitmem gerekecek seni ya!”

**"Aşka kimsenin sözü geçmez.
İmparatorların bile!"**

Müjde market arabasını iterek koridorların arasında gezi-
niyordu. Baş ağrıları fazla zorlamıyordu bu aralar. Galiba bi-
raz olsun etkisini gösteriyordu radyoterapi. Özgü fazlasıyla
meşgul ve heyecanlıydı. Hem konserde solistlik yapacağı ha-
beri onu heyecanlandırmıştı, hem de sık sık buluştuğu bir ar-
kadaşı olduğunu söylemişti annesine. Erkek arkadaş! Önce
içi bir tuhaf olmuştu Müjde'nin. Özgü'nün daha önce de er-
kek arkadaşları olmuştu. Ama hep bir 'sınır', bir 'mesafe' var-
dı. Ne kadar hoşlanmasa da Uğur'un bu tür durumlarda
Müjde'yi hem geren hem rahatlatan bir işlevi vardı. Bazen
baba-kızın arasında kalırdı.

"Özgü bu akşam biraz geç gelecek!"

“Niyeymiş o?”

“Bir arkadaşıyla buluşacak!”

“Neymiş bu akşam akşam arkadaşla buluşmak?”

“Kız artık yirmi dört yaşında Uğur. Biraz daha rahat bırakmalıyız. Sonuçta İstanbul’da yaşıyor bu kız. Ağrı’nın bilmem ne köyünde değil! Hattâ belki o köydekiler bizimkinden daha bile rahattır.”

“İsterse elli yaşında olsun. Benim kızım benim kurallarına göre yaşar. Anası istedi diye öyle kalkıp da gidemez. Bunu bilmiyormuş gibi her zaman aynı haltı yiyorsun!”

“Uğur, bu kız benim de kızım. Ve de ben değil. Bu ayrımı hiçbir zaman unutma! O, benim gibi olmayacak! Anladın mı?”

“Bu sen-ben meselesi nereden çıktı gene!”

“Beni yıllarca burada tuttun!”

“Sen istedin!”

“Ben istediysen o zaman hemen kalkıp giderim!”

“Artık çok geç değil mi? Senin bir kızın var! Burada alıştığın bir hayatın var!”

“Sen beni mahkûm ettin buraya!”

“Saçmalama!”

“Beni tehditle burada tutan sensin Uğur!”

İşte bu noktada kesilirdi Uğur’un sesi. Kalkıp öfkeyle odadan çıkarken, “Allah belanı versin!” diye fısıldardı; o kadar.

Özgü o akşam bir saat daha geç gelirdi eve. Müjde de biraz daha yorgun ve yıpranmış olurdu o gece. Ama kızının onurunu kurtarırdı.

Bazen de Özgü kendiliğinden, “Şimdi, bu gece çıkmayı isterim ama, babam öfkelenir gene. Bir de bütün gün küs kalamam. Suratını asıp oturur gün boyunca,” deyip vazgeçerdi. İşte o zamanlarda da Müjde gelecek büyük bir fırtınayı sağ salim atlatmanın rahatlığıyla derin bir ‘oh’ çekerti.

Son günlerde Özgü akşamları geç geliyordu eve. Bir delikanlıdan söz etmişti kendisine. İlk defa anne-kız olarak değil de iki kadın olarak konuşmuşlardı. Müjde bu değişikliğin farkına vardığında gülümsedi. Evet iki kadındı onlar. Artık kızına akıl vermekten vazgeçip onunla yakın bir kız arkadaşıymış gibi içten ve dürüst bir biçimde dertleşebilirdi. Elbette anlatamayacağı çok şey vardı. Kendisi ne kadar dürüst olursa olsun, kızı, babası hakkındaki gerçeği bilmemeliydi. Onu bunca yıldır, onca tartışmaya, münakaşaya, kavgaya, hattâ tokada rağmen o adamla beraber oturmaya zorunlu kılan şeyi bilmemeliydi.

Artık bitmişti zaten. Herhangi bir anlamı kalmamıştı Kanlıca kaçıının, konak inzivasının. Artık ana evine dönmüştü. Kızını oraya getirmek istemişti. Kendi annesinin evine. Ait olduğu geçmişi bilmesini, oradaki güzelim insanları tanımasını istemişti.

Özgü, Ayşenil Teyzesini çok sevmişti. “Ne harbi kadın ya, anne!” deyip onunla iyi geçineceğinin sinyalini vermişti. Serra Teyzesi de çok şekerdi. Cana yakın, anlayışlı, güldüğünde dünyayı ısıtan bir kadındı. Hele de Serra Teyze’nin saçını platine boyatması bu çılgın ruhlu kadına gerçekten saygı duymasına neden olmuştu. Ama velakin Lale Teyze’ye ısınmamıştı bir türlü. Hele de onun öyle havalı havalı, “Her şeyi ben bilirim” edasıyla gezmesine iyice sinir olmuştu Özgü Hanım! Hem de o kadını eski Türk filmlerindeki hain bir kadın oyuncuya benzetiyordu. Hani vardı ya, “Asla yerli malı butiklerden giyinmediğimi biliyorsun!” pervasızlığıyla erkekleri altüst edip hayatlarını kaydıran sarışın manken kadına. Müjde her ne kadar, “Bak o, ömrünü tek adama adanmış. Âşık olup onunla yaşlanmış. Sonra da kimseye bakmamış,” dediyse de, Özgü bir türlü ısınamamıştı ona.

Müjde, hastalığını Özgü’nün bilmesini istemiyordu. Bazılarına gereksiz bir romantizm gibi gelebilirdi ama, hastalığı-

nı kızı bilmezse, çok daha kaygısız, rahatça bu dünyadan vazgeçebilirmiş gibi geliyordu ona. Gene de Özgü onu hayata bağlıyordu.

İki gün önce, hoşlandığı delikanlıyı tanıştırmıştı annesine. Beraber Harbiye'deki Polo Pastanesi'nin arka bahçesinde geniş ağaçların altında oturmuşlardı. Serin serin. Müjde'nin aklı gitmişti bu arka bahçeye. Arada kendi kendime de gelirim diyordu ya, tek başına oraya gidip oturacağını pek aklı kesmiyordu. "Belki Ayşenil'le geliriz," diye düşünüp gülümsedi.

Oktay, efendi bir delikanlıydı. Ağırbaşlıydı, ama çılgın bir tarafı da vardı. Kendi kendine başını öne eğiyor, aniden küçük bir şeyden utanıyor, sonra kendinden beklenmeyecek kadar gür bir sesle bir kahkaha atıyor, sonra kendi sesinden utanıyordu. Babası emlakçıymış. Yıllardır Cihangir'de oturuyorlarmış. Çevresinde çok sevilen bir adammış. Bir kız kardeşi varmış, tembel bir şey. Kremlerle bozmuşmuş kafayı. Kendisine gelince... dededen kalma dükkânda çalışıyormuş. Şen Emlak'ta...

Müjde, o ismi duyduğu ânın gerisini hatırlamıyordu. Görüntüler vardı sadece. Dökülen çay, düşüp kırılan tabak, yere saçılan küçük kuru pastalar. Sonra merdivenler, yukarı kat, tuvalet, klozet, midesindeki her şeyi boşaltması. Sonra peruğunu çıkarıp elinde onunla oturması. Dışarından Özgü'nün sesi:

"Anne iyi misin? Ne oldu? Yanmadın değil mi anneciğim?"

"Hayır, iyiyim. Sen in. Ben silip geliyorum eteğimi."

Müjde'nin başı çok ağrıyordu. Kızının başı çok ağrıyacaktı. Canı yanıyordu. Ama ne olursa olsun, sonuna kadar kızının arkasında olacaktı.

Hümeysra, asık yüzüyle raflar arasında geziniyordu. Her gün yeni marka temizlik malzemeleri çıkarıyordu bunlar. O alıştığından vazgeçmezdi kolay kolay. Binnur kozmetik reyo-

nunda bir şeylere takıldı. Hümeysra biliyordu böyle olacağını. Ne zaman çıksalar bir şeylere bakmaya başlıyor, sonra da alıyordu kızı. Gencecik yaşına rağmen, her gün piyasaya sürülen ayrı markalarda kremleri, makyaj malzemelerini ilgiyle takip ediyordu. Arada internete giren kızı ne yapıyor diye baktığında, hep o dijital ekranda birtakım krem kutularının görselleriyle karşılaşılıyordu. “Bu yaşta böyle olursa benim yaşıma geldiğinde kafayı üşütür bu kız!” diye düşünerek öfkeli öfkeli bir kutu tül perde beyazlatıcısını koydu sepetine.

Köşeyi dönüp türlü türlü reçellerin yan yana özenle dizildiği raflara doğru giderken, Binnur annesine yetişti.

“Anne, anne, inanmayacaksın!”

“Gene mi inanmayacağım? Bu defa inanmayacağım ne gördün kızım? Marslılar mı geldi?”

“Aman anne, sırası mı esprinin!”

“Sırası değil, değil mi kızım? Benim artık sen söylediğinde tek inanmayacağım şey Marslıların geldiğidir. Onun dışında bütün o rengârenk yeni çıkan kremlere, onların insanı on beş yaş gençleştirdiğine inanıyorum kızım. Senin de gençleşip kundağa dönmek istediğinin farkındayım.”

“Ya komiksin anne!”

“Ben değil kızım, komik olan sensin! Ne kadar komikleştüğünün farkına da varmıyorsun. Şu kremlerinin hepsini yüzüne sürüp seni ortaya çıkarsam, adam başı on lira alıp seni âleme göstersem zengin olurum evladım! Üstelik bana bu kadar uzun cümle kurdurduğuna da inanamıyorum!”

“Aman anne ya!”

Bütün heyecanı içinde kalmıştı Binnur’un.

“Şu güzel yüzün başka kaç kişide var be kızım! Allah’ın yarattığı biricik akıllı varlık şu insan. Sen kendi güzelliğinde-sin, başkaları başka güzel. Bir krem seni daha güzel yapmaz be kızım!”

Binnur ağlamaklı olmuştu.

“Aman tamam ya anne! Tamam!”

Hümeýra bir kavanoz böğürtlen reçelini koydu arabasına. Birer kavanoz da pekmezle tahin yerleştirdi. Şener severdi. Karıştırıp kahvaltıda yerlerdi iştahla.

Tam köşeyi dönerken karşısına çıkan arabaya çarptı.

“Ayy, özür dilerim!”

Karşısındaki esmer güzeli kadının yüzüne baktı. İlk olarak, kadının elmacık kemiklerinin yüzüne çok yakıştığını düşündü. Sonra kadınla orada ilk defa karşılaştığını sandı.

“Affedersiniz!” dedi Müjde.

Yıldırım hızıyla gelmişti görüntüler. İki genç kız. Hıdrellez gecesi. Çok eğlenmişlerdi. Ateş üzerinden atlamışlardı. Adile Teyze seslenmişti:

“Kızlar bacaklarınızı yakmayın!”

Sonra mahallenin diğerkadınlarına dönmüştü.

“Ayol bu da iyi bir yolmuş. Ağda yapacağına ütüle gitsin. Şimdiye kadar niye düşünmedim ki bunu?”

O meşhur kahkahasını patlatmıştı.

Hümeýra’ya bakmıřtı Müjde.

“Ne güzel saçların var senin!”

“Senin de öyle!”

“Yok canım. Annem fazla uzattırmıyor. Seninkiler kızıl, uzun. Boyadınız mı?”

“Yoo, kendi rengi!”

İki kadın da donakaldılar.

Müjde ağır çekimdeymişçesine üsulca yığıldı olduğu yere. Hümeýra bulunduğu yerde kısa bir çığlık atıp ona ulaştı. Düşmeden önce tutabildi Müjde’yi.

“Alık alık bakacağına yardım et!” dedi Binnur’a. O da yetiştii. Markette çalışan çocuklardan biri hemen su getirdi. Müjde’ye içirmeye uğraştı Hümeysra.

Biraz sonra Müjde kendine geldi. Ama çok bitkindi. Hareket edecek gücü yoktu. Hümeysra oradaki çocuklara, “Binnur’a yardım edin, eve götürün aldıklarımızı!” dedi. Binnur olan biteni anlamadığından boş boş baktı annesine.

“Ne bakıyorsun kızım! Ben kadıncağızı evine götüreceğim. Sen eve gidip eşyaları yerleştir.”

Kaldırdı Müjde’yi usulca. Çok bitkin olduğunun farkındaydı. Müjde birkaç itiraz sözü gevelemeye çalıştı; ama boşuna. Hümeysra evvel zaman arkadaşının koltukaltına yerleştirdi elini.

“Hadi güzelim!” dedi. “Hadi bir gayret! Taksiyle evine gideceğiz.”

Beraberce çıktılar marketin dışına. Taksiyi Binnur durdurdu. İki kadın bindi. Adresi söyleyince şoförün yüzü değişti.

“Abla bu kadar da kısa mesafe olmaz ki!”

“Kardeşim görmüyor musun kadının halini! Konuşma da sür.”

“Geçmiş olsun da...”

“Sür ulan!”

Taksi hareket etti.

Hümeysra, kafasında şöyle bir saptama yaptı: “Dünyada en boktan taksi şoförlerinin bir arada yaşayıp halkı kazıklamaya çalıştığı kente ‘İstanbul’ denir!”

Ve o halindeyken bile gülümsedi.

Oktay, babasının ensesine bakıyordu. Şener, arkasında asılı çerçeveli Atatürk fotoğrafının altında makam koltuğunda tuhaf bir suskunluk içinde oturuyordu. Fotoğrafta gülümseyen Atatürk gökyüzüne bakıyordu. Oktay, sessizliği bozmak istedi.

“Ya şu yaz geçse de işler biraz açılrsa, değil mi baba?”

Şener yeni aldıkları klimayı açmayı düşünüyordu. Bu arada çekmeceyi açıp Hollanda tütününü sigara kâğıdına yerleştirmeye başladı.

“Şu kapıyı kapasana!.. İşler açılrsa senin umurunda olacak mı?”

Klima serin hava üflemeğe başladı.

Oktay epeydir işleri boşladığının farkındaydı. Ne diyeceğini biliyordu aslında. Zamanı gelmişti belki de... Gelmişti, evet.

“Baba bir süredir işleri hakkıyla yapamıyorum.”

Şener, “Oh, sadede geldik!” diye geçirdi içinden. Sigarasını yakıp keyifle derin bir nefes çekti. Sonra da parmaklarını la Ayhan Işık bıyığını düzelitti.

“Genelde yapamıyorsun zaten!”

“Ya baba dalga geçme benle!”

“Mesele nedir? Bak oğlum, erkek erkeğe konuşmak istiyordum senle. Şöyle baba-oğul.”

“Baba, ama bu havaya sokarsan konuşamam ki!”

“Ee sana da ne yapsam yaranamıyorum. Bak, mesele şu: Eskiden Nuri’yle gezerdin. Kızlar ona tav olurlardı, sen de nasiplenirdin...”

“Baba ya!”

“Kesme!.. Şimdi onunla gezmiyormuşsun. Tek başına gezecek kadar sanatçı ya da şair de değilsin. O zaman, o kız kim?”

Zurnanın zırt dediği yere çabuk gelmişlerdi. Oktay mavi gözlerini babasından kaçırdı. Sonra kendi kendine öfkelen-di. Zaten bunu konuşmak istemiyor muydu? Şimdi neden dangalak gibi davranıyordu ki?

“Evet. Sen bu durumu açtığına göre... Ben bir süredir... Çok güzel be baba! Taş bebek gibi! Harbiden!”

“Sarışın?”

“Hayır ya. Simsiyah saçlar. Şöyle fındık gibi bir burun. Kaşları dünyaya şaşkın bakıyor, gözleri melek!”

“Oho senin gibi hıyarı bile şair yaptığına göre fevkalade bir kızmış. Allah, sahibine bağışlasın!”

“Amin be baba!”

“Nasıl tanıştınız?”

“Yolda!”

“Yolda tanışılan kızdan hayır mı gelir be! Serseri! Ben de sanıyorum ki adam gibi bir arkadaş toplantısında filan tanıştınız.”

“Öyle deme baba ya! Yolda çarptım ben buna.”

“Arabayla!”

“Hayır be baba ya! Arabayla çarpsam anlardın zaten dakikasında. ‘Bu niye yamulmuş, ne yaptın?’ diye başlardın bana!”

“Senin ağzını yamultmadan anlat şu kızı, eşek oğlu eşek!”

“Adı Özgü. Harbiden dünyanın en tatlı kızı. Onu gördüğüm ilk dakika şaklabanlık yaptım ona. Görse inanamazdın!”

“Yo, ben inandım sana! Ama bari soytarı olduğunu hemen göstermeseydin! Biraz ağır dursaydın. Ya da sana bir iş buyurduğumda yaptığın gibi böyle biraz bön bön baksaydın kıza.”

“Ya!”

“Okuyor mu?”

“Konservatuvarı bitirmiş.”

“Tiyatrocu!”

“Yok. Şarkıcı.”

“Daha da beter!”

“Çok güzel söylüyor!”

“Eşek herif, beraber şarkı söyleye söyleye İstanbul’u mu geziyorsunuz? Karıyı-kızı anlarım da, insan bunca zaman işi boşlar mı?”

“Ya baba, Özgü’yü ben gerçekten seviyorum. Sıradan karı-kız meselesi değil bu!”

Oktay mavi gözleri çakmak çakmak söyleyince bunu, Şener sustu. Lisede okudukları bir şiir geldi aklına. Victor Hugo muydu neydi adamın adı. Onun hikâye gibi bir şiiri. Napoleon bir gün kendisine, kızına âşık bir adamı şikâyet eden babaya, “Aşka kimsenin sözü geçmez. İmparatorların bile!” diyordu. Ya da öyle bir şeydi işte! Ama en çok da Müjde geliyordu aklına. İçi yanıyordu. Oğlu, dünkü sümüklü, aşkı tanımıştı. Bundan berbat bir şey olur muydu? Hakikaten yaşlanmıştı demek! Son nefesi çektiği sigarasını tablaya bastırdı. Sert bir biçimde bastırdığı için sigaranın kalanı parçalandı. Eline kül bulaştı. Tuhaf bir öfke hissediyordu içinde. Kendi sakarlığına karşı.

“Radyoevi’nde çalışıyor. Hattâ yakında konserleri var.”

“İyi, gidersin! Gidersin de, Radyoevi’nde çalışmıyordur o. TRT’de görevlidir. İstanbul Radyosu’nda çalışıyordur.”

“Ayrıntıları boş ver baba! Önemli olan kalptir, kalbin ne istediği, ne hissettiği... Gerisi teknik formalite!”

Şener ofisin iyice serinlediğinin farkına vardı. Dükkânına yeni moda emlakçılar gibi ‘ofis’ dediği için kendisine öfkelen-di. Ferah. İçi de ferahlamıştı. Çoktandır bu konuşmayı yapmayı istiyordu. Kismet bu güneymiş.

“Hıyar herif! Âşık herif! Asıl şimdi göreceksin ebeninkini! Aşkı kolay sanan hıyar!”

İçinden söyleniyordu ama, yüzünde kendisine çok tatlı hava veren bir gülümseme vardı.

“Ama bir mesele var. Onlar da buralıymış. Cihangirli. Ama yıllar önce gitmişler. Özgü daha önce iki kez gelmiş buraya. O da arkadaşlarıyla kafeye gitmek için. Onun dışında yeni taşınmışlar annesiyle.”

Şener, duyduğunun devamının gelmemesini diledi. İçinden, var gücüyle. Alnı kırıştı.

“Babası rahmetli olmuş. İşadamıymış. O da buralıymış, belki tanırsın: Uğur Korağan.”

O anda film koptu. Oktay, babasını daha önce hiç böyle görmemişti. Muhtemelen bir daha da görmeyecekti.

Şener oturduğu yerden fırladı. Allak bullak bir yüzle boyundaki damarları şişire şişire haykırdı:

“Benim cesedimi çiğnemedен o puştun kıızıyla beraber olamazsın!”

Oktay elindeki gazoz şişesini yere düşürdü. Şişe adeta ağır çekimde düşüp büyük bir gürültüye parçalandı.

Özgür iki gün önce, ajansın arabasıyla müşteriye gitmişti. Neymiş, müşterinin ajansa gelip de toplantıya girecek zamanı yokmuş. Çok yoğunmuş, çok! Merve de rahatsızlanınca toplantıyı iptal etmek yerine, ajans arabasını Özgür’e verip onu göndermişlerdi.

Özgür söylene söylene, gereksiz bir toplantıdan çıkmıştı. Kafası karışık bir müşteri kadar can sıkıcı bir şey daha yoktu reklam camiasında. Ha, belki kafası karışık bir yaratıcı ekip! Evet, onlar da felaketler yaratabilirlerdi.

Hava cayır cayır yanıyordu. Kafasında binbir düşünceyle Cerrahpaşa Hastanesi’nin önünden geçerken, Müjde’yi gördü. Onunla karşılaştığı ilk günden bu yana Özgü’yü görmemişti. Gerçekten merak ediyordu kızı. Müjde çok yorgun ve bitkin görünüyordu. Arabayı kenara çekip durdurdu Özgür. Müjde onun farkında olacak halde değildi.

“Hanımefendi!”

Müjde aldırmadı. Bir taksi aranıyordu gözleriyle.

“Müjde Hanım!”

Kadının yüzüne garip baktığını görünce açıklamak ihtiyacını duydu:

“Cihangirliyim ben de!”

Müjde’nin bakışları değışti. Tuhaf bir tedirginlik belirdi yüzünde.

“Cihangirli değil. Yani yanlış söyledim. Oraya taşındım. Ama sizin Cihangirli olduğunuzu öğrenmiştim.”

“Ne istiyorsunuz? Biraz yorgunum da!”

“Bir şey istediğimden değil. Cihangir’e dönüyorsanız sizi bırakayım. Ben oraya gidiyorum.”

Müjde çok bitkin olduğunu hissetti. Ayakta duracak hali yoktu.

“Siz kimsiniz?”

“Özür dilerim. Ben Özgür. Ev bulduğum gün gördüm sizi. Yeni gelmiştiniz galiba.”

Müjde ayakta sallandı bir an. Düşecek gibi olduğunu görünce Özgür kolundan tuttu Müjde’yi.

“Lütfen, izin verin, sizi bırakayım.”

Yolda genelde Özgür konuştu. Ankara’dan geldiğini, ailesini, işini anlattı. Müjde çok bitkin olduğundan sadece nazik bir biçimde gülümseyerek onu dinledi. Peruğu hafif yana kaymıştı. Gözleri fersiz bakıyordu.

Özgür durumu anlayınca sessizleşti.

“Demek komşuyuz!” dedi Müjde.

“Evet.”

“Komşu, komşunun külüne muhtaç’ derler. Artık geçerli değil; ama gene de doğru söz.”

Gözleri kapandı ve eve kadar uyudu.

Merdivenlerin başında Müjde’yi bırakan Özgür, onun arabadan zorla çıkarken söylediğini hiç unutamayacağını biliyordu.

“Artık bir sırrımız var Özgür! Hastaneden kimseye söz etmezsen sevinirim.”

“Söz!”

Özgür, ajansa doğru hareket ettiğinde radyoyu açtı. Talihin tuhaf bir tecellisi olarak, o eski şarkı çalıyordu:

*Sevdim amma görmüyor bak gözlerim hiç kimseyi
Gizli aşk bir gizli dertmiş, feda ettim her şeyi...*

Özgür parmaklarıyla direksiyonda tempo tutmaya başladı. Kafasında ağır çekimde dönüp kendine bakan Özgü'yü gördü. Özgü, çok derinlerinde bir yere baktı. O yerde Özgür ne kadar yalnız olduğunu gördü. İçi burkuldu.

Hümeysra eve girmek için Müjde'nin çantasından çıkardığı anahtarı koca kapının kilidinde çevirirken kendisi için en mahrem yere girdiğini düşünen bir çocuğun merakı ve heyecanı vardı gözlerinde. Adile Hanım zamanlarından kalma eski bir gıcırtyla zorlanarak açıldı yeşil kapı.

Müjde artık iyice bırakmıştı kendisini. Hümeysra zar zor salondaki kanepeye götürdü onu. Orada uzandı Müjde. Korkunç baş ağrısı başlamıştı gene. Bir şeyler söylemeye çalıştı. Dediklerini anlayamadı Hümeysra.

"Ne istiyorsun Müjde? İlacın var mı? Ağrı kesici filan alayım mı sana şuradan?"

"Yukarı... yuka... yuka..." dedi Müjde.

"Nerede yukarıda?"

"Yatak oda... Çekme..."

Hümeysra hemen yukarı çıktı. Müjde'nin yatak odasını buldu. Etajerin ilk çekmecesinde bulamadı ilaçları. Sonra ikinci çekmeceyi karıştırırken eline birtakım kâğıtlar geldi. Kâğıtların altındaki ilaç kutusunu çıkarmak için elini attığında önce kâğıtları çıkardı.

Aradığı cevap ellerindeydi. Hastanedeki radyoterapi sonuçlarına ilişkin değerlendirmeler.

Hümeýra ne yapacağını bilemeden kaldı durduğu yerde. Canı yandı. Hemen ilaçları alıp aşığı indi.

Müjde dalgındı. Hümeýra mutfaktan bir bardak su getirdi. İçirmek için boynundan tutup başını kaldırınca Müjde'nin peruğu kırlentin üstünde kaldı. Ameliyat yeri, kelleşmiş başı, incecik boynuyla yıllar önce bir Hıdrellez gecesi ateşten beraber atladıkları kız karşısındaydı işte!

Hümeýra'nın boğazında bir şey düğümlendi. Gözlerinin dolmasına engel olamadı. İlacı uzattı. Müjde elini tuttu.

“Kimseye söyleme! Kims...” dedi.

“Merak etme! Bunu kimseye söylemeyeceğim.”

Gözlerini yumup açtı Hümeýra. Gözyaşlarını gözlerinin içinde dağıtmaya çalıştı. Bunu başarırsa, yaptığı işin devamını rahat getirirdi.

“Hüm... Hüm...”

“Al şunu canım!

“Canım!” dedi ya Hümeýra, kendi sesine, her zamanki sesinin sözüne kendisi de şaşırdı. Celladı sandığı kadına, onun mecalsiz, bitkin, iyice kendini bırakmış vücuduna bakınca, onun sadece bir kurban olduğunu anlayınca ağlamaya başladı.

Müjde bambaşka bir diyardaydı.

Hümeýra televizyonu açıp sakince oturdu. Oktay'ın çok sevdiđi o tuhaf çizgi film oynuyordu. Bir kasaba dolusu tuhaf insan.

“Southpark!”

İngilizce bilmemesine rağmen bu adı hatırlayabildiğine sevindi Hümeýra. Bu gençler ne tuhaf şeyleri seyretmekten hoşlanıyorlardı! O güne dek o çizgi filme hiç bakmadığını anladı Hümeýra. Aslında yıllardır hiçbir çizgi film seyretmediğini... Kanalı değiştirmede.

Kenny bađırüyordu Southpark'ta. Hümeýra o an nefret etti o çocuktan ve kanal deđiştirdi.

Müjde rüyalar evinde misafirdi.

Şener sigarasını sarıp yaktı. Yıllar önceyi düşündü. Nelerin değiştiğini, nelerin arta kaldığını, arda kaldığını.

Ben sana aşkı nasıl anlatayım bilmem ki Müjde.

Hani bir kuş sürüsü geçer baktığın gökyüzünden bir akşamüstü. Bakarsın hepsi aynı yöne gider. Bir tanesi arada şaşkın şaşkın başka bir yöne seğirtir. O kuş âşıktır işte! Ne olduğunu anlamaz, bilmez. Anlatacak bir şeyi de yoktur. Kalbinde o küçük kalbin taşıyamayacağı kadar büyük bir acı vardır. O, iflah olmaz işte.

Keşke böyle kolay anlatılabilse bu aşk dedikleri! Sadece müthiş bir acı oluyor insanın içinde. Nedeni yok bu acının. Acıyı sadece bir kelime olmaktan çıkaran, daha acı ve dayanılmaz kılan da bu. Bakıyorsun, o, çevrende yok, ya da telefonla ulaşamıyorsun ona. Ânında başlıyor acı. İçini kemiriyor. Nerede, kiminle? Halbuki o kadar saçma ki bu! Biliyorsun orada, evinde, tuvalette, banyoda, balkonda, ne bileyim! Ama bu defa da seni neden aramadığı kafanı kurcalıyor. Bir burgu içinde, kalbini deliyor. O yüzden suratım asık oluyor bazen. Seni senden bile sakındığım için!

Senin saçının telini uzaktan görsem içim titriyor. Ben ki kolay anlatamıyorum bunları; gene sanıyorum kimse anlatamaz bu dünyada. Belki bu kadar yazar bunun için var. Hepsi aşkı anlatmak için yazar olmuş. Anlatamayacağını anlayınca da başka şeyleri anlatmaya başlamışlar. Kuşu, kediye, Cihangir'i, ne bileyim, hayatın kalanını. Oysa aşktan bigâne ne var hayatın kalanında?

Yüzüne bakmaya doyamıyorum Müjde. Vardır ya, hep anlatırlar, çölde susuz kalan insana suyu birden verirsen, o insan fazla sudan ölüverir. Sensiz bir günün ertesinde seni gör-

düğümde o kadar doluyorum ki, bazen korkumdan uzun süre kalamıyorum yanında. Ölmekten değil bu korkum, seni bir daha görememekten kaynaklanıyor.

Seni siyah-beyaz filmler gibi sevdiğimi, sana cesaretle söyleyebilsem keşke! Ama bazı insanlar böyledir işte. Söyleyemezler. Öldürsen de, ders alsın diye süründürsen de söyleyemezler. Seninle herkesten gizli, mahalleliden uzakta, ama çok da burunlarının dibinde Cennet Bahçesi'nde buluştuğumuzda sende bulurdum hakiki cenneti. Gerçekten huri varsa, esmer, uzun saçlı bir kız olmalıydı. Seni bulduğum için o kadar şanslıyım ki! Ama bunu sana anlatamazdım. Yüzüne bakarken hep 'Gizli aşk bu, söyleyemem!' derdim kendi kendime. O adam nasıl da bulmuş, söylemiş bu kadar yalın, ama bu kadar hayata dair bir kelamı. Demek onun da bir aşkı vardı, gizli bir aşkı. Yaralı kalpler birbirini anlar.

Değil bütün Cihangir, değil İstanbul, bu dünya üstüme gelse bile senden vazgeçmem ben. Vazgeçemem. Derdin derdim olsun, kederin kederim. Seni iyi yaşatmak, mutlu etmek, onurlandırmak için hayatımı bile veririm Müjde. Ama sana anlatamam ki bunları. Rezil olmaktan korktuğum için seni saklıyorum kalbimin en derininde. En kuytularında buluştuk bu semtin, bu şehrin. Seninle bütün dünyaya çıkmayı isterdim. Herkes görsün bizi, gizli bir aşk kalmasın.

Rengimiz mavi olsun, Cihangir'in rengi! Kokumuz leylak olsun, Boğaz'ın kokusu. Aşkımız daim olsun, ruhumuz berhudar. Kalplerimiz engin olsun. Saçlarımıza beraberce aklar düşsün. Sen boya, razıyım. Yeter ki her bir akın düştüğünü göreyim. Her bir akı görecektir kadar tanıyayım güzelim saçlarını. Her sabah yeniden seveyim. Yeniden sevsen keşke! Aşkı taze tutmak zor...

Bu dünyada muhakkak ki zordur; ama her sabah aşkımla tazeleyeyim sana. Her sabah Kâbem sen ol, kıblende ben du-

rayım, duam senin sesin olsun. Bu ‘aşk’ dedikleri mübarek olacaksa yalnız ve yalnız seninle olsun!

Ben sana bunları nasıl anlatayım Müjde? Bu cümlelerin hiçbirini aynı biçimde kuramam ki bir daha. Bırak bir daha kurmayı, her defasında ancak başka cümlelerle anlatabilirim bu aşkı. Gönlümün tek derdi, kalbimin tek macerası sen ol! Allahım bir gün inancımı sarsarsa, ona beni tekrar inandıracak melek sen ol!

Cânım ol, canânım ol, fakir çocuk için oyuncak, öksüz evlat için ana neyse, benim için hepsi ol, Allah’tan dilerim kaderim ol!

Evvel zamanımızda değil, hep bu günümüzde sev beni! Dilim, kalbim, ruhum yetmez anlatmaya. Kıssadan kısa: “Seni seviyorum Müjde!”

Sigarasını kaldırıma atıp biraz nefes almak için Cihangir Camisi’nin bahçesine doğru yürümeye başladı. Aklına Sait Faik’in bir hikâyesinde kahramanına söylediği söz geldi:

“Sen beni ihya ettin!”

Gülümsedi.

***“Bu gönül meselelerinde aklın yeri yok.
Akıl meselelerinde ise bütün
dertler gönülden çıkar.”***

Siyah saçlı güzel kız çok eski bir İstanbul’a bakıyordu Cihangir Camisi’nin bahçesinden. Aklında delikanlının ikisi için seçtiği şarkı dolaşıyordu. Yepyeni bir şarkı. Hareketli başlıyordu. Ama tuhaf bir hüznün vardı sözlerinde. Sanki o anki durumlarını anlatıyordu o şarkı. Kızın annesi Adile Hanım, Ermeni asıllıydı. Asıl adı Amelia’ydı. Yıllarca iki isimle yaşamıştı. Kışkırtmalar sonucunda yaşanan 6-7 Eylül olaylarında ailesiyle hayatını milliyetçilerin elinden zor kurtarmıştı. Müjde o zamanları çocuk aklıyla çok az hatırlıyordu. Sadece çığlıklar vardı, iğrenç bir duman, yanık kokusu. Kendisini kucaklamış, kalbi küt küt atan annesi. Sokaktan koşarak geçen kalabalığın ayak sesleri, attıkları sloganlar. Ama yılların getir-

diği yeni kokular, çığlıklar, yangınlar, farklı farklı atan zalim kalplerin sesleri çoktan silikleştirmiş bu çocukluk kâbusunu. Bütün yaşatılanlara rağmen, gene de bırakıp gitmemişler doğdukları, ait oldukları toprakları. Kardelen gibi gövermişler 1955 kışının ardından.

Delikanlının babası ise iyi kalpli bir adamdı. Herkes tarafından seviliyordu. Velakin bir tek konuda takıntılıydı. Oğlu-na aslanlar gibi bir Müslüman kız alacaktı. Aile mazilerine yakışacak bir gelin. Gizli buluşmaları bundandı. Belki de kaçarlardı bir gün. Ne annesi kabul ederdi emrivakiyi, ne de delikanlının babası. Ama aşkın dinlerden, tarikatlardan, mezheplerden, milliyetlerden, ırklardan ve cinsiyetlerden ötede kalan bir yanı vardı. Belki de Havva ile Âdem'i içinde mutlu-mesut yaşadıkları cennetten kovduran buydu: aşkı tadıp bütün yasakların ötesine geçebilmeleri; Tanrı emrinin dahi aşkın gerisinde kalabilmesi. Müjde bütün bunları düşünürken yaşma, tazeliğine, duruluğuna yakışmayan bir efkârla mırıldanıyordu şarkıyı:

*Sevdim amma görmüyor bak gözlerim hiç kimseyi
Gizli aşk bir gizli dertmiş, feda ettim her şeyi...*

Gözleri doluyordu Müjde'nin.

Bu defa delikanlı gecikmişti. Babası işini hafife aldığı için delikanlıya kızmıştı. O da bir şey diyememiş, beklemişti. Babası dükkândan çıkar çıkmaz da kapıyı kapatıp dışarı fırlamıştı. Kızı şarkı söylerken yakaladı.

"Ne güzel sesin var Müjde!"

"Kuzguna yavrusu hoş görünür," deyip bir kahkaha attı kız. "Kargadan halliceyim!"

"Saçmalama!.. Camiye birazdan gelenler olur. Ezan vakti yaklaşıyor. Çıkalım," dedi delikanlı.

Şener’le Müjde parmakları birbirine değerek, sağa doğru kıvrılıp arnavutkaldırımı yokuştan aşağı inmeye başladılar. Birazdan çakır çukur merdivenlere geldiler. Arka yollardan Roma Bahçesi’ne gitmeye karar verdiler. Orası rahattı. Kimse görmeden istedikleri gibi konuşup oturabilirlerdi.

Şener orada durup Müjde’yi kenara çekti. Kızın dudaklarına kendi dudaklarını dayadı. Dümdüz hiç kımıldamadan durdu. Müjde dudaklarının üstüne birden kapanan dudakları hissettiğinde yabancılaştı. Öpüşen kendi değilmiş gibi geldi ona. Adeta başka birileri öpüşüyordu. İstiklal Caddesi’nde kızlarla beraber gittikleri sinemada seyrettiği filmlerin aşk sahneleri geldi gözlerinin önüne. Onlarda bütün kadınlar eriyip gidiyordu öpücükle, bütün erkekler tutkuluydu. Ama bu başkaydı, o an yaşadığı! Tuhaf, ama o gün ilk öpücüğü yaşayan kendisi değildi.

Şener, Müjde’yi uzun zamandır öpmeyi istiyordu. Hazırlanmıştı. Asıl korkusu ise kızı öperken vücudunda meydana gelecek değişiklikleri ondan nasıl saklayacağını bilememesinden kaynaklanıyordu. Dükkânı kapatıp gelene kadar kendisini hazır hissediyordu. O güne kadar da hep öyle olmuştu. Hazır hissedip hissedip son anda içi aniden bir utanma hissiyle doluyor ve vazgeçiyordu. Babasının sözleri geliyordu aklına: “Arlanmasını bilen adam iyidir. Ona güven!”

Şener aniden eğilip dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı. Ama ne yapacağını bilemiyordu tam olarak. Yani bastırıp öylece duruverdi. Hiç kıpırdamadan. Bekledi ki kızıdan bir tepki gelsin. Belki dudaklarının altındaki dudaklarda bir kırmızı miltı olsun. Ama yok! Müjde kendini birazcık teslim etmeye günün birinde insanoğlunun ayda atacağı ilk adımın insanlık tarihi açısından ne kadar önemli olduğunu ölçüp tartma arası bir yerde donmuş duruyordu. Ama daha o günün

gelmesine iki yıl vardı. Yani Neil Armstrong'un aya adım atmasına.

İlk öpüşmeleri iyi bir tecrübe olmamıştı onlar için. Ama gene de aşklarını pekiştirmişti. Müjde'yi de, Şener'i de başka başka nedenlerden ötürü utandırmıştı bu ilk öpücük.

Ama gene de bir ilkti, ikisi için de.

Çok eski bir anı.

Unutulması gayet mümkün olan, ama gayretle hatırlanan.

Müjde akşam serinliğinde biraz kendine geldi. Hümeysra evden çıkarken onu uyandırmış ve yanına bir bardak su bırakmış, bir de yanağını okşamıştı. Kelebek kanadı değmiş gibi. Yumuşacık, varlığı ile yokluğu belli bile olmayan bir temas. Sonra yanındaki kâğıda telefon numarasını yazmıştı. "Bir şey gerekirse ya da kendini kötü hissedersen beni ara!" demişti.

Sonra da biraz utanarak yüzüne bakıp eklemişti:

"Beni buradan çıkarken görmeleri iyi olmaz! Artık gitmeyim. Binnur da merak eder."

Sözlerini çok özenle seçmişti. Müjde, "Sağ ol," demiş, uzanmıştı tekrar. Artık kendisini bitkin, ama sabaha kıyasla daha iyi hissediyordu.

Az sonra gelirdi Özgü. Onu böyle görmemeliydi. Yavaşça doğruldu, toparlandı. Ağır ağır kalktı. Bu durumu Özgü'ye fark ettirmeden daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu.

Canı kiraz istedi. Oldu olası severdi kirazı. Aniden, sabah-tan beri midesinin boş olduğunu hatırladı. Kirazdan başka bir şey girmeliydi midesine.

Mutfığa gitti. Bir tencere duruyordu ocağın üstünde. İçinde ne olduğunu merak etti. İyice ılımış bir un çorbası duruyordu ocakta. Hümeysra'yı düşünüp gülümsedi. "Başka türlü olmalıydı," diye geçirdi içinden.

Ocağı yaktı. Çorbanın altı ısınırken buzdolabından çıkardığı kirazları tabağa koyup yıkadı. Bir kiraz attı ağzına. Kü-tür kütür kirazı dişleriyle ezdi. Çekirdeğini tabağın kenarına bıraktı. Kendisini çok daha iyi hissediyordu.

Özgü, söyleyeceği şarkıyı bulamamıştı halen. Ama Oktay'ın sevdiği bir şarkıyı söylemeye karar vermişti. İkisinin şarkısı olacaktı bu.

Biraz hareketli bir parça, belki “*Ruhumda gizli bir emel mi arar, gözlerime bakıp dalan gözlerin?*”

Ya da “*Zil, şal ve gül, bu bahçede raksın bütün hızı.*” Ama o da nefes ve ses hüneri göstermek için iyi bir parça. İddialı bir şey okumak istemiyordu. “*Bir tatlı huzur*”luk kendini kanıtlama derdi de yoktu. Ya da “*Dönülmez akşamın ufkunda*” olmayı da istemiyordu. Hayır daha yumuşak. Belki “*Aşk gibi, sevda gibi huysuz ve tatlı kadın.*” Hem dinleyici de severdi bu tür şarkıları. Aslında keşke “*Kimseye etmem şikâyet, ağ-larım ben halime / Titrerim mücrim gibi, baktıkça istikbali-me...*” Yok ama! O da iddialıydı. Kendisini her göstermek isteyen şarkıcı, alıp eline mikrofonu, gözlerini kapayıp başlı-yordu: “*Kimseye etmem şikâyet...*”

En iyisi Oktay'la kendisine ait bir şarkılarının olmasıydı. İkisinin hatıraları çoğaldıkça anlamı derinleşecek, artacak bir şarkı.

Düşüncesini paylaştığı Oktay yüzüne boş boş bakınca, “Tamam o zaman, bizim de şarkımız olmayıversin!” dedi. “Anneme bir sorayım. Onun sevdiği bir şarkı...”

Tam o anda aklına geliverdi. Evet, annesinin sevdiği bir şarkı vardı. Gayet de iyi biliyordu onu.

Eski, gizli bir aşkı anlatan ama eskimeyen bir şarkıydı. Uzun zamandır da kimseden duymamıştı. Gerçi nostalji fur-yasında okumuşlardı; ama o furya sona erince gene kendi ha-

line bırakılmıştı şarkı. İnternette araştırmaya başladı. Ustalar okumuştı o şarkıyı. Mediha Demirkıran, Zeki Müren, Nesrin Sipahi, Yaşar Özel, Muazzez Abacı, Emel Sayın. Sonraki kuşakta da okunmuştu bayağı. Zannettiği kadar unutulmuş bir şarkı olmadığını gördü.

*Sevdim amma görmüyor bak gözlerim hiç kimseyi
Gizli aşk bir gizli dertmiş, feda ettim her şeyi
Arzular bir bir hayal oldu, baharımın gülleri soldu
Gönlüm hicran, hasret, gamla doldu.*

Bir gece evde annesini çok yorgun, bezgin ve umutsuz görünce ona şevk vermek için konserde bu şarkıyı söylemeye karar verdi. Ona da sürpriz olacaktı. O solgun yüzüyle sıcak bir tebessüm edecekti. Babasıyla ilgili anıları canlandırıp muhtemelen onu üzecekti; ama her şeye rağmen, büyük bir aşkın anısına okuyacaktı. Uğur Korağan'ın, bazen çok üzdüğü, ama özünde hep sevdiği Müjde Korağan'la beraberliklerinin anısına...

Evde sessiz bir fırtına hüküm sürüyordu. Şener öfkeden deliye dönmüş biçimde bir şişe rakıyı tek başına devirdi. Balkondan içeri girmedi. Oktay odasından dışarı çıkmadı. Binnur kremleri yüzüne sürmüş ayna karşısında, evde ve yüzünde neler olup bittiğini kavramaya çalışıyordu. Hümeysra, bir duvar, bir kapı, bir ayna, bir bıçak olmuş susuyor, duruyordu. Hem hiçbir duygusunu belli etmiyor, hem geçmişin hikâyelerini açıp kapıyordu; hem kendinden bir şeyler yansıtıyor, hem de için için kendini kanatıyordu. Hümeysra sessiz ve derinden bir acı yaşıyordu. Ama bütün olgun kadınlar gibi acısını bir başma taşıyordu. Binnur salona çıkıp televizyonu açtı. Eski bir Türk filmi. Bir komedi. Kemal Sunal, Şener

Şen, Halit Akçatepe, Adile Naşit, Ayşen Gruda, Ergin Orbey oynuyorlardı. Güzeller güzeli Hale Soygazi de Gulyabani'nin kime neler yaptığını anlamak için başka bir aileyle beraber kumpası çözmeye çalışıyordu. Şener yıllar önce defalarca seyredip her seferinde aynı yerlerine aynı biçimde güldüğü filmin o anda adını bile duymak istemiyordu. Binnur ise babası duyup mutlu olsun diye televizyonun sesini yükseltti. Ses, Şener'in beyninde yankılanarak büyüdü. Hümeysra mutlak balkonuna çıktı. Denizin pırıltılarına karşı bir başına eski zaman heykeli gibi durdu.

Derken Şener yıllardır yapmadığı bir şeyi yaptı. Gecenin bir vakti kalkıp sallanarak evden çıktı. Hümeysra sadece bir kelime söyledi: "Nereye?"

Cevabı yoktu Şener'in. Kapıdan çıktı, apartmandan, Coşkun Sokak'tan, hattâ bütün sokaklardan. Cihangir Caddesi üzerinden, Fındıklı'ya inen yokuşa geldi. Cihangir Caddesi'ndeki apartmanların güzelim balkonlarında kimsecikler yoktu. Öfkelendi. Bu dünyada her şey, nasıl değerlendirileceğini bilmeyen insanlara reva görülüyordu. O balkonlarda oturup geceyi, şehri, semti yaşayacak insanlar başka başka sokaklarda, daracık balkonlarda oturuyorlardı geceleri. Akyol Caddesi'nin başında durdu. Sağ tarafından, aradaki denizin ışıltılarını gördü. Mendil kadar yer ferahlık verdi yüreğine. Yoluna devam edip Pürtelaş Sokağı'na girdi. Orada çoktandır sildiği bir mazi olduğunu biliyordu. Pürtelaş'ın balkonlarında insanlar vardı halen. Kimi içiyordu, kimi muhabbetteydi. Sesler dökülüyordu yola.

Sarhoştı; ama gene de birileri tarafından Müjde'nin evi önünde görülmenin bir rezalet anlamına geleceğini biliyordu. Temkinli davranmaya çalışıyordu. Kalbi boğazında atıyordu neredeyse. Alçakdam Yokuşu'nu geçtikten sonra,

onun paralelindeki Samuncu Sokak'a yaklaştı. Evin olduğu merdivenlere geldiğinde Lale'nin evine baktı. Işıkları kapalıydı. Rahatladı biraz.

Sigarasını söndürdü. Askerde öğretmişlerdi bunu. Gerçi onun askerlik döneminde Doğu'da kanlı çatışmalar yoktu; ama gene de onlara gece sigara ateşinin müthiş dikkat çeken ve ölüme sebebiyet verecek bir işaret olduğunu öğretmişti komutanları. Tam da şu dakika onları saygıyla andı. Yediği tokatların acısı halen yanağındaydı! Yanağını okşadı. Ne yapacağına karar verme derdine düştü.

Müjde'nin evinde ışıklar yanıyordu. Güneşliği açık bırakmıştı. Hınçlandı Şener. Kanlıca'daki konaktan kalma alışkanlıkları olsa gerekti. Tül perde kapalıydı; ama, içeride olan biten dışarıdan görülüyordu. Hele de merdivenden inen çıkan berduşlar ya da it-kopuk muhakkak dikiz atardı bunlara. Sadece röntgenlemekle kalsalar iyi! Birinin aklına içeri girivermek de gelirdi maazallah! Sonu kötü gelirdi bu işin.

Şener içeriye baktı. Müjde derin dekoltesi, fuşya bir gecelik giymişti. Bir sigara yakmış, keyifle savuruyordu dumanını. Özgü geldi yanına. Kız ağlıyordu. Müjde'nin sesini işitiyordu Şener.

"Neden ağlıyorsun kızım? Ne var ki bu kadar üzülecek?"

Özgü burnunu çekti.

"Anne! Beni istemiyor babası olacak o adam! Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapmayacaksın kızım! O, kendisinden başka kimseyi sevemez!"

Şener kulaklarına inanamıyordu. "Nasıl böyle konuşur?" diye düşündü. "Bunca yıl benim hakkımda gerçekten böyle mi düşündü?"

"Ama Oktay beni seviyor ve sizin aranızdaki gizli aşk meselesi yüzünden o adam benden nefret ediyor."

“Kızım sen ne anlayışsız şeysin! Senden değil ayol, ben-
den nefret ediyor.”

Bu kadının kızıyla her şeyi açık açık konuşmuş olması iyi-
den iyiye tedirgin etti Şener’i. Nasıl olur da bir anne, kızına
bütün özel hayatını açardı? Sonra o kızın, annesine saygı gös-
termesi mümkün müydü? Kendini tutmasa kapıyı çalacaktı.
Ya da belki en iyisi bir taş alıp şunların camına!.. Ama iki yal-
nız kadın, korkarlardı. O zaman kendisinin de it-kopuktan
farkı kalmazdı.

“Ben onu terk ettim ya, acısını nasıl çıkaracağını bilmiyor
eşek oğlu eşek!” dedi Müjde. Sigarasını öfkeyle tablada sön-
dürdü.

Şener daha fazla dayanamadı. Bütün hıncıyla içeri dalmak
üzereyken, arka taraftan bir adam geldi anne ile kızın yanına.

Şener gözlerine inanamadı.

Müjde dönüp odaya giren adama baktı. “Aşkı, ne oldu?
Geç döndün!” dedi.

İçerideki Şener, “Dükânı ancak kapattım! Maçı da dük-
kânda seyrettim ki, senin canın sıkılmasın gene!”

“Aman, ne gereği var bu inceliklerin! Sanki birbirimizi ta-
nımıyoruz!”

Bu defa da salondaki Şener şaşkın şaşkın baktı.

Televizyondan gelen filmin sesini işitti gene.

Ayşen Gruda tuhaf tuhaf sesler çıkarıyordu. Gulyabani’yi
gördükten sonra karanlıkta Kemal Sunal karşısına çıkınca
merdivenden yuvarlanıp dilinin tutulduğu sahneydi bu. Ke-
mal Sunal ona soru soruyordu. Ayşen Gruda da tuhaf sesler-
le cevap veriyordu. Kemal Sunal da dinleyip, “Ya, öyle mi ol-
du! Vah vah! Bak sen!” diye konuşuyordu.

Müjde, “Kapatsana şu televizyonu Şener!” dedi. Özgü’ye
dönüp, “Kızım kalksa, baban geldi!” dedi.

Özgü boş boş baktı.

Şener:

“O, benim kızım değil!”

“Baba! Elbette senin kızınım ben!” dedi Binnur. “Bu kadar içecek ne var ya!”

Binnur’un yüzündeki kremlerden oluşan maske, Şener’i aniden uyandırıldığı uykudan sonra gerçekten kendine getirdi.

“Bu ne be!.. Gece gece hortlak gibi! Binnur, annen nerede?”

“Odada, yattı o!” dedi Binnur. “Sen de burada uyuyup kalmışsın!”

Şener kalktı.

“Su versene bana kızım!”

Anlaşılan düşünce düşünce kafasına diktiği o kadar rakı su-satmıştı Şener’i.

Binnur, babasının bardağına su doldurdu. Sonra da, “Neden bana, ‘Kızım değilsin,’ diyorsun? Üzülürüm sonra!” dedi.

“Sana demiyorum. Kâbuş gördüm.”

Şener söylenerek kalktı, sallana sallana içeri gitti. Onca kafa bulanıklığı içinde en net hatırladığı şey, Özgü ile Oktay’ı kafasında kardeş gibi gördüğüydü. Ya da onların kardeş olduğunu düşünmesiydi.

Ayşenil, Serra’yla barışmanın yollarını arıyordu.

Bu defa gereğinden fazla ağır bir şaka yapmıştı ona. Şimdi düşünmek bile istemiyordu. Utanıyordu. Ama bazen öyle güzel geliyordu ki espri yapmak, kendisini şair Nedim gibi hissediyordu. O da malum, padişah tarafından ölüme mahkûm edildiğinde bir zenci adam buna yardımcı olmaya karar vermiş. Neticede Nefî’nin affı için bir istida yazmaya başlamış o zenci. Adam binbir güçlkle yazdığı kâğıdın üstüne bir damla mürekkep damlatmış. Nefî de atılıp, “Merak buyur-

mayın üstat. Mübarek teriniz düştü!” demiş. Eh bu böyle de-
yince herif de yazar mı istidayı?

Tam o esnada, “Nedim mi dediydim?” diye düşündü yata-
ğında. “Nef’î değil miydi bu? Nedim damdan düştüydü. Aman
hepsinin adı birbirine benziyor. Bakî, Fuzulî... Bunlarla kus-
turdular beni edebiyattan ayol! Ama bu anekdot nasıl kalmış
aklımda! Anektod muydu bu anekdot muydu?.. Neyse... Aa,
Allah rahmet eylesin, edebiyat öğretmenimiz Sadri Bey çok an-
latırdı böyle hikâyeler. Adamın canı rahmet istedi şimdi!”

Sadri Bey en çok Halit Fahri Ozansoy ile İbrahim Alaad-
din Gövsa’yı, kendisi ise Tevfik Fikret’i severdi. Hattâ o şiiri
ezberlemişti; her teneffüste tahtaya çıkıp okurdu.

*“Bugün açız gene evlatlarım diyordu peder, bugün açız ge-
ne. Lakin yarın ümit ederim sular biraz daha sakinleşir. Ne
çare kader diyordu...”*

Hatırlayamıyordu. Şimdi ister misin uykusu kaçsındı?
Aman böyle takılınca da fena hissederci kendini. Sabahattin
Ali’ye nasıl kıymıştı bu devlet? Bir de, kendi evladını yeme-
miş gibi yapmıştı gene. Osmanlı’dan beri tek kaybedilmeyen
gelenek buydu: evladını yok ederek bekanı sürdürmek!

Yastığını kabartıp bir Fatiha okudu. Sadri Öğretmeninin
ruhuna. Okul yılları geldi aklına. İlkokuldalar. Serra da ya-
nında. Buna niye ilkokul diyorlar ki, sonu da mı var bunun?
Yok, en son kara toprak!

Serra’yı bebekliklerinden beri tanıyordu Ayşenil. Onu üz-
düğü için bu defa gerçekten pişmanlık duyuyordu. Bir hedi-
ye alıp ona uğrayacaktı. Ertesi sabah bir çiçek yaptırırdı bel-
ki. Ya da belki bir kilo pirzola alırdı Akarsu’daki kasaptan.
Güldü kendi kendine. Serra vejetaryen ya, daha beter olurdu
her şey. Ömrü billah konuşmazdı sonra.

Aniden Müjde düştü aklına. Çocukluk arkadaşı. Müjde,
deli, âşık, çılgın, tuhaf!

“Müjde niye gitti Uğur’la? Ne oldu da Şener’i bırakıp Kanlıca’ya yerleşmeyi kabul etti? Sadece para meselesi yok bunda. Uğur rezil herifin tekidir. Gençken de berbattı. E, Müjde onu bu haliyle nasıl kabul etti? Uğur onu nasıl ikna etti?”

Bunu öğrenmek zorunda. Yarın...

Ama Müjde ketum. Zaman geçtikçe daha da ketum olmuş. Tuhaf bir halleri de var. Ama onunla paylaşmıyor. Geçen gün ona uğradığında kaç dakikada açamadı kapıyı. Sonra da gelip, “Hiç halim yok bugün!” dedi. Uyumak istiyor-muş.

Yok yok, aldığı bu mutluluk hapları yaramıyordu ona. En iyisi uyumak!

Evet yarın Serra’ya krokanlı muzlu pasta alacaktı Savoy’dan. Bayılırdı oranın pastalarına. Kendisi de gitmişken nefis bir kahvaltı edecekti orada. Ama önce sürpriz olarak bir küçük bir şey alacaktı. Aa, şöyle küçük bir cinsel oyuncak al-sa ya! Eğlenceli olurdu. Beraberce gülerlerdi. Ama o oyun-cakları nereden bulacaktı? Bakkalda satılan bir şey de değildi ki. Şu erotik shop’lardan birine mi uğramalı acaba? Ayol şa-ka yapmak için insan kendini rezil eder mi? Ya dükkâna gir-diğini bir gören olsa? Adı çıkar.

“Neydi o rahmetli, hah Mualla Teyze. Gerdan kıra kıra konuşan, kendi halinde bir kadındı. Mazbut, hanım hanım-cık. Ama dedikoduyu çok severdi. Öldüğünde evinden kaç tane vibratör çıkarmışlar kadının. Rezalet ayol! Mahallede bunca senedir hâlâ unutulmadı... Ayol, bir türlü uyuyamıyo-rum!”

Mualla Teyze’yi düşünüp bir kahkaha attı.

Yatakta yan döndü.

“Bu Müjde neden Uğur’a gitti? Bunu soracağım ona.”

Yatakta öbür yanına döndü.

Aslanyatağı Sokağı'nın asfaltı gün boyu içine çektiği sığağı dışarı verdi iyice. Bu asfalt kokusu insanı mahvederdi.

Ayşenil kalkıp bir bardak soğuk su içmek için mutfığa gitti.

“Galiba öyle bir şey almasam iyi olacak. Bu defa iyice küser. Şaka kaka olur!” dedi içinden. Ama şaka yapmadan da duramayacağını biliyordu.

Pervazda dizdiği saksılardaki menekşelere, hatmilere su verdi gene. “Gece gece insan bile susadığına göre bu zavallılar haydi haydi susamıştır!” dedi. “Sıcak değil, cehennem sığağı mübarek!”

Herhalde o yıl, İstanbul gördüğü en sıcak yazlardan birini yaşıyordu. Su sıkıntısının baş gösterdiği, evlere yedek su depoları yaptırılan bir yıldır o.

Özgür, hakikaten Özgü'yü merak ediyordu. Ona ulaşmak istiyor, ama bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Gecenin körüydü. Uyuyamamıştı gene. Buraya taşınmakla ne kadar iyi ettiğini düşündü. Ajansta ilk huzursuzlukları yaşamaya başlamıştı. İşini iyi yapmaya çalışıyordu. İyi olması da dikkat çekiyordu. Yaptığı işi patron beğenmişti. Ama kreatif direktör kafayı takmıştı ona. Şimdi her fikrine, “Olmaz bu, işlemez!” diyordu. Bir şeyi kabul etmemek için bin dereden su getiriyordu. Halbuki o kimseyle sidik yarıştırmak istemiyordu. Diğer reklamcılardan farklı bir reklamcı olabileceğini göstermek istiyordu sadece.

Geçende, öğle vakti aniden ajanstan çıkıp eve geldi. Neden geldiğini bilmiyordu. Ama kendisine bir sığınak aramıştı galiba.

Balkona çıktı. Öğle güneşindeki Marmara'ya baktı.

Taşındıktan sonra ilk defa o öğle vakti bu manzaraya alıcı gözle baktığını anladı. Önce tamiratlarla, taşınmayla, evi düzenlemeyle, sonra işe yetişmeyle uğraşmıştı. Öğle vakitlerini

ajansın yemekhanesinde sabahki ve öğleden sonraki işleri düşünmekle geçirmişti. O arada geceleri uzun uzun seyrettiği, ışıklarına bakarak geleceğe dair hayaller kurduğu bu manzarayı gündüz gözüyle görmediğini anladı. Neler kaçırdığını düşündü. Güneş, Üsküdar üstünde ışık oyunları yapıyordu. Köprünün ayağı. Ayağın sağ yanında Kuzguncuk, sol yanında ise Beylerbeyi. Ama gözünün en yakınındaki o gri beton kütle. O kocaman Park Otel rezaleti ne olacaktı? Yarın bir gün biri çıkıp tamamlardı nasıl olsa o inşaatı. Adını başka şey koyarlar, minareyi kılıfına uydururlardı. Kadıköy tarafında Selimiye Kışlası bütün heybetiyle kendisine bakıyordu. Ondan başka, turuncu vinçler, iri tonajlı gemilerle liman. Her yanda yan yana yerleştirilmiş konteynırlar. Gümrük... Tarihi yarımada sağ yanda. Arada Marmara Denizi'nin orta yerinde yapımına bir süre önce başlanan Üsküdar-Yenikapı arası denizaltı geçidinin destek çalışmalarının sürdürüldüğü platform. Güneş ışıllı ışıllı. Kan ter içindeydi Özgür. Ama biraz esiyordu burası.

Birazdan ajansa dönmek zorundaydı. Ama bir öğle vakti ilk defa kaçıp geldiği bu ev, kendi dairesi onu mutlu etmişti. Belki bunu daha sık yapmalıydı. Daha sık kaçmalıydı ajans-tan. Metal, ahşap eşyalar, dijital ekran, elektronik eşyalar, databanklar, bilmem kaç pikseli görseller, 'brief'ler, 'lansman'lar, 'konkur'lar ve bitmek bilmeyen toplantılar içinde kaybolmak içini bulandırıyor.

Kreatif direktörü sevmediğini, asla da sevemeyeceğini üzülmeye başladı. Halbuki Ankara'da böyle değildi bu durum. Sevmeseler dahi saygı gösterirlerdi. Bu çok daha profesyonelce geliyordu ona. Oysa İstanbul'da karşılaştığı, tanıştığı insanların birçoğu iş dünyasında bu durumu iki yüzlülük gibi görüyordu. Açık açık nefret etmeyi ise, şeffaflık politikası diye değerlendiriyorlardı.

“Farklı bakış açıları bu kadar da ‘farklı’ olmamalı,” diye düşündü Özgür. Derin bir soluk aldı. Gördüğü manzaraya dalıp boğulabilirmiş gibi geliyordu ona.

Bir soluk daha!

Evden sessizce çıkıp aşağı inerken Suzan’ın kapısı açıldı. Suzan rahat bir tavırla Menderes’i evinden yolcu ediyordu. Menderes sırtı dönük olduğu için hemen görmedi Özgür’ü. Suzan, adamın omuzlarındaki kepekleri silkeliyordu. Ama daha çok bir eşin yapacağı şekilde temizliyordu ceketin omuz kısımlarını. Sonra sahanlığa dönen Menderes, aniden delikanlıyı karşısında buldu. Önce bir şey söylemeden Özgür’e baktı. Biraz sersem. Kan-ter içinde. Alnındaki terleri eliyle sıyırdı. Denecek hiçbir şey yok! Ama birinin sessizliği bozması gerekiyordu. Bunu da Özgür yapmalıydı. Aksi takdirde onları yakaladığı için çok utanıp özür dileyebilirdi.

“Merhaba! Öğle yemeği!”

Saçmaladığı için öfkелendi kendine. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Merhaba Özgür!” dedi Menderes. “Ben de Suzan Hanım’ın kombisini onarıyordum.”

Menderes’in, kendisi kadar berbat hissettiğini anlamak onu az da rahatlatmıştı.

Suzan ise sarı saçlarını ensesine doğru çekerek fütursuzca göğüslerinin diriliğini sergiliyordu.

“Ay komşum, biraz yalancı tavukgöğsü yaptım. Bu sıcakta hafif tatlı daha iyi gider. Sana da verecektim. Akşam uğrarsan vereyim,” dedi bütün samimiyetiyle. Alma iki yay gibi çizilmiş kaşları, kıpkırmızı rujla biçimlendirdiği dolgun dudaklarının yanındaki müstehzi kıvrımlar başka durumları da vaat ediyordu adeta.

Menderes’in Suzan’ı o an öldürmek istediğini hissetti Özgür. Menderes hiçbir şey konuşmadan yüzü, gözü ve bakış-

lariyla o kadar net ve güzel “Orospu!” diyordu ki, inanılmaz! Suzan haricinde ikisi de gerildi. Suzan gayet rahat, yaptığıнын bilincinde, oynak komşuyu nefis oynuyordu. Ama bunu Menderes’i kışkırtmak için yaptığı çok belliydi. Şimdi de için için başarısından dolayı kendini kutluyordu. Yüzündeki muzaffer eda Menderes’i daha da bir çileden çıkardı. Menderes gülümseme taklidi yapıp dudaklarının arasından fısıldadı:

“Neden yalancısını yaptınız ki Suzan Hanım? İnsan komşusuna harbisini verir!”

Suzan, tam tül sabahlığını havalandırarak Menderes’e dönüp muhtemelen konuyu horozlara getirerek haddini bildirecekti ki, yeni komşu daha büyük bir faciaya tanık olmak istemediğinden hemen atıldı.

Özgür tatlı yiyemediğini, onun için de Suzan Hanım’ın emeğini heba etmek istemediğini söyleyip teşekkür ettikten sonra basamaklardan indi. Menderes de peşinden... Ama Özgür gözücuyla onun arkaya dönüp, “Dur sen! Ben sana gününü gösteririm!” anlamına gelen geleneksel bir Türk el hareketi sanatını icra ettiğini gördü. Suzan ise meslekî seçimi ve doğallığı gereği en önemli Türk el sanatı hareketiyle kolunu öne uzatıp işaret ve ortaparmaklarının arasına sıkıştırdığı başparmağıyla veda etti Menderes’e.

“Anne, inanamıyorum buna!”

“Kızım ağlamasına artık. Deli misin sen?”

“Ya babamı sevmiyormuş o herif ya! Onu kim sevsin! Geri zekâlı! Soyguncu, üçkâğıtçı, emlakçı!”

“Ee, saçmalama be kızım! Be kızım! Be!”

“Ne diyorsun anne ya?”

“Ne diyorum!”

“Üç kere ‘Be kızım be!’ dedin ya! Dediğini bilmiyor musun?”

“Yok artık. Sen iyice saçmalamaya başladın!”

Doktorlar durumun böyle olacağını söylemişlerdi. Kelimeleri tekrarlayacak, bazen bir kelimeye takılıp kalacak, bazen de konuşmakta zorlanacaktı. Beynindeki tümörün yan etkileri. Alışması gerektiğini söylemişlerdi. Tümör alınmıştı ama, iş o kadarla da bitmiyordu. Her an nüksetme tehlikesi vardı. Hattâ ne tuhaf değil mi? Günün birinde bütün bu söylenenleri dahi hatırlamayabilecekti. Daha doğrusu, hatırlamayacaktı!

“Kızım, şimdi bana takılmayı bırak da...”

“Valla ya! Dedin işte!”

“Eeh, tadını getirdin! Bana bak! O adama kızmayacaksın. Sonuçta oğlunun iyiliğini istiyor. Ben nasıl senin iyiliğini istiyorsam o da oğlunun iyiliğini istiyor. Doğal değil mi?”

“Değil! Ben yaratık değilim! Oğluna kötülük yapmayacağım. Onu yemeyeceğim.”

“Adam nereden bilsin bilsin?”

“Bak gene dedin!”

“Ne dedim!”

“İki kere ‘bilsin’ dedin. Bilsin bilsin!”

“Böyle devam edersen konuşmayalım! Öfkeleniyorum çünkü. Sonra baş ağrılarım başlayacak.”

“Tamam ya! Peki Oktay’ın pısrıklığına ne diyeceksin ane! Halbuki o kadar girişken, tatlı dilli bir adamdı!”

“Evden kaçsın, bohçasını alsın, bize gelsin!”

“Dalga geçme ya! Senden akıl istiyorum ane!”

“Bu gönül meselelerinde aklın yeri yok. Akıl meselelerinde ise bütün dertler gönülden çıkar.”

“Anne ya tekerleme söylemeyi bırak da akıl ver. Sen ne biçim annesin!”

O iyi bir anneydi. Bunu gösterecekti. Ama kızının haberi olmadan.

“Geçecek Özgüm. Geçecek. Geçmeyen hiçbir şey yok!”

“Geçsin, ama bitmesin istiyorum!”

“Eh, öyle ısmarladıysan sorun yok!”

“Anne diyorum ya, dalga geçme!”

“Kızım yüzünü güldürmeye çalışıyorum. Dalga geçip seni, sorununu hafife almıyorum. Öyle düşünme!”

Özgü’nün yanma gitti Müjde. Yavaşça sarıldı kızına arkasından.

Koruyan ve esirgeyen bir melek biblosu gibi.

Müjde asansöre binip Doğa Balık’a çıktı. Efendiden bir garson karşıladı onu.

“Buyrun hanımefendi. Öğle yemeğine mi gelmiştiniz?”

Müjde, Doğa Balık Restoran’ın terasından görülen nefis manzaraya baktı. Topkapı Sarayı, Boğaz’ın suları üstünde bütün görkemiyle duruyordu. Kanuni’nin oğlunun adını taşıyan bu semt, yüzyıllar önce onun büyüdüğü o saraya bakıyordu bugün. Topkapı Sarayı’nın ilerisinde görkemli Ayasofya ile Sultanahmet Camisi gene Doğa Balık’ın terasından rahatlıkla görülebiliyordu. Nuruosmaniye Camisi, Yeni Cami, Beyazıt Camisi, Süleymaniye Camisi şehrin silüetine renk katıyorlardı. Yangın Kulesi ise uzaktan bütün görkemiyle karşı kıyıları seyrediyordu. Öğleye doğru, güneş henüz bütün azametiyle ortalığı kavurmazken, karşı kıyının üstüne hafif bir tül atılmış gibiydi. Bir tülün ardında eski İstanbul bütün huzuruyla bekliyordu. Kendine gelecekleri, kendinden gidecekleri, bir ümit bekleyenleri. Saat on bir olduğu için terastaki masalarda henüz kimse yoktu. Ama hazırlıklar tamamlanmış, garsonlar, müşterileri beklerken aralarında muhabbete girişmişlerdi. Müjde’nin içeri girmesiyle kesilmişti muhabbet.

“Otlardan isterseniz, çok özel olarak getirtiyoruz. Arapsacı, şevketibostan, kuzukulağı, radika, ne isterseniz paket de

yapabiliriz. Otlarımız Ege'den getiriliyor. Polonezköy'den, Beykoz'dan toplanıyor.”

“Ben sadece sipariş alıyor musunuz diye merak ettim,” dedi Müjde.

Daha sonra bir kutlama için gelmeliydi buraya. Fiyatlar yüksekti. Eh, özel günler için iyi olurdu tabii. Özgü'yle Oktay'ı buraya getirmeliydi. Hele de Harbiye'de çıkardığı rezaleti muhakkak telafi etmeliydi. Delikanlı, onları görgüsüz bir aile sanmamalıydı. Adile Hanım'ın rahle-i tedrisinden geçmişliği vardı Müjde'nin. Komşularıyla iyi geçinmeyi, misafirlere kendilerinin sofrasında bile her zaman bulunmayan yiyecekleri sunmayı hep anacığından öğrenmişti o.

Ama Şener, şimdi çocukları mutsuz ediyordu. Bunu yapacak kadar kötü bir adam değildi o. Olması da mümkün değildi. Ama kendi aşkının acısını çocuklarından çıkarıyordu. Yapmamalıydı! Bunu biri anlatmalıydı Şener'e.

Müjde gelmişken biraz kuzukulağı ile ebegümeci alıp çıktı Doğa Balık'tan. Asansörle aşağı inip Kahvedan'ın kaldırımındaki masalarından birine oturdu. Orta şekerli bir Türk kahvesi ısmarlayıp Akarsu Caddesi'nde sağlı-sollu park etmiş araçların arasından yürümeye çalışan Cihangirli'lere ve halen park yeri arayan otomobillere baktı.

Keyfi yerine gelir gibi oldu. Burası ne kadar değişirse değişsin halen kendisini evinde hissediyordu Müjde.

Aniden sırtı ürperdi. Karşıdan bir müşteriyle beraber yürüyüp geçen Şener'i gördü. Bu yolun böyle olmadığı zamanlardan kalma binlerce görüntü geldi gözlerine. Şener, müşteriyle konuşa konuşa karşı kaldırımdan geçip gidiyordu. Sadece hatıraları bırakıyordu geride.

“Ama biz birbirimizin hayatında gemiler gibiyiz Şener. Açık denizde karşı karşıya gelip ışıklarını yakan ve birbirine

teğet geçen, düdükleriyle birbirini selamlayan bir çift gemiyiz biz. Rotalarımız ayrı, içimizde taşıdığımız insanlar, sırtımızdaki yüklerimiz hep başka. Ama aynı denizin suları ikimizin de gövdesini yıpratıyor. Aynı dalgalara karşı koyuyoruz. Aynı suyun yüzünde gidiyoruz. Aynı yakamozda içimize bir ateş düşüyor. Aynı Tanrı'nın evlatlarıyız. Ve hep ayrıyız Şener.”

O an mümkün olsaydı, Müjde'nin Şener'e söylemek istedikleri tam da bu cümlelerdi.

Kahvesini içip alışkanlıkla fal kapattı. Kendi kendine gü-lümsedi. Tuhaf ama kararlı bir tebessümdü dudaklarındaki.

“Ben seni hikâye dinler gibi sevmiştim be!”

Ertesi sabah Özgü gözaltları mosmor bir halde Radyoevi’ndeki provaya gidince, Müjde de bütün gücünü toplayıp evden çıktı. Tuhaf bir tedirginlikle Şen Emlak’a doğru yürümeye başladı. Kararlıydı; ama bir an, birileri orada kendini Şener’le beraber görürse, bu duyulursa ne olur diye düşündü. Hümeysra bu durumdan ne anlamlar çıkarırdı kim bilir!

Bunları düşünürken Cihangir Caddesi’nin sonunda ya da duruma göre başında, taksi durağının arkasındaki Mavi Kum Kitabevi’nin önünde buldu kendini. Vitrindeki özenle yerleştirilmiş kitaplara bakarken düşünmeye devam etti. Rezalet çıkardı kuşkusuz! “Eski sevgililer kırıstırıyorlar,” diye dedikodu yaparlardı. Umurunda mıydı? Gerçekten düşündü bunu.

Evet, umurunda değildi. Kızı önemliydi. Şener aptallık etmişti onları ayırmaya çalışarak. Tam kitapçının önünde düşünürken arkasında bir ses çınladı:

“Ayol, sen nereye gidiyorsun?”

Dönünce Ayşenil’i karşısında gülümserken buldu.

“İşim var Ayşenilciğim. Yetişmeye çalışıyorum.”

“Kitapçının önünde durup mu yetişmeye çalışıyorsun?”

“Ayakkabım vurdu da durdum bir.”

“Ayol, ayağında terlik var!”

“Aa, sen hafiyelik mi yapıyorsun Ayşenil?”

“Ne hafiyesi kız! Bu kadar beceriksizce yalan söyleyen kimseyi uzun zamandır görmemiştim. Bak bizim Serra ne güzel söyler yalanı. Hiç belli etmez yüzünden. Azıcık ders al ondan! Asla anlamazsın!”

“Sen de Serra’yla bozmuşsun kafayı! Uğraşma şu kızla. Hayatım, başım çok ağrıyor. Halim yok. Öğle güneşi çıkıp tepeme vurmadan işime gideyim... Ha, bu arada sen nereye?”

“Fındıklı’ya iniyorum. Lambacıya uğrayacağım.”

“Ne lambacısı ayol? Cihangir elektrikçi dolu. Hem niye Samuncu Sokak merdivenlerinden inmedin de, bunca yolu teptin ki? Niye gidiyorsun Fındıklı’ya?”

Ayşenil sinirleniverdi.

“Kız, sen intikam mı alıyorsun? Bire bir, beşe beş! Allah Allah! Benim canım Fındıklı’dan ampul almak istiyor belki. Sana ne!”

Sonra aniden tam ters bir ruh haliyle çağıl çağıl gülmeye başladı Ayşenil.

“Kız, şaka yapıyorum. Ama şimdi bak, şaka yapmayacağım. Sana ciddi bir soru soracağım. Hakikaten aklıma takıldı.”

“Ne sorusu? Nerden çıktı şimdi?”

“Bak kızım, sen yıllar önce burayı bırakıp gittin ya...”

“Ee?”

“Uğur’a gittin ya...”

“Ee!”

“Uğur sana bir şey mi vaat etti? Yani ne oldu da hepimizi, her şeyi yıllarca bırakıp gidebildin?”

“Bunu soracak sen mi kaldın Ayşenil? Aramıza yıllar girdi. Sen hâlâ çocukluğumuzdaki gibi sürdürüyorsun ilişkimizi. Büyüdük artık! Yaşlanıyoruz! Bazı şeyler konuşulmaz. Bir saatten sonra önemli değildir bunlar. Sorulması da ayıp!”

Ayşenil, Müjde’nin bu çirliğiyle olduğu yerde donuverdi adeta. Yüzündeki gülümseme, kalbindeki titreme donuverdi. Çok geçmeden dudakları titremeye, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

“Aşk olsun Müjde! Aşk olsun! Kötü niyetle mi sordum?”

Sonra başını çevirip arkadaşının yüzüne bakmadan yoluna devam etti.

Müjde de kızgınlıkla, kendisine bakan taksicilere döndü.

“Ne bakıyorsunuz?”

Taksiciler birbirlerine baktılar. Kır saçlı genç kâhya, arkadaşlarının kadına aksi davranmasına engel olmak için hemen atıldı.

“Bir şey yok abla!”

Müjde kendi kendine söylenerek Susam Sokak’a girdi.

Oktay’ın gözleri kan çanağıydı. Radyoevi’nin önünde bekliyordu Özgü’yü. Kızın karşıdan geldiğini görünce içi ısındı. Kalbinde bir tavus kuşu kuyruğunu alabildiğine açtı. Gıdıklandı kalbi. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Özgü, Nurgül’ün telefonda dediklerini düşünüyordu:

“Ya ne bu, ortaçağ mı? Neymiş, babası istemiyormuş! Kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz be! Deli mi o moruk? Eski Türk filminde mi sanıyor kendini?”

“Normal olmadığı kesin!”

“Oktay’a ne oluyor peki? ‘Baba o benim sevdiğim kız. İstesen de, istemesen de olacak bu iş!’ diyemiyor mu?”

“Ne bileyim ben! Annesi arada kalsın istemiyor. Evde tadı tuzu bozulsun istemiyor belki.”

“Nefismiştir! O denyoya söyle, sana lafta âşık muamelesi yapacağına harbi âşık olsun!”

Söyleyecek bir şey bulamamıştı. Özgü, Oktay’ın gülümseyen yüzüyle karşılaştığında tam da bunları düşünüyordu. Canı çok sıkındı. Ama onu görür görmez içi titredi. Yapılı, yakışıklı delikanlı gündüz düşü gibiydi. Ama kırgındı. Şimdi incici dişlerini göstere göstere gülümsese olmazdı!

“Ne oldu? Şimdi de annenin istemediğini mi söylemeye geldin?”

“Ne alaka aşkım! Senden asla vazgeçmeyeceğim. Babam kızdı da, ben de korktum, öyle mi? Senden vazgeçtim, öyle mi?”

“Tamam, sesini yükseltme! Benden vazgeçmedin, seni duydum!”

“Çok seviyorum seni Özgü. Ne olursa olsun, sen benim kaderimsin!”

“Hoş geldin Orhan Gencebay!”

Elleri buluştu.

“Özgü, sen benden vazgeçme asıl. Ben artık sensiz olmam. İflah olmam!”

“Olmazsın biliyorum! Ben de olamam!”

Oktay sarıldı Özgü’ye. Sarmaş dolaş oldular. Özgü biraz çekiniyordu Radyoevi’nden birilerinin göreceğinden. Kendini çekmeye çalıştı. Oktay daha da sıkı tuttu onu. İçine sokmak istemişçesine.

“Biri çıkarsa ayıp olur,” dedi Özgü.

“Gerçekten mi?” dedi Oktay. “Çok da ipimde!”

Arkadan cıvı cıvı bir ses duyuldu. Sarı bir yazlık elbise giymiş olan Nurgül, en az Özgü kadar utangaç Ozan'a sarılmış, gülerek laf atıyordu onlara:

“Bu zamane gençleri de ne çabuk tutuluyorlar böyle! Pesss!”

“Daha geç bile kaldık! Biz zamane genci değiliz Nurgül!”

Oktay hazırcevap olma telaşındaydı gene. Özgü elini Oktay'ın dudaklarına götürdü.

“Biz şimdi provaya gireceğiz.”

“Ya beni de aldırsanıza şu TRT'ye. Bari beraber gidip geliriz.”

Gülmeye başladılar.

“Hadi kolay gelsin size. Akşam seni burada bekleyeceğim prova çıkışı. Ara!”

“Emredersin komutanım!” dedi Özgü.

“Her Türk, asker doğar!” diye cevapladı Oktay. Gülmeye devam etti.

“Ama Allah'tan hepsi sivil ölür!” dedi asıl hazırcevap olan Nurgül.

“Yuh!” dedi Oktay. “Artık diyecek bir şey yok! Tapiyoruz!”

Kollarını kaldırıp büyük bir tapınma hareketi yapan Oktay sonrasında geri geri yürürken diğerleri içeri girdiler.

Hümeysra evde sıkıntıyla fasulye ayıklıyordu. İçi içine sığmıyordu aslında. Ama nedeni yoktu. Kendi kendine güldü aniden. “Nedeni yok mu? Kocamın eski aşkı mahalleye geldi. Onlar muhtemelen birbirlerini görüyorlar. Aşna fişnedeler. Olanlardan zerrece haberim yok. Benim salak oğlum, o kadının kızına âşık. Şener ‘İstemem!’ diye tutturuyor. Tepe sersemi kızım, artık bu kime çektiyse içimizde, fazla kozmetikten şekil değiştirecek. Ve nedeni yok ha! Yuh!” dedi kendine.

Sonra sabah güneşle bir güzel aydınlanmış, daha tam ısınmadığı için ılık olan balkonundan karşı kıyılara baktı.

Müjde zavallı, bahtsız... “Aman be salak kadın!” dedi kendine. “O, onca zenginlik içinde yaşadı. Ömrünün yarısında gün gördü. Sen onun kadar olabildin mi?”

Kendi kendine güldü gene.

“Ay bir gören olsa deli der bana!” diye geçirdi içinden. Ağzını toparlamaya çalıştı. Ama aniden sinirleri terk ediverdi onu.

Coşkun Sokak, o sabaha kadar duymadığı şen, delice kahkahalarla inliyordu.

Yan taraflardaki balkonlardan bakanlar, “Ayol, bu kadına ne oldu? Gülme gazı mı verdiler buna?” deyip evlerinin serinliğine girdiler.

Kızıl uzun saçlarını balkonundan aşağı savuran kadın, “Ay, çok şükür ayol! Yüzüm kırk yılda bir gülüyor; ama o da durmuyor!” diye yeri göğü inletiyordu o sabah.

Aniden kızının sesini duydu. Yüzüne yeni bir kremi sıvayarak maske yapan kızı, “Anne n’oluyorsun ya! Ne oldu?” dedi.

Kızının maskını görünce gülmesi daha da arttı Hümeysra’nın.

“Anlamazsın kızım!”

O güne dek, “Anlamazsın” kelimesi hiç bu kadar komik gelmemiştir ona. Aniden bunun farkına vardı. Bir de kızının maskeli yüzüne bakıp yeni bir kahkaha tufanına tutuldu.

Binnur artık korkarak bakıyordu annesine.

Hümeysra aniden, “Kızım, ‘Maskeli Beşler Coşkun Sokak’ta filminden aradılar; seni başrolde oynatacaklarmış,” deyince annesinin aklının yerinde olduğunu anladı.

O da istem dışı gülmeye başladı annesiyle. Anlamıyordu ama, gülüyordu.

Ana-kız kahkahadan kırılırlarken Karaköy'den kalkan Kadıköy vapuru, peşinde onlarca martıyla beraber denizde dümen kırdı.

Şeker-şerbet bir hava. İnsan bu havada mutlu olmaz da ne zaman olurdu!

Müjde büyük bir gerginlikle Cihangir Parkı'nda çevresine bakınıyordu. Parka girince küçük bir çıkmayla inilen alanda ki heykelin yanında bekliyordu. Yıllar olmuştu buraya gelmeli. Değişmişti. Heykeller yerleştirmişlerdi parka. Daha güzel olmuştu eskisinden.

Şener gene haklı çıktı diye öfkелendi için için. Köpeklerini gezdiren iki adamdan başka kimsecikler yoktu ortada. O iki adam da o saatte parkta ne arıyorlarsa! Ama çok samimiydiler. Müjde, Cihangirli iki gay sevgilinin onları görmesinde bir sakınca olmayacağını anlıyordu elbette. Ama gene de belli olmazdı. Çevredeki apartmanlara bakındı kimse var mı diye. Hayır, balkonlar boştu. Şener burada başkalarına da randevu vermiş miydi acaba? Sonra aniden Şener'in Hümeyra'yı aldatıp aldatmadığını düşünürken buldu kendini. Bunları düşünmesi saçmaydı. Kendine kızdı.

Korkaklığına da kızdı. Şen Emlak'a yaklaştığında levhada-
ki telefon numarasını aramıştı. Kalbi uçup gidecekken hemen
açılmıştı telefon.

“Buyrun?”

"Şener?"

Asırlar süren bir sessizlik olmuştu.

“Buyur!”

“Senle konuşmamız gerek. Dükkânına geldim. Ama biri görür, eşine ayıp olur, yanlış anlarlar diye...”

“Cihangir Parkı’nda bekle beni.”

“Caminin oraya gitsem?”

Bunu söylediğine, o günleri hatırladığını belli ettiğine çok öfkelenmişti. Şener'in sesi kırılgan geliyordu.

"Namaza gelen olur birazdan. Artık bütün esnaf namaz kılıyor burada! Hepsinin arasında ne konuşacağız? Sen parka git. Kimse gözünün önünde olanı görmez. Ben de beş dakikaya ordayım."

Bu arada köpeklerden biri Müjde'nin yanına geldi. Elini yalamaya başladı. Müjde gülümseyip köpeğin başını okşadı. Köpek yüz bulunca patilerini onun karnına dayadı. Kafası Özgü ve Oktay'la meşgul olan Müjde, "Köpek insanı çocuklaştırıyor; çocuk insanı köpekleştiriyor," diye geçirdi içinden. Isık sesi duyan köpek gerisin geri koşturarak ileride parmağını şıklatan sahibine doğru gitti.

Omzuna dokunan el ödünü koparttı. Bir çılgılla döndü Müjde.

Şener, onu korkuttuğu için çok utandı. Ama adını söylemişti iki kez, duyuramamıştı.

"Ne var? Ne ne ne?" dedi Müjde.

"Bir şey yok. Ne oldu?" dedi Şener onun yüzüne tuhaf tuhaf bakarak.

Müjde ters bir şey yaptığını anladı; ama ne olduğunu çıkaramadı.

"Senin yüzün neden böyle renksiz?" diye sordu Şener. Gerçekten endişelenmişti bir an.

"Yüzümü bırak da, asıl meseleye gelem!" dedi Müjde usta bir manevrayla. "Senin oğlun, benim kızım!"

Şener'in alını kırıttı. İlk ter damlaları belirmeye başladı.

"Allah bağışlasın. Çok güzel bir kızın var," dedi Şener. "Ceylan!"

"Neden?" dedi Müjde. "Madem hoşlanmışlar birbirlerinden neden?.."

"Bunu sen anlamıyorsan kimse anlamaz!"

“Bizim hikâyemiz bitti Şener. Bırak da...”

“Bitti... Evet... Ben seni hikâye dinler gibi sevmiştim be!” dedi Şener. İlk defa gözlerinde acı görüldü. Kendini tutuyordu. Yıllardır çıkmamıştı ki o gözyaşları. Hep saklandıkları yerdeydiler. Ne çocuklar dış çıkardıklarında, ne Oktay sünnet olduğunda, ne de bir gece Hümeysra dizine kapanıp “Ne olur, beni az da olsa sevdiğini bir kere göster!” diye ağladığında.

“Neden gittin o itle? O dolandırıcıyla?”

Müjde bir an bile tereddüt etmedi.

“Daha iyi bir hayat için!”

“Tamam. Onu anlıyorum da, neden o kadar ani? Bana hiçbir şey demeden, izini kaybettirip, annenin bile ağzını kitletip, neden?”

“Bazen ani karar verip uygulamazsa insan bir daha onu yapamıyor be Şener.”

“Allah belanı vermesin senin!”

“Verdi ya, daha ne vermeyecek!”

Boş boş baktı Şener. Ağlasa bir türlüydü, gülse bir türlü.

“Ben seni...”

“Şener, çocuklara gel!”

“Olmayacak!”

“Olacak!”

“Hayır!”

“Eski Türk filmlerindeki babalar gibi yapma be adam! Bunlar seviyorlar birbirlerini. Bırak flört etsinler. Tanışınlar.”

“Olmaz. Flört ahlaksızlık! Eski bir devlet bakanı bile de-di-ydi.”

Kendi esprisine gülmeye başladı aniden. Müjde şaşırdı. Şener bir tuhaf bakıyordu. Yüzünde Müjde’nin canını gerçekten acıtmak istermiş gibi bir ifade vardı.

“Tabii birbirlerini daha iyi tanımış da olabilirler.”

Müjde aniden anladı Şener'in dediğini.

“Benim kızım yapmaz. Öyle kızlardan değil o.”

“Sen öyle kızlardan mıydın ki?”

Müjde donakaldı. Şener ne dediğinin ayırdına o zaman vardı. Ama çok geçti.

“Hayvan!” diye koşar adım parktan çıktı Müjde.

Şener peşinden koşmaya utanıyordu. Köşedeki bakkalın bütün ailesi dükkânın önünde gazoz içip çekirdek çitliyordı. Onların dikkatini çekmemeliydi en azından.

Müjde, hızla parktan çıkıp Güneşli Sokak'ta keyif yapan bakkala ve ailesine baktı. Sonra tam dükkânın köşesindeki merdivenlerden Cihangir Caddesi'ne doğru seke seke inmeye başladı.

Şener parktan çıkıp kırıık alındaki teri silerek ters yöne yürüdü. Güneşli Sokak'ın sonundan karşı kıyının mendireği bütün ihtişamıyla görünüyordu. Eğer mendireğe daha yakın olsaydı, alt basamakta dinlenen martıların, yan yana dizilip üst basamağı silme kaplayan karabatakları görebilirdi. Ama sadece, rüzgârın estiği bir koridordaki etajerin üstünde gümüş simli bir örtü gibi kıpırdayan denizi görüyordu. Gördüğü umurunda değildi. İçinde güneşten parlak bir ışık canını yakıyor, kan olup damarlarında ışıllı dolaşıyordu.

Özgür o akşam evin sokağına geldiğinde bir tuhafılık hissetti. Bakkalın büyük camı kırılmıştı. Menderes meydanda yoktu. Hasibe'nin yüzü gözü kan içindeydi. Tırmık izleri vardı yanağında. Ama pencerede duruyordu.

“O karyı bir daha kurtaramayacaklar elimden!” dedi Hasibe.

Özgür işe karışmayı hiç istemiyordu. Apartmana girmek üzereyken, Hasibe'nin, “Duydun mu başıma gelenleri Özgür Bey?” sorusuyla duruverdi.

Hasibe hiç söz hakkı tanımadı Özgür'e. Bütün mahallenin duymasını umut ettiği bir tonda anlatmaya başladı:

“O Menderes var ya o! Başbakan olanını asacaklarına bunu assalardı keşke! Bu millet neyi doğru yaptı ki zaten! Bu herif, benim arkamdan ne dolaplar çevirmiş. Senin de haberin yok he mi? Bu herif, o yukarıdaki sarı karıyı bir güzel düdüklemiş. Kim bilir kaç kere yaptı? Ulan o karı benim nem yaşımda. Ne bekliyorsun ondan? Ben sana aslan gibi üç tane evlat vermişim. O karıda bende olmayan ne var? Onunki altın mı kaplı? Ulan ne var da aldattın beni? Bunu o karının evinden çıkarken yakaladım. Şüpheleniyordum bir zamandır. Karının evinden çıkarken yakaladım ya, saçına yapışsam saçı yok itin. Karının o sarı saçlarını avuç avuç verdim eline. Bu da o ara ona destek atmaz mı? İyice öfkelendim. Bunun suratını cırmaladım. Bu da bana vurdu. Onun üstüne bütün mahalleyi ayağa kaldırdım. O karının kapısının önündeki dar eşik var ya, orada koca salonlarda yapılamayacak kadar bereketli bir dayak attım karıya. Benimki de aldı payını. Eve girip kapıyı kapadılar. Şimdi polisi aradım. Gelecek.”

Sonra bir bakış attı bütün apartmanlara.

“Bunlar var ya bunlar, bunların ciğeri beş para etmez. Kavgayı duyar duymaz kapadılar kapıları. Bunlar var ya, yarın-öbür gün seçim olsun, kim iki kilo pirinç verirse ona satarlar oylarını. Bunların dübüründen kan almak gerek! Şimdi polis gelince anlatacağım olanları, ama bu hayvanların hiçbiri şahit olmak istemeyecek. Ama ben ne yaptım? Önlemimi aldım. Birazdan Ayşen gelecek. O da benim şahidim.”

Sesini alçalttı.

“Sahte-mahte ama şahit işte. Anlatırım. O da olan biteni anlatır polise. Şimdi o orospuyla benim pezevenk beraber yakanacaklar evde.”

Menderes'in sesi işitildi.

"Kes lan, kes be! Uluma!"

"Allah belanı versin! Nerdesin sen?"

"Buradayım, sokakta. Geri zekâlı. Evde oturup da polisin basmasını mı bekleyeceğim?"

"O kaltağın sarı saçlarını tamamen yolacağım. Senin de kel bir metresin olacak. Ama görececek halin olmayacak. Çünkü senin de o kuzgun gözlerini oyacağım! Kel-kör geçinip gidersiniz! Allah'ın belaları!"

Özgür ikisinin de bu açıksözlülüklerine şaşmış bir halde sessizce Pürtelaş'tan Cihangir Caddesi'ne çıkan merdivenlere yöneldi. Acele acele tırmandı basamakları. Bir an önce İstiklal Caddesi'ne çıkıp havadar bir terasta soğuk bir bira içmek istiyordu canı. Kavgadan, gürültüden, çılgın bakkalla karısından uzakta!

Geç vakte kadar kafede oturacaktı. Biraz iş ve hayat üzerine düşünecekti. Her şeyin yatıştığını düşündüğü ya da iyice çakırkeyif olduğu zaman da dönecekti evine. Ya da belki 5. Kat adlı bara gidip nefis bir Boğaz manzarası seyretmeliydi. Ama orada olsa olsa 'sex on the beach' içilirdi!

Akşam Müjde dolaptaki tavuklu pilavı ısıtıyordu. Özgü geç gelecekti gene. Canı aslında yemek filan da istemiyordu. Az bir tavuk didikleyip televizyonu açtı. Baş ağrısı yokluyordu hafif hafif. Peruğunu çıkardı. Oturdu televizyonun karşısına.

Eski bir Türk filmi gösteriliyordu. *Tosun Paşa* diye bir komedi. Defalarca görmüştü bu filmi Müjde. Ama gene de eğlenceli bir şeyler vardı. Seyretmeye başladı. Kemal Sunal, Şener Şen, Müjde Ar, Adile Naşit, Ayşen Gruda harikalar yaratıyorlardı. Tam hamam sahnesinde Adile Naşit karşı gruptaki kadınlara kızıp nazire yaparak şarkı söylemeye başladı.

ğında kapı çalındı. Şarkıyı tornistan edip söyleyecekti Adile Naşit:

“Kırk beş yaşında da Rukiye de Hanım / Ağzını yırtarım”...

Müjde panik içinde peruğunu başına geçirdi. Aynaya bakıp kendisine çekidüzen verdikten sonra, “Kim o?” diye seslendi. Ayşenil’in süklüm püklüm sesi geldi dışarıdan.

“Açar mısın?”

Müjde kısa bir tereddüitten sonra açtı kapıyı. Ayşenil, gözleri dolu dolu kapının önünde bekliyordu.

“Seni çok zorladım bugün. Affedersin canım!” dedi Ayşenil. Sonra arkasına sakladığı küçük bir torbayı çıkardı. Torba suyla doluydu.

“O ne?” dedi Müjde.

“Ne olacak! Balık!” diye kıkırdadı Ayşenil.

“Ne balığı balığı aldın ki?”

“Ayol balık, balıktır. İki tane aldım diye balık balık demen gerekmez! Bunları yemezsin inşallah!” dedi Ayşenil. “Süs balıkları. Evde bakacaksın. Şunun içine koyacaksın!”

Ayaklarının dibinde duran küçük fannusu işaret etti Müjde’ye.

“Ne yapacağım ben bunları?” diye sordu Müjde.

“Nasıl ne yapacaksın, bakacaksın işte! Biraz sevgi duymayı öğrenmelisin! Artık bunun vakti geldi Müjdeciğim!”

Gülmeye başladı Ayşenil. “Ay laf sokuyormuşum gibi oluyor; ama ilgisi yok!”

Müjde de gülmeye başladı.

“Yemek yer misin?”

“Açım valla. Neyin var?”

“Tavuklu pilav.”

“Eh iyiymiş. Ben de cacık yaparım!”

“Salatalıkları jülyen doğra!”

Ayşenil boş boş baktı. Müjde gülerek, “Hıyarları çapraz doğra! Hesapta ben elit kariyım ya!” dedi. İkisi birden gülmeğe başladı.

Merdivenlerdeki evin kapısı kapandı.

Karşı apartmanın balkonlarından birinde oturan Lale bir kadeh rakıyı başına diktiğini arkadaşlarının görmemesi için hiç sesini çıkarmadı. Artık yerinde olmayan bir göğsünün boşluğuna dokundu. Canı yandı. Bu kadınlar, bu eski arkadaşlar bazen nasıl da umursamaz oluyorlardı. Ne hastaneye yattığını bilmişlerdi, ne göğsünün alındığını. Bilmesinler de! “Madame Butterfly” iyi giderdi şimdi. Yok hayır Kiri Te Kanawa dinlemek istiyordu. Herhangi bir arya. Daha da âlâsı, Kiri Te Kanawa’nın yorumladığı Madame Butterfly versiyonunu!

Özgür kafeye gitmekten vazgeçti.

Sıraselviler Caddesi’ndeki mahallenin şarapçısı La Cave’e girdi. Yüzlerce şarap şişesi arasında kararsızca gezindi. Beyazını sevmiyordu. Bazılarının fiyatı çok yüksekti. Ama o kadar yüksek fiyat etiketi konan şarapların da tadı nefis olmalıydı. Fiyatı uygun bir şişe Güney Afrika şarabı kaptı. Kırmızısından. Şarabın parasını kasadaki kır saçlı ve bıyıklı, güleç adama ödeyip ayrıldı oradan. Sonra Rafineri adlı kafenin önünden geçip Akarsu Caddesi’ne döndü. Elindeki şarabı sallayarak Kahvedan ile özellikle son dönemlerin en favori mekânı Leyla kapandıktan sonra onun yerine açılan Meyra’nın önlerinden geçti. İkisinin de müşterileri ganiydi. Orhan Kemal Müzesi’ni geçti. İkbâl Kahvesi açmışlardı altına. Güzel bir mekân olmasına rağmen, genelde kitap okumak için gelen birkaç kişi dışında pek kimse olmuyordu orada. Bunu düşünürken, o müzeyi daha önce hiç gezmediğini hatırladı. Bir ara gelmeliydi oraya.

Smyrna'nın önünde bir yığın insan oturuyordu. İçlerinde tanıdık yüzler vardı. Uzun boylu, yakışıklı bir oyuncu, Nâzım'ı oynamıştı hani. O oradaydı. Nazik nazik gülümsüyordu. Ona hayran bazı kızlar da diğer masaları doldurmuşlardı.

Ama asıl, en nefis yemekleri yapan Porte'nin içi dışı insan kaynıyordu. Deniz tarafından gelen ılık yel özellikle kaldırımın aşağıya doğru yerleştirilmiş masalarında oturan müşterileri ferahlatıyordu. Porte'nin hemen yanından kıvrılıp Coşkun Sokak'a girdi. Pan Kafe'den nefis kokular geliyordu. Acıkmış mıydı? Şöyle bir yokladı kendini. Hayır! Yemek istemiyordu canı. Yolun sonuna kadar yürüdü. Görkemli Firuzan Apartmanı'nın yanından, Tüfekçi Salih Sokak'tan yokuş aşağı yürüyüp aniden insanın karşısına çıkıveren nefis manzaraya karşı merdivenlere oturdu. Tophane'den dört-beş arkadaş vardı merdivenlerde. Karı-kız muhabbeti ediyorlardı. İki sokak yukarıdaki hayatla Batarya Sokak'taki arasında dağlar kadar fark vardı. Merdivenlerin yan tarafına konuşlanmış karanlık yüzlü iki herif de hangi evi soyabilecekleri konusunda hiç de çekingen olmayan bir ses tonuyla açık bir tartışmaya girmişlerdi. Ellerindeki sarma cigaraya bakılırsa nereyi soysarlarsa soysunlar pek de ürkemeyeceklerdi.

"Hapı atıp dalarız!" dedi heriflerden biri.

En üst basamakta oturan Özgür'e pis pis baktılar bir ara. İşkillendi galiba içlerinden biri.

"Arkadaşım yeni misin burada?" dedi diğeri Özgür'e.

Özgür gülümseyerek şarabını dikti kafasına. Sonra da "Sorry, no Turkish!" dedi.

"Oğlum, herif yabancıya da benzemiyor ama!" dedi ilk konuşan karanlık suratlı.

Diğeri, 'Bak şimdi!' gibisinden bir hareket yaptı arkadaşına. Özgür'e dönüp seslendi:

"İbne! İbne! Şışşt ibne!"

Özgür oralı değildi. Gene şarabından bir yudum aldı.

“Yok oğlum, bu Türk değil. Belki Arap filan! Bizden ol-
saydı dayanamazdı. Belamızı sikmeye kalkardı. Biz de halle-
derdik!” dedi gülümseyerek. Psikopat bir tavrı vardı adamın.

“Boş ver onu da, işimize bakalım!”

Özgür denizden geçen vapurlara karşı hayatının en lez-
zetli içkisini içiyordu. Kafası çok meşguldü. Bütün bunlardan
kurtulmak istiyordu. Hayatının giderek kendi kontrolünden
çıktığının farkındaydı. Ama ne yapabileceğini bilemiyordu.
Ajansta işler iyiydi. Patron beğeniyordu. Kreatif direktör
huylanıyordu. İşler yoğundu. Yoğun olmadığına bile aynı
iş tekrar tekrar çevirip çalıştırıyorlardı onları. Ne kadar çok
orada kalırsa o kadar çalışıyor gibi oluyordu. Zamanı idareli
kullanmak gibi bir şeyin farkında dahi değildiler. Sanki za-
manlarını para karşılığı satıyorlardı. Hayatlarının en değerli
olabilecek saatlerini.

“Reklam yirmi dört saat devam eden bir prosedürdür!”
diyen çok bilmiş kreatif direktörün suratına bir tane geçirmek
istiyordu canı.

Mutlu olmadığını ve olamayacağını biliyordu artık. Bu
hayatı kendisi seçmişti. İstanbul’u kendisi istemişti. Hayır,
sorun İstanbul değildi. Tapıyordu bu şehre, Cihangir dedik-
leri bu semte. Ama yetmeyen bir şeyler vardı. “Reklamları iz-
lediniz!” Evet birileri izliyor ya da çoğu zaman izlemiyorlar-
dı bile. İzlemedikleri, aldırmadıkları, o sırada tuvalete gittik-
leri ya da kendilerine çay doldurdıkları reklamlardan her bi-
rinin arkasında ne kadar emek, ter, gözyaşı, alkol, sperm ve
aybaşı olduğunu bilmiyorlardı. Duvara, ekrana, masadaki ka-
lemlere, karşıdakinin yüzüne bakarak kafadan geçirilen yüz-
lerce düşünce. Bilmiyorlardı.

Özgür öfkeyle şişeyi kafasına dikti.

Özgü evde Ayşenil Teyzesi ve annesiyle beraber televizyon seyrediyordu.

Televizyon seyrederken Ayşenil Teyze'ye bakıyordu. O sevimli yüzde bir şok ifadesi vardı. Ne olduğunu anlamadı.

Annesi sessizdi. Baş ağrıyordu gene. İlaç almıştı.

Ayşenil, aniden Müjde'ye döndü. Bir şeyler fısıldadı. Müjde acayip bitkindi. Ama gene de fısıltıyla cevap vermeye çalıştı arkadaşına.

Özgü ne konuştuklarını anlamıyordu. Canı sıkıldı. Odasına çıktı. Notaları açıp fısıldayarak şarkısını söylemeye başladı:

*Gizli aşk bu, söyleyemem derdimi hiç kimseye
Zevke veda, neşeye de, veda artık her şeye...*

Aşağıda Ayşenil, Özgü'nün duymasından hâlâ çekinerek, "Neden o zaman polise haber vermedin kız? İnsan böyle bir durumda polise haber vermez mi? Madem o it seni tehdit etti!" dedi.

"Beni değil, aslında Şener'i. Daha doğrusu beni Şener'le tehdit etti işte."

"Ha sen, ha Şener! İt oğlu it. Hadi sıkıysa Şener'e gidip deseydi, 'Kızı bırakmazsan seni öldürürüm,' diye. Ama kur-nazmış pezevenk! Ay affedersin, rahmetli kocan ama, insan öfkeleniyor böyle heriflere!"

"Zıyanı yok. Ben yıllarca öfkelen dim de ne oldu. Öfkelen-diğimle kaldım. Ama zarar veremedi Şener'e. Ben de ona, 'Senle geleceğim,' dedim. 'Ama buna rağmen Şener'e bir şey yaptırırsan ben de seni öldürürüm.' Bana dönüp, 'Bok öldürürsün!' dedi ama, ürktü bir yandan da. Gözlerinde gördüm. Sonra karşılıklı sözümüzü tuttuk. Şener yaşadı. Ben buralardan koptum."

Gözleri belermeye başladı Müjde'nin.

"Ay ne oldu kız?" diye ayağa fırladı Ayşenil.

"Bir şey şeye yok ki. Dursana, sen dur... Kız kız kız duymasın!" dedi Müjde. "Geçecek. Hep geçiyor... geç... geç..." Ayşenil endişe dolu gözlerle arkadaşına baktı.

***“Bir insanın, diğèrinin her şeyi olması
ne kadar zormuş Allahım! İkiisi için de!”***

Hümeýra, kocasındaki tuhaflıktan önce kızındaki tuhaflı-
ğın farkına vardı. Binnur yüzünü maskeyle kaplayıp açıkta ka-
lan iki gözüyle kitap okumaya başlamıştı. Birileri ona, kızının
bunu yapacağını, yani okuyacağını söyleselerdi, “Bunlar ka-
fayı yemiş!” derdi. Ama beklenmeyen oldu. Binnur şakır şa-
kır kitap okumaya başladı.

Yakışıklı bir yazarın kitaplarını yaladı yuttu. Adamın fo-
toğraflarına hayranlıkla bakıyordu Binnur. Yazarın bütün
söyleşilerini okumaya başladı. Sonra balkonlarını yuvası sa-
nan bir martıya adamın adını verdi. Hümeýra, Binnur’a oku-
duğu için çok mutlu olduğunu söyledi. Okumak insanı geliş-
tirirdi. Amma velakin “okumak” geliştirirdi. Acaba o yakışık-

lı yazar neler anlatıyordu? Binnur bunun farkında mıydı? Şaşırtıcı bir biçimde, Binnur okuduğunu gayet iyi anladığını, herhalde salak olmadığını söyledi.

Hümeysra, kızı gönlüne bıraktı. Nihayetinde kötü bir şey yapmıyordu ki! Binnur bir süre sonra da güzel bir kadın yazarın kitaplarını okumaya başlamıştı. İnternette yazarın hangi kozmetikleri kullandığını öğrenmek için araştırmalar yapıyordu. Kadın yazarın güzelliğini neye borçlu olduğunu soran bir e-posta göndermişti yayınevine. Ama onlar cevap vermemişti Binnur'a. Evlerine gelen tanıklara, "Kız vakit geçiriyor işte!" diyordu Hümeysra.

Asıl tuhaflık kocasındaydı. Bunca yıldır türlü türlü hallerine alıştığı Şener, artık iyice garipleşmişti. Çok sakindi. Daha önce olmadığı kadar. Önce "Depresyon mu geçiriyor?" diye düşündü. Ama öyle bir hali yoktu. Daha çok fırtınadan önceki sessizlik gibiydi onun bu hali. Oğluyla konuşmuyorlardı. Ama Oktay işini aksatmıyor; babasının yanına gidiyordu. Zaten dükkânın düzeniyle daha çok Oktay uğraşıyordu. Şener işi biraz boşlamıştı. Gerçi dükkânda oturuyordu. Ama sadece oturuyordu işte! Müşterilerle Oktay ilgileniyordu. Sessiz sedasız *Milliyet* okuyordu Şener. Her bir satırını, hiçbir haberi kaçırmadan. Mübarek, sanki gazete okumuyor da Dostoyevski romanı hatmediyordu! Ama arada yürüyüşe çıkıyordu. Hümeysra kocasının yürüyüşlere çıktığını duyduğu zaman içinde bir tel koptu. Demek gizli gizli buluşuyordu Müjde'yle. Demek değişikliğin nedeni buydu! Sonra bir gün Oktay annesine, babasını gizlice takip ettiğini anlattı. Hümeysra'nın gene ödü koptu. Acaba babasını, Özgü'nün annesiyle beraber mi görmüştü Oktay? "Yok, öyle olsa bu kadar sakın olmazdı. İlk onu anlatırdı bana. Yoksa saklıyor mu?" diye düşündü.

Şener hiç kimseyle buluşmamıştı. Yalnız başına Özoğul Sokak'tan aşağı doğru yürümüş. Orada camiye geçtikten son-

ra, sol taraftaki merdivenlerin başında durup uzun uzun denizi seyretmiş. Genelde tinercilerin, kapkaççıların mekân edindiği merdivenlerde bu kadar gönül rahatlığıyla durması ürkütmüş Oktay'ı. Ama bir şey dememiş. Şener de zaten denizi seyrettikten sonra dönüp yokuş yukarı tırmanmaya başlamış. Oktay ondan sonra dükkâna girince de aksi aksi bakmış oğluna. Gene alnı kırışık, gene huysuz, gene tersmiş.

Ama içini rahatlatmıyordu bunlar. Kadın olduğuna, anne olduğuna pişman olacaktı neredeyse. Ne çare ki, seviyordu bu adamı. Onu çocukluklarından beri çok, ama çok seviyordu. Şu Cihangir, şu Akyol Yokuşu, şu yokuştaki yatır ne kadar kendisiyse, Şener de o kadar bir parçasıydı onun. Çocukluğu, gençliği, emekleri, çileleri, uykusuzluklarıydı o adam. Bunca sevmese çoktan vazgeçerdi kendisini sevemeyen bir adamdan. Hiç kimse bir hayaletle yarışacak kadar güçlü değildir. Müjde'nin hayaleti hep aralarındaydı. Hattâ kızları olduğunda ona çekinmeden Müjde adını verecek diye için için bir tedirginlik dahi duymuştu. Olmayacağını biliyordu ama, gene de Şener bu! Gene de Şener, ille de Şener, yalnız ve hep Şener. Aşk, inancı, hayata bağlılığı. Hepsisi.

“Bir insanın, diğerinin her şeyi olması ne kadar zormuş Allahım! İkisi için de!”

Şener sakın bir ritim tutturdu kendine. Hayatıyla ilgili bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı uzun zamandır. Huzursuzdu. Müjde'nin gelmesiyle huzursuzluğu daha da arttı. Ne yapacağını bilememek onu çılgına çevirdi. Hayatının hızlanması berbat etmişti her şeyi. Her gün onu görmek ümidiyle dükkânda beklemesi iyice yıpratmaya başlamıştı kendisini. Bu yaşta aşk tehlikeli bir durumdu. Aşk aslında her yaşta tehlikeli bir durumdu. Şener yürüyüşlere çıkmaya başladı. İşi gereği pek çok yere yürüyerek gidiyordu zaten. Ama

şimdi farklı yürüyüşlere çıkıyordu. Başına kötü şeylerin gelmesi ihtimali olan yerlere gidiyordu. Ama bir zorlaması da yoktu bu konuda. Olursa olurdu. Aniden biri çıkıp parasını istese vermemeyi düşünüyordu. Belki aniden ortaya çıkan bir sustalı, bir jilet. Romantik bir son düşünüyordu kendisine galiba!

Oktay'la tek kelime etmiyorlardı. Ama Müjde'nin, gençlerin aşkı konusunda samimi olduğunu biliyordu. Özgü tatlı bir kızdı. Annesinin gençliğine benziyordu biraz. Bir kez Oktay'ın onunla Sıraselviler boyunca yürüdüğünü görmüştü. Onu ne kadar sevdiğini anlamıştı. Belli ki oğlunun gönlü titriyordu kızı her gördüğünde. Kız da ona vurgundu. Yan yana yürümelerinden bile hissediliyordu bu halleri.

“Oktay bana bir çay getir!”

Oktay, babasını kendisine seslendiğini duyunca donakaldı. Konuşmasa olmazdı. Konuşursa konu nereye gidecekti? Ses çıkarmadan çayı doldurup getirdi.

“Gel oğlum, konuşmalıyız!”

Babasının masası önündeki koltuklardan birine oturdu.

“Böyle küs küs olmaz bu iş. O kızı çok seviyorsun, değil mi?”

Sessizlik konuştu.

“Bana ne babasından. İyi bir kız o!”

Oktay duyduklarına inanamadan baktı babasının yüzüne.

“Doğru duydun. Babalarının günahını evlatlarına çektirmemeli.”

Oktay içinde dönme dolaplar, uçan iskemleler, atlıkarıncalar fırl fırl dönerken yüzüne yerleşen tebessümle sordu:

“Senle tanıştırmaya getirebilir miyim?”

“O kadar da uzun boylu değil. Önce sen bir iyice tanı. Belki geçicidir senin için. Boş yere kızı da getirip ümitlendirme!.. Oktay, bir halt karıştırmadın, değil mi?”

“Ne haltı baba?”

“Yani o kız, Özgü halen...”

“Halen? Haa! Aman baba ya!”

“Aman baba ya’sı ne? Eşek oğlu eşek! Her haltı yediniz, değil mi?”

“Ya baba, ne biçim sorular soruyorsun ya!”

“Oğlum git şuradan eve; annene söyle, akşama çilbır yap-sın!”

Oktay “hasbinallah” makamında kafasını salladı iki yana. Babası görmediği için rahattı!

“Ya baba, ben artık ilkokulda değilim ya!”

“Spor insanı dinç tutar, hıyar herif! Bunun ilki, ortası, sonu mu var! Allah Allah!”

Oktay ayakları geri geri giderek eve doğru yola koyuldu.

“Ömrüm bu yolda yürürken bitecek! Bir gün, ‘zeytinyağ-lı sarma’ demeye giderken can vereceğim. Tam da şurada!” diye söylendi kendi kendine. Sonra aniden aklı başına geldi. Artık Özgü’yle açık ve rahat görüşebilirdi. Babası izin ver-mişti. Evet artık kavga-gürültü olmayacaktı. Ama tanışmayı istememişti babası. Ee, bir gün onu da isteyecekti! Belki bir emrivakiyle dükkâna beraber gelseler! Babasının kovacak ha-li yoktu ya! Var, kovardı!

Artık yaşlıydı. Sağı-solu belli olmuyordu. Bir de rezalet çı-karırdı. Özgü de ömrü billah yüzüne bakmazdı. Ama gene de onu kabul etmişti. Bu harikaydı!

Birden hızlanmaya başladığını hissetti. Ayakları kendine rağmen koşuyordu. Deliler gibi koşuyordu Susam Sokak’tan Coşkun Sokak’a.

Özgü, annesinin, Ayşenil Teyze’de ne kadar sık kalmaya başladığını düşünüyordu. Eh, kendisi provalarla meşguldü, evet, evde yalnızdı, evet, canı sıkılıyordu. Ama annesi artık

bazı geceler de Ayşenil Teyze’de kalmaya başlamıştı. Ona moral oluyor diye sesini çıkarmadı. Konseri yaklaşıyordu. Annesinin konseri evde arkadaşlarıyla dinlemesini istiyordu. Ayşenil Teyze, Serra Teyze. Böylelikle kendisi sürpriz şarkıyı söylemeye başladığında annesinin yüzündeki ifadeyi, o anki duygusunu onlardan öğrenecekti. Ayşenil Teyze’den rica etmişti; o ise annesiyle çoktan karar verdiklerini, o gece onda olacaklarını söylemişti. Özgü de konserden hemen sonra Ayşenil Teyzesinin evine gitmeliydi. Zaten kutlamayı annesiyle yapmayı düşünüyordu. Asıl önemlisi, bir an önce gerçekleştirilmesi gereken bir karara varmıştı. Annesi ne kadar reddederse etsin, konserden sonraki hafta başında onu alıp hastaneye götürecek, etraflıca bir kontrolden geçirtecekti. Renginin bu kadar solgunlaşması, konuşma bozuklukları tuhaf bir duruma işaret ediyordu. Ama şu aralar annesi, Ayşenil Teyzesiyle çok mutlu görünüyordu. Ona ilişmek istemedi. Zaten karşı çıkacaktı annesi; ama artık onu dinlemeyecekti. Şu iş bitsin, hemen tam teşekküllü bir hastanede baştan ayağa bir sağlık kontrolü yaptıracaktı ona. Belki o arada Dolunay Halasını da çağırırdı. Beraber daha kolay söz geçirirlerdi. Aksi takdirde annesinin Nuh deyip peygamber demeyen tabiatı, hayatı daha sonraki günlerde çekilmez kılabilirdi Özgü için.

Bu düşüncesini Oktay’la da paylaştı.

Farklı dönemlerin eski-yeni eşyaları bir araya getirilerek yapılmış şık dekorasyonu olan bir kafede buluşmuşlardı. Susam Kafe’de oturmuşlar, dükkânın civarından fazla uzaklaşmadan sohbet ediyorlardı. Kafenin tiyatro eğitimi alan garsonları temiz diksiyonlarıyla siparişleri almışlar; kendi aralarında, gelenlerin dedikodusunu yapmaya başlamışlardı.

“Bir şey yoktur ya! Solgun görünüyorsa normal bu. O yaşta insanlar rengârenk olmaz ya. Herkesin bir rengi olur. Eh, demek annenin kendi rengi soluk. Meraklanma!”

“Ya Oktay, sen annemi gördün. O hali daha iyiydi. Şimdi bayağı zayıfladı. Muhakkak bir rahatsızlığı var. Galiba başıyla ilgili bir şey. Sinirsel olduğunu söyledi bana. Doktora da gitti. Adam, ‘Maşallahınız var!’ demiş buna. Alay eder gibi ya!”

“Ya Özgücüğüm bak kendin diyorsun! Doktor öyle dediyse bir şeyi yoktur ya!”

“Olsun, gene de ben inanmıyorum. Beraber doktora götüreceğiz onu. Bir nörolog muayene etmeli ki iyi olduğundan emin olalım.”

“Tamam o zaman, hemen götürelim. Hemen alayım arabayı babamdan. Randevu alıp gidelim. Kime gideceğiz? Dahiliyeciye mi?”

“Söyledim ya, bir nöroloğa gitmeliyiz. Nurgül’ün babasından iyi bir nöroloğun adresini alalım da kadıncağınızı götürelim. Sürekli baş ağrıları. Çekilmez bu!”

“Doğru ya! Nurgül’ün babası doktor. Eh, o bizi yönlendirir!.. Bu kot ne güzel olmuş. Beraber aldığımız kot değil mi bu?”

“Ya Oktay, bunu beni sinir etmek için yapıyorsun, değil mi?”

Dört gündür giydiği kotu yeni görüyordu. Şimdi Özgü hır çıkarsa bu defa da, “İyi ya, en azından sadece kışına bakan bir sevgilin yok diye gurur duymalısın!” deyip sinir ederdi onu. En iyisi aldırılmamaktı.

“Ne oldu be?”

“Hiç! Tabii o kot. Nasıl hatırlamazsın diye bozuldum.”

“Bu kadınlar hakikaten tuhaf oluyorlar,” diye içinden geçirdi Oktay. “Ne zaman neye kızacaklarını, darılacaklarını asla hesaplayamıyorsun. Aman gene benimki iyi! Huyunu, suyunu biliyorum.”

Sevgiyle gülümseyerek Özgü’ye baktı.

Dediğine inanılırsa Hasibe olay çıkarmayı ertelemiştir. Ama Özgür onun asıl olayı daha sonra çıkaracağını düşünüyordu. Şöyle herkes sakinleşmişken, kimsenin bir şeyden çekincesi kalmamışken, durum son derece uygun ve ilişkiler tıkrında giderken.

Menderes artık herkesin bilgisi dahilinde iki kadın, iki kat, iki daire arasında gidip geliyordu. Hattâ, daha doğrusu, iki daire arasında paylaşılmış olarak yaşıyordu. Hasibe kırdığı cam için dayak yemiştir o gece. Menderes'in ise kaval kemiği kırılmıştı. Bir süre baston kullanmak zorunda kalmıştı.

Apartmanda hayat sakin devam ediyordu. Suzan birazcık uzamış sarı saçlarını arkada küçücük bir topuz yapıyor, leopar desenli elbiselerinden birini sırtına geçiriyor, süzüle süzüle Chanel No: 5 kokusunu peşi sıra yayarak apartmandan çıkıp bilinmedik bir yerlere, tahminen Şişli'deki pasajlardan birinden alışveriş yapmaya gidiyordu. Menderes'in sesi çıkmıyordu.

Hasibe arada çıkıp arkadaşlarına gidiyordu. Artık eskisi gibi apartmanın önünde oturup nöbetçilik etmiyordu kocasına.

İlginç değil mi? En korktuğu şey insanın başına gelirse sonrasında bir rahatlama oluyordu galiba. Bir denge bozuluyor; bambaşka bir denge, bir ritim kuruluyordu. Sonra o insan, başka biri olup çıkıyordu. Başka biriymiş gibi rol yapmasına gerek kalmıyordu kişinin. Ama bu defa da karşısındakiler inanmıyorlardı onun değiştiğine. Önce kanıtlamaya çalışıyordu; ama sonra vazgeçiyordu insan; yaşamaya başlıyor, alışıyordu.

Hasibe de yaşamaya başladı ve alıştı. Menderes de onun bu haline alıştı. Suzan eskiden sakladığı şeyleri saklamadan, göz önünde yaşamaya alıştı. Herkes kendi açısından yeni hayatlarına alıştı.

Özgür evde huzurlu olmak istiyordu. Gergin bir hava yoktu aslında; ama kendi kişisel gerginliği vardı. Mutlu olma-

diğını anlıyordu. Hayır, bir aşk da kurtarmayacaktı onu. Farkındaydı bunun. İşyerindeki gerginlikler her şeye baskın çıkıyordu. Sadece terasa çıktığında kendini özgür hissediyordu. Mutlu ve huzurlu değil, ama özgür. Bazen özgür olmak yeterli gibi geliyordu ona. Kısıtılmış hissediyordu kendini. Ajansla, yerleştikten sonra iki ay gerçekten sevdiği İstanbul'la, hoş görünen insanlarla, bu semtle kısıtılmış.

Cihangir, bazen bir labirente dönüştüyordu. İçine gireni alıp bırakmıyordu. Birçok reklamcı, oyuncu, yazar, sanatçı o çevrede dönenip duruyordu. Arada neden gidemediklerini, oradan uzaklaşamadıklarını merak ediyorlardı. Ama sonra bir tanıdıklarını yolda görüp hemen bu meraklarını unutuyorlardı. Bir barda birbirlerine bir şeyler anlatarak duruyorlardı. Hepsinin ortak kodları vardı. Birbirlerini kolayca anlıyorlardı. Bazısı bu durumdan çok hoşnuttu; ama Özgür'ün ödü patlıyordu onlar gibi olmaktan.

Bir de oradaki ünlüleri görmek için Cihangir'in barlarına akın edenler vardı. Bunların bazı keşfedilmek, ünlü olmak hayaliyle yanıp tutuşan kızlar ve delikanlılar, bir kısmı ise o kızlarla delikanlıları avlamak için gelen olgun kadınlarla adamlardı. Gördüğü bu durumlar rahatsız ediyordu Özgür'ü. Taşındı taşınalı fazla takılmamıştı o barlara bereket! Ankara'daki hayatının ne kadar monoton, ama aynı zamanda ne kadar pür olduğunu anlıyordu. Eski Cihangirli de bu durumlardan rahatsızlardı. Rahat ve huzurlu hayatlarına tecavüz edilmiş gibi hissediyorlardı. Bir yığın gereksiz, tuhaf adam Cihangir'de gezinip duruyordu. Asıl felaket, mafyanın da oralara el atmış olmasıydı. Kazancı paylaşmak yoluna gidiyordu mafyayla barcılar. Sürekli hırsızlık, soygun, kapkaç hikâyeleri. Hatırlı birinin başına gelmediği zaman faili asla bulunamayan meçhul şahısların gerçekleştirdiği olaylar. Bir de bu yönleri vardı Cihangir'in. Hattâ kendi aralarındaki konuş-

malarda evlerine hırsız giren semt sakinlerine diğerkleri akıl veriyordu: “Aman, polis ifade alırken çalınan parayı fazla miktarda söyle. Hattâ altın filan da var de. Ancak öyle dersin, polis, hırsızı yakaladığında üstündeki para az çıkarsa dayak atıyormuş, ‘Nerede bu paranın kalanı!’ diye. Malum bazen ortak çalışıyorlarmış! Paylaşmak için. Sen fazla miktarda söylersen, hırsız onlara paylaşmak konusunda yalan söylüyor diye dayak atıyorlarmış hırsızlara. Paran geri gelmese de hiç değilse onları kendi içinde birbirlerine düşürmüş oluyorsun, intikamın da alınıyor!”

Özgür bütün bu rahatsızlıklarına rağmen Cihangir’i çok seviyordu. Hattâ bıyık altından gülerek yapılan ‘Cihangir Cumhuriyeti’ benzetmelerine de zerrece aldırış etmiyordu. Kreatif direktörü Teşvikiye’de oturuyordu. Kafayı Özgür’e takmaya başladığı zaman, ilk olarak bu deyimı gündeme getirmişti.

“Cihangir ha? Memnun musun ‘Cihangir Cumhuriyeti’nden? Dikkat et de seni de çekmesinler içlerine. Beş kişi birbirini destekler orada! Gazetelerin önemli isimleri, önemli yazarlar. Hele bir de pervasız bir eşcinselsen iyice yukarılara tırmandırırlar seni!”

Özgür sesini çıkarmıyordu adamın dediklerine. Onun ajans şoförlerinden biriyle ateşli bir ilişkisi olduğu konuşuluyordu zaten.

Bu durumlar, bu pervasızlıklar gerçekten içini bulandırıyordu Özgür’ün. Ama İstanbul böyle, yaşadığı ortam böyleydi, oturduğu semt de buydu. Ya bu deveyi güdecek, ya bu diyardan gidecekti. Gitmeyecekti. Ama bir çıkış yolu olmalıydı.

Zaten İstanbul dediğin neydi ki? Tarihte eşi benzerine rastlanmamış bir devlet modeli! Dükalıklardan oluşan bir derebeyliği! Teşvikiye Dükalığı, Etiler Dükalığı, Ulus Dükalığı, Bebek Dükalığı, say babam say! Hattâ sancakbeylikleri de

var! Ümraniye Sancakbeyliği, Sultanbeyli Sancakbeyliği, Çekmeköy Sancakbeyliği! Uçbeylikler bir de! İkitelli Uçbeyliği, Maslak Uçbeyliği, Yeşilyurt Uçbeyliği! Giderdi bu böyle!

Derken, damarlarına bir sıcaklık, yüzüne bir gülümseme yayıldı Özgür'ün.

Burada, bu göğe yakın yerde, bütün olumsuz düşünceler dağılıyordu. İnsan kendisine dahi hoşgörülü olabiliyordu. Karşıda Üsküdar ıslıl ıslıldı. Orada da hayat vardı, Cihangir'de de. Dünyanın her semtinde, her köyünde insanlar kendilerinince yaşamaya çalışıyorlar ve hayat devam ediyordu.

Özgür bir değişimin eşiğinde olduğunu hissediyordu. Adını koyamıyordu; ama hayatında, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Yakın bir zamanda da bir karara varması gerekiyordu. Yoksa alışacaktı. Her olgunlaşan insanın başına gelen şey onun da başına gelecekti: alışkanlık farkına varmadan öldürecekti.

Özgü bir zamanlar ayrı kalamayacağını, onsuz yapamayacağını düşündüğü kanununa uzun zamandır el sürmediğini hatırladı birden. Neden bu kadar kolay vazgeçmişti? Nasıl olmuştu da eski bir hayatı geride bırakırcasına... Evet, buydu belki de! Bütün hikâye buydu: eski bir hayatı geride bırakmak!

Kanunu çıkardı kılıfından. Köknar ağacından yapılma gövdesini okşadı. Derisine baktı. Oğlak. Babasının nasıl da öfkелendiğini hatırladı. Bir defa beraberce binbir ısrardan sonra konsere gitmişlerdi de çıkışta ne demişti babası?

“Bu tahta parçaları ile hayvan bağırsakları ne işe yarar, insan sesi olmadıktan sonra? Beni zorla getirdiniz buraya. Bak hatırın için geldim Özgü. Senin hatırın olmasa!”

Tahta parçaları ile hayvan bağırsakları; ne kadar doğru! Ah tabii, bir de metal aksamlarla hayvan derileri. Müzik dediğin bunların çıkardığı seslerin kaynaşmasından başka ne! “Ah ba-

ba! Nerdesin sen? Ben ilk konserimi vereceğim. Kızın büyüdü baba!” Gözpınarlarına hücum eden yaşlara engel olmaya çalışarak telleri akort etmeye başladı. Babasını çok özliyordu. Onun bazen ne kadar aksi, ters bir adam olduğunu bilmesine rağmen kalpten bağlıydı babasına. Hele de aradan biraz zaman geçince insan sadece geçmişinden kalan iyi anları hatırlıyordu. Özgü büyük bir sabırla telleri akort ederken, kalbinde çoktan en güzel şarkılar çalınıp söylenmeye başlamıştı.

Ilık bir yaz yeli odasının perdelerini havalandırdı. Yan taraftan kızartma kokuları geldi burnuna. Nefis patlıcan ve biber kızartması, üstüne yoğurt ve kırmızı pul biber. İştahı kabbardı, ama önce sevdiği bir parçayı çalmak istiyordu.

“Anne, senle bir şey konuşacağım.”

Hümeyra akşam yemeği için çilbırı hazırlamaya girişecekti. Bu arada Oktay’ın verdiği haber vardı kafasında. Şener’le barıştıklarına çok sevinmişti. Evde huzur yüzü göreceklerdi bundan böyle. Ama sonuçta Oktay’ın sevgilisi Şener’in eski sevgilisinin ve belki halen sevgilisi olan kadının kızıydı. “Dallas gibi olduk!” diye geçirdi içinden Hümeyra. Binnur’a da Müjde’ye yardım ettiklerini evde anlatmamasını sıkı sıkı tembihlemişti. Allahtan kız da sözünü dinlemiş ve konuyu hiç açmamıştı. Yoksa bir de kocasının eski sevgilisine ve belki hâlâ sevgilisi olan kadına yardım etti diye tuhaf bir hava olurdu evde. Kimse ne diyeceğini bilemez, yedikleri yemek boğazlarında düğümlenirdi hepsinin. Bir de şimdi kızından özel konuşma isteği geldi. “Allah Allah, bu evde neler oluyor yahu?” diye geçirdi içinden.

“Buyrun Binnur. Ne konuşmak istiyorsunuz bu akşam? Hangi yazar ya da hangi kremden konuşacağız sizle?”

“Anne, önce seninle konuşmayı istedim.” Bütün sıkılganlığıyla konuşuyordu. “Çünkü... ben, birinden hoşlanıyorum.”

Binnur elindeki bir tabak can eriğıyle ayakta dikilmiş, an-
nesinin yüzüne bakıyordu. Yüzünü ekşitmişti. Canı bu ko-
nuşmayı yapmak istemiyordu, besbelli. Ama bir yandan da
yapmazsa içine büyüyecekti. Artık konuşması gerekiyordu.

“Evet, o yazarı sevdiğini biliyorum kızım. Tuna mıydı de-
likanlının adı? Hoş da bir genç; ama gerçek hayatta böyle
şeyler olmaz. Olur da olmaz. Filmlerde olur. Yani o delikan-
lı seni imza gününde görüp sana âşık olmaz. Unut bu hayal-
leri kızım! Hayat başka.”

Can eriğini çatır çatır ağzında çevirdi Binnur. Hoşurtular
içinde düşünüyor gibi bir hâli vardı. Sanki az önceki konu-
şma için pişmandı. Ama başladı. Bir biçimde de devamını ge-
tirmek istiyordu. Başlamıştı bir kere.

“Yazar değil anne! Garsonluk yapıyor.”

Hümeysra şaşkın şaşkın baktı kızına.

“Ne diyorsun sen kızım?”

“Bıktım hep Oktay’la ilgilenmenizden! Çocukluğumuz-
dan beri ne yapılsa ona yapılır; ne alınsa ona alınır. Ben krem
alınca sorun olur, ben kitap okuyunca sorun olur. O okusa,
o kremlense bir şey olmaz ama!”

Gözleri doldu Binnur’un. Hümeysra, kızının bu haline şaş-
kınlıkla baktı. Onu anlamadan bunca zamandır başka şeylerle
uğraştığı kafasına dank etti. Önce 1980 askerî darbe modeli
bir sessizlik hüküm sürdü mutfakta. Ama o sessizlik baskının,
çaresizliğin, korkunun ve utancın sessizliğiydi. Bu o kadar
farklıydı ki! Ama bir utanç vardı bu sessizlikte de, evet!

“Seni de çok seviyoruz kızım. Sen çocuk musun, bu yaş-
ta böyle şeyler düşünüyorsun, kuruyorsun?”

“Kurmuyorum anne! Bir kere şimdiye kadar bana dedik-
lerine, söylediklerine bak. Hep ağabeyimi örnek verdiniz ba-
na! Bir kere de şurada bir kızımız var demediniz!”

“Kızım saçmalama!”

“Doğruyu söylüyorum diye paniğe kapıldın anne! Bana hep kötü davrandığınızı şu anda anladın!”

Hümeysra, Binnur’un bu isabetli sözleri karşısında hakikaten afalladı.

“Kızım, Binnurum, bizim bir kızımız, bir de oğlumuz var. Hiçbir zaman birinizi diğerinden ayırmadık. İkiniz de aynısınız bizim için. Günün birinde çocukların olursa anlarsın kızım! İnşallah!”

Binnur inanmayan gözlerle bakıp burnunu çekti.

“Ben çocuklarıma eşit davranacağım anne!”

Hümeysra o âna kadar üzerinde durmadığı şeyin birden farkına vardı.

“Sen ne dedin demin? Garson mu?”

“Evet. Kahvedan’da çalışıyor. Çok da tatlı. Herkes seviyor onu. Bizzat onun hayranı olup da oraya gelenler var.”

Hümeysra duyduklarına inanamadan baktı Binnur’un yüzüne. Binnur yaşlı gözlerine rağmen bir can eriğini daha atıverdi ağzına. Kocaman eriği ağzında çevirip çatırdatırken kırılgın kırılgın annesine baktı.

“Bir tane de bana versene şundan. Canım çekti,” dedi Hümeysra gözlerinde yaşlarla.

Sabah, Şener ıslık çalarak sakâl tıraşı oluyordu. Bıyığını özenle şekillendirdi. Onun bu rahat ve kararlı hali Hümeysra’da memnurluk uyandırdı. Ne de olsa oğluyla barışmış, büyüklük göstermişti.

Gece Hümeysra kocasına iyice sokulup yanaklarından öpmüştü onu. Şener şaşırmış; ama, bir yandan da hınzır hınzır gülümsemişti.

“Ne o? Evi huzura kavuşturdum diye bunlar, değil mi?”

“Hayır. İyi bir adam olduğun için. Aslında çok yufka yürekli olduğun için! Oğlunu bu kadar sevdiğin için.”

Şener bir karar vermenin rahatlığıyla evden çıktı.

Harbiye'ye doğru yürümeye başladı. Radyoevi'nin önünden geçerken Oktay geldi aklına. Demek artık orası oğlunu hatırlatacaktı ona. Eskiden Sabite Tur Gülerman'ı, Sevim Deran'ı, Mediha Demirkıran'ı hatırlatan yer. Acaba kız gerçekten iyi bir şarkıcı mıydı? Bir dinleseydi bari! Yakında dinleyecekti zaten. Kızın konseri yaklaşıyordu. O gece, kimseye bir şey demeden dükkânda kalıp onu dinleyecekti. Fazla geç olmadan biter, o da evine dönerdi.

Düşüne düşünce Cumhuriyet Caddesi'ne geldi. Çiçekçinin önünde durdu. Tanınmadığı bir yerden göndermesi daha iyiydi.

Çiçekçiye güzel bir sepet hazırlattırdı. Güller, hep sarı güller. Hazırlanmasını bekledi. Çiçekçiyle gündelik olaylardan konuştular. Adam usulünce kesiyordu güllerin saplarını. Bir yandan da Şener gibi bir adamın neden böyle pahalı bir çiçek yaptırdığını düşünüyordu. Şener'in emlakçı olduğunu öğrenince, bazı bölgelerdeki dairelerin acayip değer kazanmasından söz ettiler biraz da. Çiçek sepeti hazırды.

Şener, küçük kartı alıp, biraz düşünüp özenle bir şeyler yazdı. Kartı zarfa koyup uzattı. Çiçekçi zarfı sepetin yanına iğneledi. Adresi aldı. Çırağına verdi adresi. Şener sakın sakın geldiği yoldan Taksim Meydanı'na doğru yürümeye başladı. İçi rahatlamıştı.

Sonra bir an, çiçekçinin kartı okuyup okumayacağını merak etti. Yok, keyfini kaçırarak bir şeye gerek yoktu. Yeterince keyif kaçıran şey vardı ortada.

Delikanlı duyduklarına inanamamıştı. Önce Müjdelerin evini aradı telefonla. Telefona cevap veren kimse yoktu. Nihayet dayanamayıp Adile Teyze'nin evine gitti. Kapıyı çaldı, açan yoktu. Merakından deliye döndü. Acaba duydukları

doğru muydu? Doğruysa da ne kadar? Neden Müjde ona anlatmamıştı durumu? Ya da neden onu kandırmıştı? Madem Uğur'da gözü vardı, neden onu oyalamıştı? Kendisi değil miydi Uğur'dan nefretle söz eden? Sürekli onun kendisini sıkıştırmasına ne kadar içerlediğini söyleyen? Hattâ kendisi Uğur'la konuşmasına da karşı çıkmamış mıydı? Yemin billah engel olmamış mıydı Şener'e? "Belaya bulaşma Allah aşkına! And ver bana!" dememiş miydi?

Şener, Taksim'den Sıraselviler'e kıvrılıp yürürken hem hatıralarının yoğunluğundan hem havanın sıcaklığından kan-ter içinde kalmıştı. Düşündü de, herifçioğlunun yazdığını okuması ve kendi hakkında olumsuz çıkarımlarda bulunması har-biden umurunda değildi. O, eski zamanların delikanlısı, eski bir aşkın halen ayakta duran kahramanıydı. Önemli olan da buydu: yıkılmadan kalabilmek. Günü geldiğinde de ağaçlar gibi ayakta dimdik ölmek! Sonbahar geliyordu usulca. Ağaçlara, sokaklara, insanlara sessizce sokulmaya başlıyordu sonbahar.

Ayşen bütün gayretiyle çatı katının arka odasında camları siliyordu. Dikkatli olmazsa aşağıdaki toprak zeminin onu beklediğini biliyordu. Dikkatli, gayretliydi o yüzden. Kafası başka şeylerle meşguldü ama! Hümeysra'yı insan olarak seviyordu. Kadın gibi kadındı işte, muhkem! Akıllı, kocasının arkasında duran, ona omuz veren. Her erkeğin hayatında var olmasını isteyeceği gibi bir kadındı. Ama insanın kaderi iyi olmalıydı! Hümeysra'nın kızıl saçları yaz esintilerinde hep kederin yönünü gösteriyordu. O yöne bakıp eski bir hikâyeyi yeniden, yeniden yaşıyordu Hümeysra. Değer miydi?

Aslında bekâr evinde çalışmak istemiyordu Ayşen. Paraya ihtiyacı olmasa gelmeyecekti bu çocuğun evine. Gerçi Özgür

evde olmuyordu pek. Genelde çalışıyordu. Düzgün, efendi bir adamdı. Hattâ onunla dedikodu bile yapılırdı rahat rahat. Geçen temizlik esnasında eve gelmişti. Ama hiç rahatsız etmemiştii Ayşen'i. Sakin sakin oturmuştu terasta. Ayşen orayı yıkarken de biraz konuşmuşlardı. Ayşen, mahalleliden söz etmişti. Özgür de yeniden mahalleye dönenleri sormuştu ona. Müjde ile kızını. Ayşen biraz tereddüt etmişti. Neden tanımadığı insanları özellikle Ayşen'e soruyordu ki? Ama delikanlının temiz kalpli olduğunu bildiğinden kısa bir tereddütten sonra, Müjde ile kızının bütün mazisini anlatıvermişti bir çırpıda. Ama araya bazı yaz akşamlarında güneş inerken Hümeysra'nın Marmara'ya nasıl da dalgın dalgın, hüznünlü baktığını hiç katmadan; ailenin mahrem bunalımlarından hiç söz etmeden. Onlar ancak başka mekânlarda konuşulabilirdi. Hasibe ve Goncagül'le bir araya gelip bunları anlatmanın tadı başkaydı. Aman aman, bazen nasıl da acımasız olup kahkahalar atarlardı beraberken! Ama gene de kötülükten değildi bu. Yok, kalplerinde kötülük yoktu, Allah biliyor! Dedikodunun tadı hayatta başka hiçbir şeyde bulunmazdı. Belki bir tek kocası İlyas'la yaptıkları o şeyde bulunurdu. Hani gecenin geç bir vakti İlyas'ın kendisini uyandırıp yaptığı...

Dikkatini dağıtmaması gerekiyordu! İşini yapmalıydı, o kadar! İlyas milyas yoktu şimdi! Sadece camlar...

Ah, İlyas! Ah, o koca burunlu İlyas!

Oh, İlyas!

Müjde, bir sepet sarı gülü taşıyan çırağı karşısında bulunca şaşırdı. Tam çocuğa yanlış geldiğini söylemişti ki, çırak ısrarla kendi adresini okuyunca bir durdu. Zarfın içindeki kartı çıkardı. Yazıyı okudu.

Hiçbir şey demeden sepeti aldı, içeri girdi. Çırak başka zaman olsa bahşış almadığı için küfrederdi. Ama bu defa güzel

kadının gözlerindeki yaşları gördüğü için sesini çıkarmadı. Kazancı Yokuşu'ndan Sıraselviler Caddesi'nin baş tarafına çıkmak üzere Pürtelaş Sokak'tan sola doğru yürümeye başladı.

Müjde çiçek sepetini mutfığa kadar taşımayı başardı. Orada yere düştü. Kendine geldiğinde kapının çalındığını duydu. Nerede olduğunu anlamaya çalıştı bir süre. Ne nerede olduğunu hatırladı tam olarak, ne de kaç zamandır orada yattığını. Neredeyse sürünerek kapıya ulaştı. Çok cılız bir sesle, "Kimsin?" diye sordu. Ayşenil'in endişeli ve tedirgin sesini duyunca son bir gayretle kapının kolunu indirdi. Yine kendinden geçti.

Ayşenil bir çılgılık atarak içeri girdi. Müjde'yi hemen hastaneye götürmek istedi. Ama önce ayıltmak gerekiyordu. Uğraşarak bir süre sonra kendine getirdi. Müjde ısrarla, yemin-kıyamet hastaneye gitmek istemediğini söyledi. Radyoterapinin son dönemlerindeydi. Beynindeki tümör küçülmüştü. Ne gerek vardı. Daldı tekrar.

Ayşenil başucunda onu beklerken, su almaya içeri gitti. Mutfakta bir sepet sarı gülle karşılaştı. Yapmaması gerekeni yapıp zarfı açtı, kartı çıkardı. Şener'in düzgün el yazısını gördü.

Özür dilemek hep zor gelirdi bana. Gördüm ki o kadar da zor değilmiş. Şimdi de sen dener misin aynı şeyi? Giden ve bir daha yakalayamayacağımız otuz beş yıl için bir özrü çok görmezsin umarım...

Şener

Ayşenil kendi kendine, "Bu kadının nelere katlandığını bilmeden, refah içinde, romantik aşkını yaşatmaya çalışıyor Şener Efendi! Ama bu böyle olmaz!" dedi. Bir karara varıp gönül rahatlığıyla çocukluk arkadaşının başında beklemeye devam etti.

Siyah-beyaz bir genç kız, siyah-beyaz bir delikanlıya yaklaşıyordu. Hiç konuşmadan yürümeye devam ediyorlardı. Kız çok tedirgindi, delikanlının da ondan geri kalır bir hali yoktu. Şener'in arkadaşının Setüstü'ndeki evine gidiyorlardı. Ev bir apartmanın en üst katındaydı. Arkadaşının annesiyle babası tatildelerdi. Gene çok sıcaktı. Açık pencereden Kaba-taş'a yaklaşan vapurların sesi işitiliyordu. Motorlar, aşağıdaki trafik. Çok ılık bir yel geliyordu denizden, tül perdeleri havalandırıyordu. Kan ter içindeydiler. Müjde hiç konuşmadan üstündeki elbiseyi başından çekip çıkarıyordu. Şener de soyunmuş, yaklaşıyordu ona. Müjde bakamıyordu delikanlıya. Şener ise onun bütün vücuduna bir arkeoloğun yıllar sonra yeraltından çıkarttığı asla ulaşamayacak güzellikteki bir heykele bakabileceği gibi bakıyordu. Müjde utandıkça, Şener açılıyordu.

Filmlerden öğrenilmiş bir yatak hikâyesi yaşanıyor o gün. Usulca sokulup kulaklarının yanından öpmüştü Müjde'yi. Müjde başını arkaya bırakıp teslim etmişti kendisini. Şener, elini Müjde'nin kollarında gezdiriyordu. Kızın ürperdiğini hissetmişti. Müjde gayriihtiyari dönüp dudaklarını uzatmıştı. Şener, dudaklarını kızın kıpırdayan dudaklarına yapıştırmıştı.

Elleriyle birbirlerinin vücutlarını tanımaya başlamışlardı. Kıvrımlar, bükümler, hassas noktalar, tüyler, dokunmaktan kaçınılan yerler. Heyecanla başlayıp sabırla devam edilen uzun gezintiler. Beraber çıkılan bir yolun en güzel yerine varacaklarını bilmenin getirdiği o inanılmaz hafifleme duygusu...

"Yatağa gidelim," demişti kısık sesle Müjde. Şener, kollarından tutup kucağına almıştı sevdiği kızı. Kucağında herhangi bir ağırlık yokmuş gibi rahat, adeta akarak yatak odasına gitmişti. Müjde'yi yatağın üzerine usulca koyarken beyaz

çarşafılar adeta ağır çekimde titreyip açılmış, ikisini de içine almıştı.

Müjde ağlayarak gözlerini açtı. Dünya bulanık bir yerdi. Bütün insanlar için. Yalnızca kendi hastalığından dolayı bulanık görmüyordu dünyayı. Öyle bir yerde, bir noktada duruyordu ki, artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece kızı vardı. Bir tek onun için dayanıyordu bütün bu yaşadıklarına. Yaşamak denirse buna. Çok yoğun bir acı vardı. Her radyoterapi seansından sonra dayak yemiş gibi oluyordu. Zorlukla ayakta duruyordu. İyi ki Ayşenil vardı! Onun sayesinde biraz rahat etmişti. Ama biliyordu acısının sürekliliği yüzünden eskisi gibi rahat hareket edemeyeceğini, kelimelerin dünyasının artık ona eskisi kadar açık olmadığını. Rahat konuşamayacağını, rahat olamayacağını. Ama bir şeyi çok iyi biliyordu: insan ölümün kıyısına geldiğinde en son duyma duyusunu kaybedermiş. Son hatırlayacağı şeyin bir ses olacağını tahmin ediyordu. İlahî bir adalet varsa, kendisinin de buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Kulağında kalacak ve onu bir eşikten geçirecek son ses, Şener'in sesi olmalıydı. Bunca cefadan sonra son kez olsun, onu duyarak kapamalıydı gözlerini.

Eski melodramlardan öğrendiği aşk buydu. Bir hayatın heba edilmesi muhakkak ki buydu zaten!

"Bir taraf hep daha fazla sever. Ama bu, asla diğèrinin daha az sevdiğı anlamına gelmez. Diğeri başka türlü seviyordur.

Biçimleri farklıdır, ölçüleri değıl.

Aşk, ölçüye vurulmaz ki!"

Özgü hem tuhaf bir burukluk hem de ister istemez heyecanla çıktı evden. Yeşil tuvalet yanındaydı. Annesine de gösterdi tuvaletini. Gönül isterdi ki onunla beraber seçsinler. Ama çoğı zaman annesinin başını kaldıracak hali olmuyordu. Nurgül'le çıkıp seçtikleri yeşil tuvaleti Ulus'taki TRT binasına ulaştıklarında giyecekti. Oktay onu arabayla götürmek istemişti; ama Nurgül, "Hepinizi ben götürürüm," deyince, ona da söyleyecek bir şey kalmamıştı. Önce, son hazırlıklar için Radyoevi'nde buluşulacaktı.

Keşke babası da görseydi bugünü! Ama bir biçimde bir yerden kendisini dinleyeceğini biliyordu. Gözlerinin dolmasına engel olmaya çalıştı.

Annesi gene Ayşenil Teyze'ye gidecekti. Ama sabahtan beri kusup duruyordu. Akli hep onda kalacaktı. Onun için söyleyecekti o şarkıyı. Biliyordu ki annesi bunu duyunca hem onunla gurur duyacak, hem de gözyaşlarını tutamayacaktı. Durumu gerçekten kötüydü. Keşke kendisini dinlerken aynı anda o da annesiyle beraber olabilseydi. Sarılıp gözyaşlarından öpse onu, susturabilseydi!

Kendisi aşkı gerçek anlamda yaşamaya başladı başlayalı hayattaki diğer aşk ilişkilerine bakışı da değişmişti. Sürekli kendi aşkını başkalarının aşklarından farklı kılan şeyin ne olduğunu sorguluyordu. Şimdiki zamanından annesiyle babasının ilişkisine baktığı zaman o ilişki aşk değilmiş gibi geliyordu ona. Bir zorunluluk. Zamanla bir alışkanlık. Ama aşk bir zamanlar vardı demek ki!

Bu şarkının ne gibi bir hatırası vardı acaba annesi için? Babasıyla öyle fevkalade bir ilişkileri yoktu. Gerçi annesi mesafeliydi hep. Babası ise biraz 'erkek erkek' bir havadaydı. Acaba gerçekten de onların ilişkisi nasıldı? Çocukluk yıllarının Kanlıca hatıralarına daldığı zaman, annesinin gözyaşları içinde kendisine sarıldığını hayal meyal hatırlıyordu. Emin değildi elbette. Annesine hiç sormamıştı o görüntüyü.

Bu şarkı neleri çağırıyordu annesine? Onlarınki aşk değildi. Pekâlâ, aslında olmayan bir aşkın nesi gizliydi ki? Ya da bu şarkıyı o aşkın şarkısı yapan şey neydi? Onların aşkında gizli olan şey?

Özgü bazen onların öz annesi ile babası olmadıklarını kurardı kafasında. Öyle olsa ne olur diye düşünürdü? Kendisine bu hakikati açıkladıkları zaman nasıl bir tepki verirdi? Böyle çocuksu oyunlarla oyalardı kendini. Kocaman bir konakta yalnız bir çocuk olmak kolay değildi. Sonra bazen annesinin de, babasının da başka sevgilileri olurdu hayal oyunlarında. Evet, babasının birtakım kadınlarla olduğu geçen yıllar bo-

yunca anlaşıldı. Bunları önce sözüm ona arkadaşlarının anneleri duyardı. Onlar çocuklarına söylerlerdi. Çocuklar da bir punduna getirip Özgü'ye. Bazen dostmuşçasına yaparlardı bunu, bazen de dedikodu yaparken onun duymasını sağlardı. Özgü bütün bu dedikodulara yıllar boyunca çok üzülmesine rağmen, bunlardan hiçbir zaman annesine söz etmemiştir.

Gözleri yaşardı. Merdivenlerden Akyol Yokuşu'na inip oradaki duraktan taksiye bindi.

“Alman Konsolosluğu'nun arka tarafından Harbiye'ye!” dedi. Tuvaletini özenle yanına yerleştirdi.

Ertesi gün annesini doktora götürmeyi kafasına koydu. Bu kez ne pahasına olursa olsun, gerekirse zor kullanarak doktora götürecekti annesini.

Oktay, akşama ne giyeceği konusunda bir hayli düşündü. İlk defa böyle bir an yaşıyordu. Şimdiye kadar hep iyi-kötü bir şeyler geçirmişti üstüne. Ama bu gece kendisini çıplak gibi hissetmeyeceği bir şey giymesi gerekiyordu. Annesinden fikir istedi. Hümeysra sabırla oğlunun kıyafetlerine baktı. Kendi aldıkları, oğlanın aldıkları, hediye gelenler. Yok. Onun da içine sinmiyordu. Oktay'a hemen hazırlanmasını söyledi. Beraber arabaya atlayıp Hümeysra'nın bir arkadaşından met-hini duyduğu Zeytinburnu'ndaki büyük alışveriş merkezine gittiler. Outlet mağazaları arasında gezinip Oktay'a gerçekten yakışan bir şeyler aradılar. Katlar arasında gezmekten yorgun düşmüşlerdi. Bir kafeye oturdular soluklanmak için. Hümeysra nar suyu içti, Oktay Türk kahvesi.

“Keşke Binnur da bizle olsaydı! Aklı giderdi buradaki mağazalara!”

Bunu der demez, içinde bir pişmanlık duydu.

“O nerede ya? Sabah sabah nereye gönderdin anne?”

Bunu Oktay'a söyleyemezdi. Binnur'u hatırlattığına da pişman oldu. Bazen, bazı evlerde erkeklerin bilmemesi gereken şeyler olurdu. Ama bu şeyler, sırrı paylaşan kadınları da şişiriverirdi böyle. Binnur muhtemelen garsonla beraber, delikanlının izin gününde Bebek'te bir kafede aşk yaşıyordu. Hümeysra, hüngür hüngür ağlayan kızına zorla izin vermişti. O da öğleden sonra saat dördü geçirmemesi koşuluyla.

"Nerede olacak! İsteddiği yeni kremleri almak için arkadaşlarıyla dağıtımcının dükkânını bulmaya gittiler."

"Allah Allah, sen izin vermezdin eskiden böyle şeylere!"

"Deli misin nesin? Sana kıyafet almaya geldik. Bu kız kardeş meselesi nereden çıktı?"

"Tamam ya, ne sinirleniyorsun anne! İç de kalkalım artık!"

"Emredersin hazreti Oktay!"

Oktay normal bir konuşmanın nasıl bu noktaya geldiğini merak ediyordu. O anda Özgü'yle de buna benzer sorunlar yaşadığını düşündü. Bu kadınlar neden böyleydi? Bir konuda konuşmaya başlarsınız, onlar aniden konuyu bambaşka noktalara getirirlerdi. Acaba o arada, yani erkek kahvesini içerken kadınların kafasında nasıl bir dönüşüm oluyordu ki bu hale geliyorlar, böyle konuşuyorlardı? Oktay cidden merak ediyordu bunu. Bir yandan da kafasının bir köşesinde Özgü'nün, annesine ne kadar da benzediği düşüncesi uyandı. Ama hemen bu düşünceyi uyutup bütün samimiyetiyle bir soru sordu annesine:

"Sence Özgü beni, benim onu sevdiğim kadar seviyor mu?"

Hümeysra şaşkına döndü bu samimi soruyla. Ama vereceği cevap ancak kendi tecrübelerinden yola çıkarak verilebilirdi. Otuz beş yılın ardından.

"Bir taraf hep daha fazla sever. Ama bu, asla diğerinin daha az sevdiği anlamına gelmez. Diğer başka türlü seviyordur. Biçimleri farklıdır, ölçüleri değil. Aşk, ölçüye vurulmaz ki!"

Oktay dikkatle dinledi annesini. Aniden içi ferahladı. Evet, Özgü onu çok seviyordu. Yaptığı bazı şeylerle onu sınırlendirmesine rağmen, Özgü gene de ona bu kadar iyi davranıyorsa, hele gülerken gözlerinin içi böylesine gülüyorsa, kendisini sevdiği anlamına geliyordu bu.

“Anne, bir nar suyu daha içer misin canım?”

“Selamünkavlen!”

Serra elindeki çiçeği Goncagül’e uzattı. Lale dudaklarında iğreti bir gülümsemeyle baktı arkadaşına.

“Zahmet etmişsin şekerim!”

Sonra gene o salon kadını edasıyla Goncagül’e dönüp, “Kızım şunları vazoya koyuver. Boynuna kadar da su doldur. Ama dikkat et, sakın boğma çiçekleri!”

Goncagül hayalinde cinayetler işleyerek içeri gitti.

İki eski arkadaş salona geçtiler.

Serra yüksek sesle, “Hayatım geçmiş olsun!” dedi. Tam o esnada Goncagül kapıda belirdi.

Lale aniden gerildi.

“Koz ağacında karga var!” dedi Serra’ya. İki kadın birbirini anlayıp gülümsediler. Goncagül’ün bu şifreyi bilecek hali yoktu; ama kendisinden bir şeyler saklandığını anladı ve daha dikkatli olup o sırrı bulmaya karar verdi.

“Bir kahve alır mıydınız?”

“Evet Goncagül.”

Kız içeri gidince, iki kadın alçak sesle konuşmaya başladılar.

“Tekrar başladı mı bunlar şekerim?”

“Aa, sen onları boş ver de, senin sağlığın nasıl bakayım?”

“Nasıl olsun! Gördüğün gibiyim şekerim. Kötü mü görünüyorum?”

“Hayır yahu! Sadece ameliyat sonrası tahlil neticelerin nasıl, onları merak ediyorum. Umarım her şey yolundadır.”

Lale iyiden iyiye gerildi.

“Sen nereden biliyorsun?”

“Teyzemin bakıcısı kız, hastaneye gittiğinde seni görmüş. Odanda sıkıntılı sıkıntılı oturuyormuşsun. Ama o zaman bilseydim gelirdim yanına. Bana da hiçbir şey söylemedin ki!”

“Sen arayıp sormadın ki şekerim! Bunca zaman geçiyor. Beni bir kez aramıyorsun!”

Serra hatasını anladı; çekingen konuştu.

“Ben kimseyi arayamıyorum hayatım. Koşturmacam fazla. Benim oğlanla gelinin sorunları çok. Onların meseleleri, hayat galesi derken hiçbir şeye vakit kalmıyor. Hem ben bilsem, seni oralarda yalnız yatırır mıydım?”

Lale’nin sesi titredi.

“Bırakmazdın değil mi?”

“Hayır.”

Lale biraz toparladı kendini.

“Bana bak Serra, bu Ayşenil nerede? Siz görüşmüyor musunuz?”

“Ay, hayatım o konuyu hiç açma! Ben artık onunla görüşmüyorum.”

“Ne oldu gene? Siz bir darılıp bir barışırsınız. Şimdi küs döneminizdesiniz belli! Yakında barışırsınız.”

“Hayır, bundan sonra asla barışmayacağım onunla. Haddi, hesabı yok yaptıklarının. Patavatsız ayol! Bana bir önceki tartışmamızda barışma hediyesi olarak ne gönderdi biliyor musun?”

“Nereden bileyim şekerim.”

“İnanmayacaksın ama!..”

Sesini iyice alçalttı Serra.

İçeride Goncagül tam kahve cezvesini lavaboya bırakırken salondan Lale Hanım’ın daha önce hiç duymadığı tizlikte bir

sesle attığı çılgılığı duydu ve elindeki cezve yerdeki seramik kaplamanın üstüne düşüverdi.

İçerideki kadınlara bir küfür savurdu içinden.

“Ah, o kara Levent yok mu! Ah, hep onun yüzünden el âlemin ağız kokusunu çekiyorum!” dedikten sonra derin bir iç geçirdi.

Yanağına düşen perçemi başörtüsünün içine hınçla yerleştirip yere dökülen kahveyi silmeye başladı.

Ayşenil, Şen Emlak’a girdi. Şener başını gazetesinden kaldırdı.

“Hayırdır?”

“Nasılsın sen?”

“İyiyim Ayşenil. Seni sormalı. Ne oldu ki buraya geldin bu saatte?”

“Sana anlatmam gereken bir şeyler var. Ama beni iyi dinle. Bu durum acil.”

“Ne oldu?”

“Bu gece Müjde bende olacak. Önce bunu bil!”

Şener’in yüzü değişti.

“Ne olmuş? Artık benim onunla ilgili bir durumum, sorunun yok ki!”

“Şener, o, Uğur’la seni kurtarmak için gitmiş.”

Şener anlamadan bakıyordu Ayşenil’in yüzüne.

“Sen ne diyorsun be?”

“Uğur vaktiyle Müjde’ye şayet seni bırakıp da onunla gitmezse, seni öldürteceğini söylemiş. Tehdit etmiş kızı. O da sana zarar gelmesini istemediğinden basıp gitmiş onunla.”

“Daha iyi bir hikâyen yok mu be Ayşenil? Bu ne be, eski Türk filmi tadında! Bana niye söylememiş Müjde Hanım? Ben halledemez miymişim bu meseleyi?”

“İşte tam da bundan korkmuş Müjde. Sen ölmezsen bile başka bir biçimde kendi mahvına sebep olabilirdin. Halen var bu potansiyel sende!”

“Bana maval okumasın be!”

“Bunca sene sonra ne mavalı Allah aşkına Şener? Olan olmuş, biten bitmiş. Bir hesap borcu mu var sana?”

Şener öfkelenmişti gerçekten.

“Bu yalanlarla seni neden bana gönderiyor ki? Bu kadın neyin peşinde?”

“Ben geldim sana ulan! O, bana kimseye anlatmamam için yemin verdirdiydi. Şimdi çarpılacağım! Hem de inanmayan bir adama anlattığım için.”

Şener bir an için durup sigara sardı kendine. Yaktı sigarasını. Derin nefesler çekmeye başladı. Sessizlik ortalığa büyük bir gürültü gibi yayılıyordu.

“Peki ne yapayım şimdi?”

“En azından kadının seni ne kadar sevdiğini anla! Senin için bir ömrü heba etmiş be! Gitmiş puştun tekiyle, ona bir çocuk doğurmak zorunda kalmış. Bambaşka, kendine ait olmayan bir hayatı yaşamış. Az şey midir bu?”

Şener donakaldı birden. Bu şimdiye dek duyduğu en güzel şeydi. Artık nedenini biliyordu. Neden Uğur’la gittiğini, neden iki hayatı birden berbat ettiğini biliyordu.

“Bu gece bana gel. Şu meseleyi kapa! Onun fedakârlığına bir saygı göster en azından.”

“Bakarız! Bu gece kızının konseri var. Sana neden geliyor?”

Ayşenil durup yutkundu. Dışarıdan geçen birkaç kişiye baktı. Sonra aniden bir karar verdi.

“Şener! Müjde ölüyor.”

Şener duyduğu sözü algılayamadı. Neden algılayamadığını da anlamadı. Sadece Ayşenil’in üzüntülü yüzüne ve o yü-

zün altında kendisine anlamadığı ve artık duymadığı kelimeler söyleyen ağzına bakıyordu.

Sarma sigarası ağır çekimde yere düştü. Sigaranın ucundaki kül parçalanıp dağıldı taş zeminde.

Özgür'e o akşam, mesai bitiminde, bir e-posta geldi. Yaptığı çalışmalar için teşekkür ediliyordu kendisine. Ama "ajansta daralmaya gidildiği, ana bünyeyle yaşadığı birtakım anlaşmazlıklar nedeniyle de" onun işine son verildiği bildiriliyordu. O akşam kreatif direktörün işten neden erken çıktığı anlaşılmıştı. Ajans sahibi de bitmek bilmeyen bir toplantıdaydı. Bu gidişle de asla bitmeyecekti! Sanat yönetmeni kendisine acıyan gözlerle bakıyordu. Ama bir şey de diyemiyordu. Aynı şey ertesi sabah onun başına da gelebilirdi. Bu işin raconu buydu. Sadece çok üzüldüğünü, bu işte her türlü kalleşliğin döndüğünü söyledi Kastamonulu sanat yönetmeni. Özgür'ün ayrılırken yanına alacağı fazla bir şey yoktu. Hemen elindeki işi bıraktı. Toparlanıp çıktı ajanstan.

Derin bir nefes aldı önce. Yazın son güzel akşamlarından birinde İstanbul'un şehir kokusunu içine çekti. Toz, nem, hanımeli ve keder kokan sokaklardan geçti. Yavaş yavaş Cihangir'e doğru yürüdü. Bir süredir beklediği fırsat eline geçmişti işte! Bundan böyle yeni bir hayat kurmaya yönelebilirdi. Artık sabahtan gecenin kim bilir kaçına kadar bir ajansta köle olarak çalışmayacaktı. Ama elinde biraz para olması gerekiyordu. Kenara koyduğu bir miktar para ancak iki ay daha geçindirebilirdi onu. Evet, ailesi de bir süre destek atardı. Yani yeni bir işe girene kadar birkaç ay daha vardı önünde.

Müjde, kendini sürükleyerek doğruldu yatağında. Hiç hali yoktu. Değil akşama Ayşenil'e gitmek, tuvalete gitmeye bi-

le hali kalmamıştı neredeyse. Sersem gibiydi. Aklına bir şeyler geldi. Yanında duran bir kâğıda bir şeyler yazmaya başladı. Kâğıdı katlayıp faturaları koymak için aldıkları zarflardan birinin içine koydu. Zarfın üstüne titrek el yazısıyla 'Ayşe-nil'e' yazdı. Sonra yanı başına koydu zarfı.

Bir gece Müjde televizyonda konser programını beklerken Uğur onu yanına çağırmıştı. Özgü çoktan odasına çekilmiş, kulağında kulaklığı ertesi gün derste geçecekleri şarkıların dinliyordu. Sıkıntılı ve bıkkın bir biçimde yanına gitmişti Uğur'un. Müthiş başı ağrıyordu o gece. Bir an önce yatıp uyumak istiyordu. Uğur karşısına oturmasını istemişti. Müjde ise çok yorgun olduğunu, uyumak istediğini söylemişti. Uğur oturmasını tekrar rica etti. Tuhaf bir ses tonu vardı o gece. Yumuşak. Müjde'nin yıllardır duymadığı kadar.

Müjde çok bitkin bir biçimde oturmuştu koltuğa. Uğur çalışma masasının başındaydı.

"Beni hiç sevmedin, değil mi?"

Müjde şaşırmıştı bu açıklığa. Ama kendisi de açık davranacaktı.

"Hayır. Sevmedim Uğur. Ve sen bunu her zaman biliyordun."

"Sadece emlakçının hayatını kurtarmak için geldin benimle."

"Evet!"

"Peki hiçbir güzel anımız olmadı mı senle?"

"Hayır. Artık kalkabilir miyim?"

Uğur buz gibi bir sesle engel olmuştu ona. Gene Müjde'nin yıllardır tanıdığı ve alıştığı o kötücül adam çıkmıştı ortaya.

"Kalkmayacaksın!.. Seninle konuşmak istiyorum Müjde. Yıllardır doğru dürüst konuşmadık seninle."

“Konuşacak bu geceyi mi buldun Uğur? Başımda korkunç bir ağrı var. Galiba yeniden gitmem gerekecek doktora. Tekrarlıyor sanırım!”

“Bu gece konuşmalıyız!”

“Benim diyecek bir şeyim yok Uğur. Sen ne demek istiyorsan buyur!”

“Ben seni çok sevdim Müjde. Seni hayatıma aldıktan sonra hiçbir kadınla beraber olmayacak kadar çok sevdim...”

İlk defa yüzünde insanca bir ifade belirmişti Uğur’un. Müjde bu hakikiliğe, insaniliğe şaşırılmıştı. İlk kez tanık oluyordu bu duruma. Özgü’ye hamile kaldığını öğrendiğinde ya da Özgü doğduğunda bile böyle bir ifade olmamıştı Uğur’un yüzünde. Ama onun doğruyu söylemediğini, yıllar boyunca ayrı ayrı gecelerde bambaşka kadın kokularıyla eve döndüğünü Müjde bilmezse kim bilecekti?

“Seni Şener’den sakındım. Kendime istedim. Bunu yapmalıydım. Sen erkek olmanın, iktidarın kurallarını bilemezsin Müjde. Bilemediğin için de bütün bir hayattan ötürü beni suçlarsın.”

“Uğur gerçekten halim yok. Uyumak istiyorum!”

“Az kaldı karıcığım.”

‘Karıcığım’ kelimesini ilk defa kullanıyordu Uğur. Müjde gerçekten şaşırılmıştı.

“Neden bu gece? Neden bunları konuşuyorsun yıllar sonra? Ben alışmışken, senle bunca yaşamışlığı ardımda bırakmışken, neden şimdi?”

“Her şeyin zamanı var Müjde. Şimdi bunun zamanı geldi.”

“Neden?”

“Müjde tamamıyla iflas ettim. Altından kalkamayacağım kadar çok borcum var.”

“Durumun kritik olduğunu biliyordum; ama bu kadar korkunç olduğunu tahmin etmiyordum.”

“Daha da beter! Hapse gireceğim sonunda. Bütün piyasada itibarım beş paralık olacak. Bundan gocunmuyorum açıkçası. Hattâ bırakıp gidebilirim. Belçika’ya yerleşebilirim. İstersen beraber gideriz. Ailece. İsterseniz siz daha sonra gelirsiniz.”

“Ben artık hiçbir yere gidemem Uğur. Bu konak elimizden giderse daha mütevazı bir ev buluruz. Ama ben gitmem yurtdışına.”

“Yok Müjde, ben de gitmeyeceğim. Sana bunları anlatmam gerekiyordu.”

“Neden?”

“Az sonra göreceklerin için özür dilerim. Ama seni ne kadar sevdiğimi anla artık! Senin de bir intikam hakkın olmalı bu dünyada!”

“Ne intikamı Uğur? Ne saçmalıyorsun sen?”

Uğur aniden yanında duran, ama Müjde’nin daha önce görmediği tabancayı almış ve sağ şakağına dayayıp tetiği çekmişti. Tok bir patlama sesi. Müjde ağır çekimde Uğur’un sol şakağından fırlayan kanları, beyin parçalarını görmüştü.

Bir süre oturduğu yerde kalakalmıştı Müjde. Sonra kalkıp pencereyi açmıştı ardına kadar. Derin bir nefes almıştı.

Masanın üstüne kapanmış, uyur gibi duran kafaya, şakaktan yayılan kana bakakalmıştı. Kan, masanın kenarından yere akmaya başlamıştı bile.

Müjde kocasının cesedine bakmıştı. Yıllardır hayalini kurduğu, ama gerçekleşeceğini hiç beklemediği bir durumdu bu. Her an kalkıp berbat bir şaka yaptığını söyleyecekmiş gibi gelmişti Müjde’ye. Özgü’den ses seda çıkmıyordu. Demek ki silah sesi fazla duyulmamıştı. Gerçi duyulmayacak gibi de değildi; ama herhalde herkes komşusunda bir şey olduğunu sanmıştı.

İçerideki televizyonda eski bir şarkı başlamıştı. Müjde, Uğur’un cesedine bakarak bütün şarkıyı dinlemişti.

*Gizli aşk bu, söyleyemem derdimi hiç kimseye
Zevke veda, neşeye de, veda artık her şeye
Arzular bir bir hayal oldu, baharımın gülleri soldu
Gönlüm hicran, hasret, gamla doldu*

*Sevdim amma görmüyor bak gözlerim hiç kimseyi
Gizli aşk bir gizli dertmiş, feda ettim her şeyi
Arzular bir bir hayal oldu, baharımın gülleri soldu
Gönlüm hicran, hasret, gamla doldu*

Şarkının son melodileriyle beraber, çalışma odasının kapısını kapayıp içeri geçmiş, yukarıdaki yatak odasına çıkmıştı. Sabahleyin Özgü uyanmadan aşağıya inip polisi aramaya karar vermişti. Hayatının en büyük sırrını içinde tutup hayatının en güzel uykusunu uyumuştı o gece.

Tuvalete gitmesi gerekiyordu. Korkunç bir baş ağrısı. Kalktı yerinden. Tuvalete ulaşmak için birkaç adım attı. Şiddetli bir ağrıya kalakaldı. Sonra her şey ağır çekimde gelişti adeta. Ayakta sallanıyordu. Gövdesine son bir balta darbesi indirilen bir çınar gibi. Sol eli Ayşenil'in hediyesi olan fanusa çarptı. Önce o şangırtıyı işitti. Kırık cam parçaları arasında deniz kabukları, taşlar odanın zeminine yayılmıştı. Asıl, iki süs balığı titreyerek yerdeki suyun üstünde kayıyordu. Müjde daha fazla ayakta duramayacağını anladı. Bir mumun sönmesi gibi. Titreyerek bıraktı kendisini. Gözleri kapanırken son olarak gitgide yaklaşan yeri gördü. Bir de yerde yanı başına düşeceği balığın titreyen gövdesini. "Ne güzel bir mayıymış kuyruğu!" diye geçirdi aklından. Sonra sert bir çarpma sesi.

Peruğu başından düştü, ağzı tuhaf bir biçimde açıldı, alt dudağı yarı açık, yere doğru sarktı.

Konserin başlama saati yaklaştığında Oktay, Ulus'taki TRT binasının bahçesinde heyecan içinde sevgilisinin içeriden çıkmasını bekliyordu. Özgü'yü yeşil tuvaletle gördüğü zaman hayranlığını belli eden bir ısıklık çaldı. Özgü gülümseyerek bakıyordu ona.

“Sen de çok şıksın hadi!” dedi gülerek.

Nurgül, Ozan'ın fularına iğneyi takmaya uğraşiyor, bir yandan da söyleniyordu:

“Kuzgunla yavrusu!”

Hümeysra balkonda oturmuş, Binnur'un kendisine doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Yok, ne yalan söyleyecekti! Kendisi onun tarafında olduğunu göstermişti. Binnur da heyecanla ne kadar güzel vakit geçirdiklerini anlatmıştı. Hümeysra, Şener'in, neden geç vakte kadar dükkân da kaldığını merak etti. Şener telefona sakın sakın cevap verdi.

“Geç geleceğim Hümeysra. Siz yiyin. Ben Özkonak'tan bir şeyler getirttim.”

“Allah Allah, hep bana yemek yaptıran adam, ne oldu da Özkonak'tan yedin? Hani o tür yemekler mideni kaynatıyordu senin!”

“Boş ver yahu! Bu gecelik de böyle olsun. Siz ne âlemde-siniz? Oğlan gitti, değil mi? Bütün öğleden sonra izinliydi.”

“Evet. Gitti.”

Hümeysra televizyondaki haberlere bakmaya başladı.

Lale'nin kapısı çalındı. Gece vakti kimin geldiğini merak etti. Zilin alt tarafındaki ses yükseltecinden önce hiçbir şey duyulmadı. Derken, dışarıdan gelen bir kornanın sesi duyuldu. Sonra kısa bir sessizlik. Beklenen cevap bir süre sonra geldi:

“Suzan ben. Açar mısın?”

Lale bir an dondu kaldı. Ama parmağı istem dışı olarak apartman kapısını açan düğmeye bastı. Hemen ardından bir pişmanlık belirdi Lale’nin içinde.

Apartman otomatı yandı. Biraz sonra sivri topuklu ayak-kabıların tıkırtıları duyuldu. Sarışın ve hâlâ çok güzel bir kadının endişeli bir yüzle Lale’nin karşısında belirdi. Lale o soğuk, mesafeli havasını takındı hemen.

Ama Suzan’ın bu mesafeli hale aldırarak bir durumu yoktu. Aniden boynuna sarıldı Lale’nin.

“Ben neden seni küstürdüğümü, incittiğimi hatırlamıyorum. Ama asla istemezdim seni kırmayı.”

“Ne oluyorsunuz? Ne oluyor size?” dedi Lale buz gibi bir tonda.

Buna rağmen aldırmadı Suzan.

“Sen beni affedeceksin şekerim. Bu hayat çok kısa. Orosusu için de kısa, operacısı için de! Hiçbir şey değişmiyor...”

“Ne diyorsun sen?”

“Hah şimdi oldu işte! Senli-benliyiz. Bu da bir başlangıç!” dedi Suzan gülümseyerek.

Lale’nin sesi titredi; ama öfkeden değil, göz pınarlarına yaklaşan yaşlara engel olma çabasından kaynaklanıyor du bu.

“Ne istiyorsun benden?”

“Beni affetmeni. Artık kadın kadına balkonunda oturup birer kadeh rakı içmeyi istiyorum. Senin derdini dinlemeyi, sana derdimi anlatmayı istiyorum. Kaybettiğimiz zamanı yakalamayı istiyorum. Sayayım mı daha?”

Lale sesindeki titremeyi bastıramıyordu artık. Kenara geçip kapıyı açtı ardına kadar.

“Gel içeri! Kimden duydun?”

“Sen benim en yakınımydın.”

“Kimden?”

“Bir yığın insan biliyor. Menderes anlattı. Şimdi nasılsın?”

Yavaşça, adeta akarak içeri geçti Suzan. Bir çocuğun uzun bir hastalıktan sonra ilk defa pamuk şeker yerken yaşadığı hazzı duyuyordu içinde.

Ayşenil telefonda endişeli bir sesle konuşuyordu.

“Şener, bu saat oldu, hâlâ yok. Evini de, cebini de aradım, cevap vermiyor.”

Şener’in kafası karman çorman, alnı kırışıklar içinde, koşarak Müjde’nin evine gitti. Kan-ter içinde eve ulaştığında Ayşenil’i de nefes nefese kapıyı çalarken buldu.

“Şener, Müjde evden çıkmış olamaz. Kapıyı nasıl açacağız?”

Samuncu Sokak’ta sesleri yankılanıyordu. Lale yanında Suzan’la balkona çıkmış, karşı apartmandan olan biteni seyreliyordu. Nasıl yardım edeceklerini bilemiyordu ikisi de. Ama Şener de orada bulunduğuna göre gerçekten ciddi bir durum olduğunu anladılar.

“Ayşenil ne oluyor?”

“Müjde akşam bana gelecekti. Bu saat oldu hâlâ yok! Endişelendim.”

“Çilingir çağıralım.”

Lale hemen Güneşli Sokak’taki çilingiri aradı. Suzan içinden dua ediyordu. Müjde’yle de barışmak istiyordu. Kaybettikleri yılları yeniden yakalamak, oturup beraberce bir kadeh rakı içmek...

Yarım saat sonra huzurlu bir sessizlik içindeki eve girdiler.

Şener, Müjde’nin mutfığa birkaç adım kala yere yığılmış cansız vücudunu görünce donakaldı.

Ayşenil, önce Müjde’ye, sonra onun elinin gösterdiği noktada, yerde yatan cansız balıklara bakıp çılgık çılgıla ağlamaya başladı.

Televizyondaki spiker anonsu yapıyordu:

“Evet efendim, şimdi de programımız bestesi ve güftesi Zeynettin Maraş’a ait bir nihavent eserle devam ediyor. Bir zamanların çok sevilen bu eserini genç yorumcumuz Özgü Korağan sunuyor bizlere:

*Gizli aşk bu, söyleyemem derdimi hiç kimseye
Zevke veda, neşeye de, veda artık her şeye
Arzular bir bir hayal oldu, baharımın gülleri soldu
Gönlüm hicran, hasret, gamla doldu...”*

Az sonra Özgü’nün billur bir kadeh gibi çınlayan sesi Cihangir sokaklarında duyulmaya başladı. Yemyeşil tuvaletiyle sahnede süzülüyordu adeta.

Oktay gözlerini sahneden bir an bile ayırmadan, dünyadaki en mübarek duayı dinlermiş gibi büyük bir huşu içinde dinledi sevgilisinin şarkısını. Sırtı ürperdi. Teni, canı ürperdi. Şener, şarkıyı dinleyemedi.

Gökyüzünün şeker rengi olduğu, dünyanın üstünde devinen bulutların pamuk şekere, insanın karşısındaki manzaranın, eli maharetli usta bir aşçı tarafından yapılan büyük bir kremalı pastaya dönüştüğü bir zaman dilimi olmuştur muhakkak.

İnsanın başını alıp yaşadığı semtten uzağa gitmek istediği, kendini huzur içinde Boğaziçi’nin gölgeli yerlerine teslim ettiği, Boğaz’ın farklı semtlerinde gezmenin insana iyi geldiği bir gün olmuştur muhakkak. İnsanın oturup da dostlarıyla sakin denizin kıyısında, yanında demli çayıyla, hayat tadında bir roman okumak istediği bir zaman dilimi muhakkak olmuştur. Huzurlu, dingin, ama tekdüzeliğe esir olmadan, şöyle ağız tadıyla...

İşte öyle bir gündü İstanbul üzerinde.

Bir gün önce Müjde'nin cenazesi Firuzağa Camii'nin önünden dualar eşliğinde kaldırılmıştı.

Cami önündeki törende Özgü felaket durumunda Hüseyin Meyra'nın omzuna başını gömüp gömüp ağlıyordu. Hüseyin Meyra teselli sözcükleri söylüyor; ama hiçbir şeyin Özgü'ye teselli edemeyeceğini biliyordu. Zaman, tuhaf bir huzuru ona da öğretecekti kuşkusuz. Annesini kaybeden bütün çocuklar gibi bir anda büyümüştü. O an, esirgemedi, utanmadı, ağlaması gerekiyordu. Şener en donuk haliyle musalla taşına bakıyor, arada Ayhan Işık bıyığıyla oynuyordu. İçinde eski bir nihavent çalıyor, epeski bir aşkı anlatıyordu belki de. Serra ile Ayşenil birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Lale ölüm bilgisine yavaş yavaş sahip olmanın getirdiği vakarla cami duvarını delip çok daha uzaklara bakıyordu. Lale'nin içinde neyler üfleniyor, kudümler vuruluyordu ilk defa. Suzan rengârenk bir başörtüsünü başına geçirmiş, gözünde simsiyah kedi gözü gözlüğüyle dimdik ayakta duruyor, çok eski günlerden hatırladığı bir Müjde'yle içten içe muhabbet ediyor, hataları için ondan özür diliyordu. Ayşen bir yandan Fatma okuyor; bir yandan da havaların yakında serinlemeye başlama çağını, naftalinleyip kaldırdığı kışlıkları gene çıkaracağını, bal valandıracağını, ama bu defa da yazlıkları naftalinleyip kaldırmak zorunda kalacağını, hayatın neden bu kadar basit, nima eziyetli olduğunu ve ne kadar çabuk geçtiğini düşünüyordu.

Kahvede son yaz güneşinin altında oturup çaylarını, kahvelerini, gazozlarını içen mahalle sakinleriyle konuları durma uygun davranmak, cenazeye saygı duyduklarını göstermek için yerlerinden kalkmışlardı. Üstüne altın rengi Arapça yazılar yazılmış koyu yeşil örtü, tabutun üzerinde ilk bir son yaz yeliyle güzel bir kadının hareli gözleri gibi dalgalanıp duruluyordu.

Namazdan sonra Eyüp Mezarlığı'na götürülmüştü cenezeservilere güzel bir yaz sonu nemi sinmişti. Yaprakları hışırdıyordu Haliç rüzgârında. Haliç'in uğultusu ağaçların arasına karışıp kayboluyordu. Sakin bir yaz sonu öğlesiydi mezarlıkta. Müjde'yi dualar içinde toprağa verdiler. Haliç'in nemli toprağı, koynuna aldığı bu emanetin kıymetini bilme-ye söz vermişti adeta. Bu, mutluluğa kavuşmadan geldiği yere dönen kaçıncı kadındı! Annesinin toprağa verildiğini gördükten sonra Özgü'nün içi garip bir huzurla doldu. Çok uzakta biri ney üflüyordu. O ses her nasılsa ağaçların, sarıklı, üzerlerine Arapça dualar kazılı mezar taşlarının, insanların arasından süzülüp Özgü'nün kulaklarına ulaşıyordu ve "Rahat ol! O artık bana emanet!" diyordu.

İki gün sonra sabah erkenden Ayşenil, Şen Emlak'a uğradı. Garip bir hali vardı. Müjde'nin evinde bulduğu, üstünde kendi ismi yazan bir zarfı açmış, okumuştı. Şimdi de Şener'e getirmişti zarfı. Bu, ona aitti.

Şener, geceyi balkonda oturup denizi, hattâ bütün bir mâziyi seyrederek uykusuz geçirmiş, sabah erkenden dükkâna gelmiş, boş gözlerle, anlamadan gazetesine bakmaya başlamıştı. Elleri titreyerek zarfı aldı.

Dükkânından dışarı çıktı. Yüzünde acı bir ifadeyle Tüfekçi Salih Sokak'a kadar yürüdü. Merdivenlerin başında durdu. Bu saatte kimse olmazdı orada. Zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardı.

Çok yorgun ve bitkin bir kadının titrek el yazısıyla yazılmış bir mesajdı bu. Şener'in alnı kırıştı. Bu defa gözlerinin dolmasına engel olamadı. Sadece gözyaşları görmesine engel olmasın diye önce yenine kuruladı gözlerini.

Şener,

1911

Evimin huzurunda yazıyorum sana bu satırları. Çok bitkinim. Anladığım kadarıyla az bir zamanım var. Bu acılardan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar huzurlu olacağım. Ama genç bir kız bırakıyorum arkada. Sana güvenerek emanet edebilirim onu. Bunun farkındayım. Sana bütün bir ömür için bir özür borcum var. Bunu bilmez miyim? Ama senin yaşaman için bunun olması, bunların yaşanması gerekiyordu. Beni boş yere suçlama. Bırak, çocuklar mutlu olsun. Bizden geçti. Senin harika bir karın var. Benimse berbat bir kocam oldu. Dünya gerçekten zor bir yermiş... Ama Şener, ~~ben~~ "Gizli Aşk Bu" şarkısında hep ağladım ve hiç unutmadım. Unutabilecek kadar güçlü bir kadın olamadım hiç. Şimdi de bir dileğim var. Umarım bu dünyaya veda ederken son duyacağım ses, senin sesin olur.

1912

1913

Sonrasında Şener hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Ne birilerinin onu göreceği endişesi vardı, ne de kendisine ideli derler diye çekiniyordu. Ağzı açıldı Cihangir göğünün efsunlu boşluğuna doğru. Çok acı çeken bir adamın görüntüsüydü bu. Sadece, başını göğsüne kaldırmış, gözlerinden yaşlar boyuna doğru akarken ağzını açmış, sessiz bir çığlık atan adamın görüntüsü, o sabah Tüfekçi Salih Sokak'tan geçen Cihangirliğin hafızasına bir daha unutamayacakları biçimde kazındı.

1914

1915

Özgür terasta oturuyordu. Sokaktan geçen emlakçıyı gördü. Şener Bey sırtında dünyanın yüküyle yürüdü, gitti. Hasi-be'nin ballandıra ballandıra anlattığı o eski hikâyeyi hatırladı. Birilerinin acısı, başka birilerinin avuntusu oluyordu bu dünyada. Acımasızca ama, öyleydi. Sonra, zaman o avuntuyu yaşayan kişilerin payına başka acılar düşürüyordu. Kim bilir Şe-

ner Bey ne kadar acı çekiyordu şimdi. Terastaki küçük masası-
na yerleştiği dizüstünün düğmesine bastı. Bilgisayar açıldı.
Sandalyeye oturdu. Oturduğu yerden karşısındaki Selimiye
Kışlası'nı rahatça görebiliyordu. Aydınlık ve nefis bir gündü
du. Yeni bir dosya açtı bilgisayarda ve adını yazdı dosyanın:
"Gözleri Aşk Bu."

Kelimeler kontrolü dışında, kendisi transa geçmiş de baş-
kası birileri tarafından yazdırılıyormuşçasına dökülüyordu ek-
rana. Çekmek istediği filmi yazmaya başladı. Gerçek hayatta-
ki kahramanların adını yazmaya gelince tereddüt etti. Hemen
kahramanların adlarını değiştirmeye başladı. Filmde o karak-
terin kimini oynamasını istiyorsa o oyuncunun adını kullandı.
Kemal adıyla, hayatındaki birkaç arkadaşının adını değiştir-
medi. Ama herkes bir başkası olmuştu senaryosunda. Es ka-
za herhangi birinin eline geçse dahi hiç kimse gerçekte Ci-
hangir'de yaşayan o insanların kim olduklarını çıkaramaya-
caktı. Sadece ismini bilmedikleri sıradan insanların fevkalade
bir semtte yaşadıkları bir hikâye olarak görecektlerdi bu senar-
yoyu. Zaten muhtemelen o oyuncuların hiçbiri de böyle bir
filminde oynamak istemeyecekti. Ama gene de keyfince bir film
yazıyordu. Eski Türk filmleri tadında olsun istiyordu.

Gözleri karşı kıyının güzelliklerini görmeksizin yazıyordu
senaryosunu. Hiç kimseye haksızlık etmek istemiyordu. Ger-
çekten sevmiştii bu semtte karşısına çıkan insanları. Belki bi-
rinden daha fazla hoşlanmıştı, evet, ama onu da emlakçı Şe-
ner Bey'in oğluyla gözlerinin içi gülerek otururken görünce,
"Boş ver!" demişti. "Sen Ankaralısın, bu İstanbul kızı!"
Hiç bir esnada aşağıdan, mahallede bir evdeki radyodan bir ses
bükseldi.

Ever sevgili dinleyiciler nostaljik bir eseri Türk Sanat
Müzikisi'nin en unutulmaz seslerinden birisinden dinleyece-
ğiz. Medha Demirkıran'ın enfes bir yorumunu getiriyoruz

sizlere. Zeynettin Maraş'ın nihavent bir eseri. 'Gizli Aşk Bu, Söyleyemem.' Bu şarkımız birbirini seven ve kavuşamayan bütün âşıklara gitsin!”

Mediha Demirkıran'ın bir çağlayanın inanılmaz gücüyle akan duru ve muhteşem sesi şarkıya başlamadan önce, enstrümanlar hızlı bir giriş yaptı.

Sonra o muhteşem ses duyuldu. Her bir hecesini kulaklara nakşediyordu. Bütün külleri savurarak, bütün kirlenmiş sesleri kovarak tertemiz, pür bir dünyanın mümkün olduğuna inandırıyorodu insanı. Beyninde haz yaratıp Tanrı'nın varlığına iman ettiriyordu o ilahî ses.

Bir martı Cihangir göğünde çığlık attı.

Kamera ağır çekimde apartmanın üstüne çıktı. Özgür'ü bilgisayarının başında şevkle yazarken gösterdi. Sonra daha da yükseldi. Apartmanı, başka apartmanları, arka sokakları, Adile Hanım'ın Samuncu Sokak'taki evini, sokaktan geçenleri, kedileri, yürüyen, oturan, işlerini yapan Cihangir halkını kuşbakışı gösterdi. Daha da yükselip semtin üstüne çıktı. Tepeden İstanbul'u gösterdi.

İstanbul'da, evvel zamanda âşık olmuş bir adam için çok kederli, ama diğer insanlar için sıradan, hâlâ sıcak ve nemli bir gündü.

Radyoda Mediha Demirkıran hepimiz için söylüyordu:

SON

Müjde ile Şener birbirlerine âşıklar . . . mış. Çok eskiden.
Aslında bütün mahalle biliyormuş ama şimdiye kadar susmuşlar.
Hatta Şener'in karısı Hümeýra da biliyormuş ama . . .

Sonra Serra, Lale ve Ayşenil hep buluşuyorlar da, Suzan'la Lale küs ya . . .
Ama o da başka bir hikâye. Tabii onun da aslı ortaya çıkıyor zaten.
Hiçbir şey gizli kalmaz ki Cihangir'de.

Özgü ile Oktay da yolda karşılaştıklarında . . . Tabii Oktay da bir garip çocuk,
babası bir âlem, annesi başka. Kız kardeş dersene hepten . . .
Kremler de kremler, illa daha güzel, illa daha genç olacak.

Cihangir bambaşka bir dünya. Çocukluğumuzun mahallesi ya da çocukluğumuzda
öyle olmuş olmasını dilediğimiz masum bir İstanbul ara sokağı.
Hiç olmuş muydu böyle masumiyetlerimiz, yoksa hepsi, siyah-beyaz bir filmin
çiziklerle dolu, koptukça makiniste ısıklık çaldığımız, tamir edilip oynatılmaya
devam eden yıpranmış bir kopyası mıydı?
Kim bilir, Gizli Aşk Bu, kim söyleyebilir, kim anlatabilir?

Zeynettin Maraş'ın bu nihavent eserini
Mediha Demirkıran hepimiz için seslendiriyor . . .

- BİTTİ -

EVEREST

